

കുറും കടിയൊട്ടും

www.kurumkadiyavum.com

കൃത്തും കൃതിയാട്ടവും

പ്രസിദ്ധ പാഠ്യ
സാഹിത്യം

എ. ഫ. ക. ജി. ടി.

കൊച്ചി കേരള പത്മ
അക്കാദമി തമ്പുരാൻ
കിഴക്കേപ്പാലം,
ബി. എ. ബി. കൂർ

കുത്തും കുടിയാട്ടവും ⁷⁴⁰⁶

ഗുണകർമ്മം

മഹാഭാരതം

കൊച്ചി കേരളവർമ്മ അമ്മാമൻ തമ്പുരാൻ
തിരുനെൽവേലൂർ, ബി. എ., ബി. എൽ.

~~~~~

പ്രസിദ്ധീകരണം

വെള്ളാമ്പലം നാലാലത്തുവടം.

~~~~~

പരിഷ്കരിച്ച പതിപ്പ്.

~~~~~

പ്രസിദ്ധീകരണം

കേരളവർമ്മ അമ്മാമൻ തമ്പുരാൻ
തിരുനെൽവേലൂർ.

മ.മ.മ.

പ്രസിദ്ധീകരണം

~~~~~

പ്രസിദ്ധീകരണം

Handwritten signature in red ink.

പ്രസ്താവന

‘കുതും കൂടിയാട്ടവും’ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തവരെന്നല്ല കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർപോലും പലരും നമ്മുടെയിടയിലുണ്ടായെക്കാം. കേരളസമുദായാചാരമനുസരിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ വളരെ ആളുകൾക്ക് ഇവയെ കേട്ടറിയാകുമല്ലാതെ കണ്ട മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്ന കാഴ്ചവും കറച്ച സംശയത്തിലാണു്. എന്നാൽ ഏതൊരു കേരളീയനും അമൃല്യവും അതിപ്രശംസനീയവുമായ കേരള സാഹിത്യത്തിലും കേരളനാട്യകലയിലും അല്ലെങ്കിലും അഭിമാനമോ അഭിനിവേശമോ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇവയെ അറിച്ചുള്ള അന്തരം സമ്പാദിക്കാതിരുന്നാൽ ആയാൾ ‘മലയാളി’ എന്ന നാമധേയത്തിനു് ഒട്ടുംതന്നെ അർഹമല്ലെന്ന് ഇവ മരിക്കൽ കണ്ടെത്താം സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. അത്ര മഹത്തും മഹനീയവുമായ സ്വത്താണു് ഇവയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പണ്ടുള്ളവർ ഇവയെ ഏത്ര ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചു പോഷിപ്പിച്ചു പോന്നിരുന്നു! കൂത്തിലും കൂടിയാട്ടത്തിലും എത്രയെത്ര വിശേഷമായ ചാക്രാനുഭവങ്ങളായിരുന്നു! ഇന്നത്തെ ശോചനീയാവസ്ഥയോ കപ്പാൽകപ്പുതരംതന്നെ. മലയാളികൾ ഇതിലും വലുതായ മാതൃഗർഭണമോ കൈകളീധിക്കാമമോ ചെയ്തുകൊണ്ടിട്ടില്ല. ഇവയുടെ ‘ജീണ്ണാശ്വാസനെയും കലശോത്സവാദികളും’ കഴിച്ചു പൂർവ്വമേയിരയിലെങ്കിലും എത്തിച്ചു പാലിച്ചുകൊണ്ടുവര

വാൻ തുടങ്ങേണ്ട കാലം ആതിഥ്യമിച്ഛിക്കുന്നു. ഭാഷാ സാഹിത്യത്തിലും കേരളനാട്യകലയിലും തെമ്പോലേ പ്രാപ്തിയുള്ളതെന്ന ചാതുപ്പണിക്കരുടെ സ്മാരകമായ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിന്റെ ഭൗതികവും ആശാസ്യതയും പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ പ്രസംഗം ശരിയായത് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു പഴമയും പരിചയവും പാണ്ഡിത്യവും ചേർന്നു കൊള്ളാമെന്ന്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഏതൊരു പ്രാസംഗികനായിത്തീരണമെന്ന് നിർവ്വഹണാധികാരികളുടെ സാഹസകൃത്യമെന്നോ സൂക്ഷ്മജ്ഞവെന്നോ പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഏകിലും ഇതിൽ ഏറിയതും ആവേശംകൊണ്ട് അവരുടെ ആവശ്യം തമ്മിക്കളയാനും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് “അണ്ണാർക്കണ്ണനും തന്നാലായവിധം” എന്നു കരുതി ഞാനും എന്നാൽ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിച്ചു. വെൺമണി മഹൽനമ്പൂരിപ്പാട് പറയുന്നപോലെ ഈ കാണും ഏറിയും “വേണ്ടെന്നൊക്കോ മെച്ചമാകുന്നതിനും കൊതി നമ്മൊക്കെല്ലാംമിശ്ലേ?” എന്നെൻ പരിശ്രമം വിജയമായാൽ ഭാഗ്യം. ഇല്ലെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിൽ ഞാൻ ആവുന്നവിധം യത്നിച്ചതിനുള്ള പുണ്യവും എന്നെൻ പ്രസംഗം കേട്ടു മറ്റു ചിലർക്കും എന്നെപ്പോലെ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രതിപത്തി ജനിച്ചാൽ അത്രേക്കാളുമുള്ള ഫലവും സിദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വലിയ മെച്ചമായി ഞാൻ കരുതി. ഈ ലേഖനം എഴുതുന്നതിൽ പല സാമഗ്രികളും തന്നെ സഹായിച്ച ശ്രീമാൻ ഞാറൂർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടിയോടും ശ്രീമാൻ അമ്മന്നൂർ

വരമേശ്വരപ്പാട്ടാരോടും അതുപോലെ ലേഖനം പരിശോധിച്ചതന്നെ ശ്രീമാൻ അനന്തനാരായണശാസ്ത്രികളോടും ഏന്റെ അനുകമ്പയായ കൃതജ്ഞത ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഈ ലേഖനം അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന 'ലക്ഷ്മീഭായി' മാസികയോടും അതിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാരോടും ഞാൻ ഏതുകുന്നെ നന്ദിപറഞ്ഞാലും അതു മതിയാകുന്നതല്ല. ഒരു സൈപരവൃന്തമാതെ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചും ചില പ്രശസ്തസാഹിത്യകാരന്മാരോടു പരിചയിപ്പിച്ചും ലക്ഷ്മീഭായിക്കാർ ഏതെന്ന പ്രഖ്യാതവാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കാഴ്ചയിൽ അവരുടെ ഇഷ്ടം സാധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഇന്ന് ഒരു 'സാഹിത്യവിമ'നായെന്നോ, "മഞ്ജുവ ജിണ്ണതാം താസു യത്തപയോപകൃതം" എന്നു മാത്രം അവരോടു നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർതാ.

അ വ താ രി ക

അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് എന്നെ സാഹിത്യരംഗത്തിലേക്കുമാളിയാക്കിത്തുടങ്ങിട്ടു കറെ നാളായി. ഞാൻ കുത്തിക്കുറിച്ചുണ്ടാക്കിയ നോവൽ ആ വിട്ടു വെട്ടിക്കുറച്ചു നാടകമാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചു. കലാമണ്ഡലത്തിൽ കയറി പരിരംഭിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോളിതാ ഈ മനോന്തരം ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാമകനാകാൻ കളിക്കുന്നു. കളിച്ചു കളിച്ച് ഇക്കുറി ഞാനാണു പണിക്കരായത്ത്. ഗ്രന്ഥകാരനേക്കാൾ പോന്നവനായിരിക്കണം അവതാമകൻ എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എനിക്കുള്ള മേന്മ ഇന്നതാണെന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചപ്പോഴാണു മനസ്സിലായത്. തിരുമനസ്സിലേ സിദ്ധാന്തം ശാസ്ത്രോക്തമെന്നെയാണ്. തോലൻ തന്നുട്ടുള്ള സട്ടിഫിക്കറായിരിക്കണം ഈ കാർഷ്വത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരനേക്കാൾ എനിക്കുള്ള യോഗ്യതയ്ക്കു കിസ്ഥാനം.

“മറുക്കു ദേവാ ഭൂവി പോന്നവാരു
വിഷാദമായി കമലോത്തമവൻ”
എതാൻ കെട്ടുപ്പാറിവമേച്ചുമച്ചു
തേങ്ങാം ച വേരും പുതുവാളുരെന്നു.”

ഇങ്ങനെയാണ് ആ മഹാകവി ഞങ്ങൾക്കു തന്നിട്ടുള്ള അനുഭവോദനപത്രം. ദേവനോരേ തേജോവധം ചെയ്യുന്ന ചൂട്ടക്കു? ഒരു അമ്പലംചുറ്റിക്കുലയേ പൂർത്താക്കാനോ പ്രയാസം എന്നായിരിക്കും തിരുവുള്ളം. രാജശാസന നാടകമേ.

ജാതിത്തൊഴിൽ കൈമാറിത്തു പോയ്ക്കിടത്തു. ഏതു തൊഴിലും ഏതു ജാതിക്കും എടുക്കാം എന്നല്ല എടുക്കണമെന്നുകൂടി ആയിട്ടുണ്ട്. ഇതുവരെ ചാക്യാർകളായ മറ്റാരും കൈക്കലാക്കിയിട്ടില്ല. കൈയും മെയ്യുമൊപ്പിച്ച് ഉടുപ്പും പകിട്ടും കാട്ടി അനുകൂലിപ്പിക്കാൻ മനസ്സാൽ അനുസരിക്കുന്ന കലയല്ല അത്. നാക്കും നോക്കും തലയും നന്നായാലേ ആ കല സ്വാധീനമാകയുള്ളൂ. ഉറപ്പിടിക്കൊണ്ട് ഒപ്പിച്ചുമാറുന്നതല്ല 'കൂത്തും കൂടിയാട്ടവും' എന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ അറിയുന്നതാണ്. നാട്യകലകളിൽ പല മനോധർമ്മങ്ങളും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. കഥകളിപ്പാട്ടിന്നു ഛായാമാണിയം തരക്കേടില്ലെന്നു പറയുന്ന കാലമായിട്ടുണ്ട്. പരിസ്താത്തിന്റെ മനോധർമ്മം ബാധിക്കാത്തതു കൂത്തും കൂടിയാട്ടവും മാത്രം. കൂത്തിലേ മനോധർമ്മം ചാക്യാരുടെ വാക്കിലാണ്; വേഷത്തിലും വിന്യസത്തിലുമല്ല.

ചാക്യാർകളുടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും സമ്പന്നമിത്തുള്ളതിൽതന്നെ പലരേയും പറ്റത്തരിയിക്കേണ്ടതായിട്ടാണ് ഇന്നും ഇരിക്കുന്നത്. പരിധി ചെറുതും പ്രയാജനം വലുതാണ്. ചാക്യാർകൂത്തിന്റെ സ്വരപര്യം സ്വഭാവവും കണ്ടറിയുന്നതുപോലെ വായിച്ചു സിദ്ധാവുന്ന വിധത്തിലാണ് ഇതിലെ ശൈലി. ലളിതരസയിൽ ഏഴുതീട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പ്രയാജനം വലുതാകയും ചെയ്യും.

ചാക്യാർവഴത്തിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം തേടിപ്പിടിക്കാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലയാ

ഉദ്യം പരദേശവും ചുറ്റിപ്പറ്റിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നുള്ള വർ ഏഴുപ്പം നോക്കുന്നവരാണ്. ചാക്കിൽനിന്നൊക്കെ ചാക്രങ്ങളായത് എന്ന് ഏഴുപ്പത്തിൽ സാധിക്കാം. ഉപ്പുംചാക്കും കാലിച്ചാക്കുമല്ല. 'കരണം' എന്നർത്ഥമുള്ള 'ചാക്ക്' എന്ന പദത്തിൽനിന്ന്. നമ്പൂരി ചാക്രമായതിനുള്ള കാരണത്തെ സന്ദർശിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് സിദ്ധാൽ 'ചാക്കിന്നടുത്തവർ' 'ചാകാരായവർ' 'ചാക്രർ' എന്നുള്ള അനാദാനം അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതായില്ല. കൂത്തും കൂടിയാട്ടവും കേരളത്തിലേയുള്ള. ചാക്രത്തെ പരദേശത്തുനിന്നു കൊണ്ടുവരാനേയും കഴിക്കാം. ചാക്രത്തെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കയ്യുണ്ടെടുത്തിൽ പതിനേഴു ചാക്രർകളെയെ കൈക്കലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെറുതേയും മിലസ്സും കിട്ടാത്ത ഈ വേദം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരു പരാഹ്വതാരംതന്നെ വേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടാകണം. തിരുമനസ്സിലെ ഉദ്ദേശത്തുപ്രകാരം അതിന്നു സഹായിച്ചിട്ടുള്ളത്.

പാറകും പരയുന്നതു നിന്നിട്ടു വേണം. പുരാണം വായിക്കുന്നത് ഇരുനീട്ടേ വയ്യ. പ്രബന്ധം പരയുവാൻ ചാക്രർ മേൽത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ സ്വതന്ത്രനായി. കഥ പരയുന്നതിനിടയ്ക്കു ചാക്രം ഉരിക്കാം, നില്ക്കാം, നടക്കാം. അതുമാത്രമല്ല ദേവൻ സന്നിധാനം ചെയ്യുന്ന ശ്രീകോവിലിനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠതയും വലിപ്പവുമുള്ള കൂത്തമ്പലത്തിൽ താമരൻ തറയിൽ മഹാബ്രാഹ്മണരുടെ നിരയപ്പെട്ട സഭാമദ്ധ്യത്തിൽ ഇട്ടിരിക്കുന്ന പീഠത്തിന്മേൽ ചാക്രം അഗ്രാസനം നല്കിയതിനുള്ള കാരണവും ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്.

“ജനവഹിതതമഃ തെഹൊനിഷ്ണുമാത്രം
ദിനമനുവദമാറുണന്നു ഞാനോനമുദനേ”

എന്ന പശ്യാത്തെയിപ്പു നന്മുളിയെ ഭൂഷണാകിയതിന്നു
ഇ പ്രായശ്ചിത്തമായിരിക്കണം ചാക്രാൽ സിദ്ധിച്ച
ആഭിജാത്യത്തിന്നു കാരണം.

സമുദായത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള കേട് ഉള്ളവണ്ണം
കാണുന്ന ചാക്രാർ അവരായികൂട്ടടെ നേരേ ഫലിതമ
യമായ വാങ്മയാസം പ്രാപ്തമാകുന്നതിൽ ആളെ
നോക്കുക പതിവില്ല. ബ്രാഹ്മണർതൊട്ട് അമ്പലവാ
സിദ്ധരെയുള്ള സമുദായത്തെയും രാജാവിനേയും മാത്ര
മേ ലക്ഷ്യംകൊണ്ടിരുന്നു. നായർസമുദായത്തെ ഭരി
ച്ചിരുന്നതു നായന്മാർതന്നെയായിരുന്നതുകൊണ്ടു തോ
ലന്റെ ശകാരവായ്ക്കും ആ പശ്യാത്താൽ എല്ലാതെക്കഴി
ഞ്ഞു. പ്രസിദ്ധനായ പരമേശ്വരമൂർത്താണ് നായ
ന്മാരേയും കൂട്ടിച്ചിരിച്ചത്. അദ്ദേഹം താക്കയുടെ ഉ
പജീവനമാർഗ്ഗം വണ്ണിച്ചപ്പോൾ പാറപ്പാത്തു നന്മുളി
യും ഒരു സ്ത്രീയും തല കീഴ്ചോട്ടിട്ടു കൂത്തമ്പലത്തിൽ
നിന്നിറങ്ങിപ്പോയ കഥ പ്രസിദ്ധമാണ്. കേൾവികേ
ട്ട ചാക്രന്മാരുടെ വിശേഷപ്പെട്ട ഫലിതങ്ങൾ കിട
ത്തും ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. വെൺമണിനന്മുളിപ്പാട
കവിയല്ലെന്നു പറയുന്ന സാഹിത്യരസികന്മാരെ ഭയ
പ്പെട്ടിട്ടായിരിക്കാം ഗ്രംഗാരം തീർത്തിട്ടുള്ള ചില ഫലി
തങ്ങൾ വിട്ടു കളഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

ഇതിലേ ഉള്ളടക്കവും മറ്റും ക്രമപ്പെടുത്തലും വി
ഷയത്തിന്റെ ഭാഷ്വസിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ക

മുഖവുര

‘കുറുത്തു മുടയാട്ടു മൂല’ മേൽ തന്മിന്നുള്ളിമുഴുത്തു കൂത്ത
 നവതതിൽ വെച്ചു വടത്തുട്ടു ചോരുന്നതിനാൽ കേര
 ്രപ്രദേശവാസവാദി സംഭവമുട്ടല്ലാത്ത മറവുകൾക്കു
 അതൊന്നൊന്നി യാതൊരു ശമ്പളമുളളവെന്നതന്നെ വാ
 കേബദ്ധമായിരുന്നു. പ്ലിംഗ്ലോയായാമുൾ തൽകൃഷ്ണാല
 കെ കലയുടെ ചരിത്രം മൂലം മലയാളകളും തീരേ തേഞ്ഞുകാ
 ത്തെപ്പോകുന്നതിന്നു മുമ്പു മേൽമുട്ടുട്ടായി വെട്ടുന്നതേ
 മാത്രമേ മാലികളുടെ ഗുണകാര്യമല്ലാ

വംശത്തു കൊടുമ്പു മ കൊള്ളാതേയും കാഴ്ചപ്പിന്ന
 മാലിന്യം തട്ടാതേയും വര പ്ലാക്കുട്ടൽ ഗ്രിക്കാർ കാ
 ണിക്കാതേയും പലപ്പോഴും പന്തത്തിൽ അറവുതലം കാണി
 കാതേയും മറ്റും പൂന്നു അതൊന്നുമൊന്നുമല്ല മാലിന്യം
 ഇല്ലാതെ മൂലമുണ്ടാവാറുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ
 താണല്ലോ കൊച്ചിമാലിന്യം. ഈ കടംബത്തൽ
 അലഞ്ഞുവരേ അധർമ്മചാരികളോ ആകുന്നുണ്ടെന്നു അറി
 തരിച്ചുപിറ്റ. ജാണിക്കെല്ലാം അറിയാതെയാതാവായ
 അമാമറായി അന്നാകെകൊള്ളുന്നതായാ വരുത്ത
 ന്ന മഹാമഹിമശ്രീ കേരളവർമ്മ അമാമൻ തമ്പുരാൻ
 ബി. എ. ബി. എൽ. താമരവറ്റിന്റെ മോശ്യതകൾ
 വിശേഷങ്ങളിലും സുപ്രസംഗങ്ങളാകയാൽ ഉപകര പ്ര
 സ്താവിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ഈ തരംവെട്ടുകൊ
 ണു മലയാളികളായ മലമേക്കൾക്കു സമ്പാദിച്ചുകൊടു

നാട്ടുള്ള അക്കയ്ക്കിടയിൽ കിട്ടിയതാണ് ഈ 'കുത്തു' കൂടിയാട്ടവും.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സാരമെന്തെന്നു വ്യക്തമാക്കുവാൻ ആരും കഴിയാതെ പോയതല്ല. പക്ഷെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു.

സാധാരണയെന്നുവേണ്ടി ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥം കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും പ്രതിപാദനത്തിന്റെയും പറ്റി പലതരത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു.

അഭിനയിക്കുന്ന ശ്രീമാൻ അമ്പാട്ടി പാതയണപ്പൻ
 വാളവർകുട്ടിന്റെ അനന്തര കയ്യെടുത്തൊപ്പവും സർ
 കുരിച്ഛി അദ്ദേഹത്തെ ൩൦ കോളക്കോശംസംഗവും ചെട്ടി
 കൊള്ളുന്നു

ചെട്ടിയാക്കിത്തട്ടി പ്,
 ഉദ്യോഗാലയം,
 ൧൦ ൪ ൨൨൦.

}

വെള്ളാട്ടു പ് പാതയണപ്പൻ,
 പ്രസംഗം

മഞ്ചാം പതിപ്പിന്റെ മുഖവുര

മഞ്ചാം പതിപ്പിന്റെ പകർപ്പരിച്ച പതിപ്പാണ് ഇത് കൊച്ചിഗവണ്മെന്റായും, ഈ പുസ്തകം പൺസെപ്റ്റം ഓഫ് ഫ്രീ പബ്ലിക്കേഷന്റെ അഞ്ചാം എഡിഷൻ പ്രകാരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ്. പതിപ്പിന്റെ പകർപ്പരിച്ച പതിപ്പാണ് ഇത് കൊച്ചിഗവണ്മെന്റായും, ഈ പുസ്തകം പൺസെപ്റ്റം ഓഫ് ഫ്രീ പബ്ലിക്കേഷന്റെ അഞ്ചാം എഡിഷൻ പ്രകാരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ്.

ഈ മഞ്ചാം പതിപ്പ് അറുപതു വർഷത്തിനുശേഷം പുറത്തിറങ്ങിയതാണ്. ഈ പുസ്തകം പൺസെപ്റ്റം ഓഫ് ഫ്രീ പബ്ലിക്കേഷന്റെ അഞ്ചാം എഡിഷൻ പ്രകാരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ്.

നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രഭാവം ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണാൻ കഴിയും. ഈ പുസ്തകം പൺസെപ്റ്റം ഓഫ് ഫ്രീ പബ്ലിക്കേഷന്റെ അഞ്ചാം എഡിഷൻ പ്രകാരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ്.

<p>പരിഭാഷിതർ ഇ. വി. വി. വി. ൧൯൦൦</p>	<p>൧൯൦൦</p>
--	-------------

சு. ப. சுவாமிநாதன்

[illegible][illegible]

കിഴക്കൻ മലബാർ - 4739

സ ലഭ്യം

കാതാ പാതനപ്രവേശനാദിനു തഥാ
പ്രവേശനാനന്തരം
സ്വന്താഭ്യർത്ഥനാദിനു പ്രിയസ്വ
സ്വന്താഭ്യർത്ഥനാദിനു
സ്വന്താഭ്യർത്ഥനാദിനു
സ്വന്താഭ്യർത്ഥനാദിനു
സ്വന്താഭ്യർത്ഥനാദിനു
സ്വന്താഭ്യർത്ഥനാദിനു
സ്വന്താഭ്യർത്ഥനാദിനു

മ റ ഗ ത്തി ങ്ങ

“തൃസ്സൻമയാൻ പൂർവ്വസംവദനശ്രമണ
 പ്രാക്ടീഷ് ശ്രുതകുതിഗണഭൂമിയിടാഗഭാഗീ
 ഹരേഷാല്യസൽവരവികാജ്ജ്ഞാ കരോതി
 വദോതമാം തമഹമിഷ്ടകലാവതംസം” ൧

ഗംഗാധരം തുംഗമിതാചര പ്രിയം
 പ്രായാചിരേണാലശരീരമീശം
 പ്രദോഷകാലേ നടദോഷവോന്യകം
 ശംഭും മദമു ശങ്കരമനകാറതകം. ൧൨

‘ചഞ്ചാഖീ’ജവതനാധീശം
 പഞ്ചാക്ഷരവരം ഹരം
 പഞ്ചതാപമിഹന്താകം
 വാഞ്ചരിതപ്രഭോശ്രവ. ൩

കുത്തം കുടിയാട്ടവും

[illegible]

വന്ദനം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഉടൻതന്നെ 'ചാരി' എന്ന സാങ്കേതികസംജ്ഞയുള്ള നൃത്തമായി. ഈ നൃത്തം കഴിയാതെ വരാതെ തുടങ്ങുക വരുന്ന ഈ നൃത്തം വിഴുപ്പാൽ ചാക്രാർ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തുകൊടുക്കണം. അത്ര പ്രധാനവും, അനിവാര്യവും, ദൈവികപുരാണമാകാൻ ഉള്ള നൃത്തംതന്നെ പണ്ടെ ചാകിലെ നൃത്തം ഒരു 'വഴിവാട്'മാത്രമാണ് വാക്ക് അതായത്, ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ ചെയ്തി അത്ഭുതം പറയുക എന്നതാണെന്നാണ് പ്രമാണവും കാഴ്ചപരമായ ദൃഷ്ടിയിൽ അതുകൊണ്ട് അത് കലയ്ക്ക് 'കുത്തു' എന്ന സംജ്ഞയെക്കൊണ്ടും നല്ലതല്ല 'വാക്ക്' എന്ന് പ്രബലംപറയൽ എന്നോ അല്ലെല്ലോ. കൂടിയാട്ടത്തിൽ 'ആട്ടം' എന്ന പദംകൊണ്ടുതന്നെ അതാൽ നൽകുന്നതിനുള്ള സ്ഥാനം വിശദമാകുന്നുണ്ട് എന്നാലും അതിൽ ആട്ടത്തോടുകൂടിയ അർത്ഥത്തിൽ, അതായത് വാക്യത്തിൽ, ആട്ടം പ്രാധാന്യവും പ്രകാശപരമായുള്ളത് കഥകളിയിൽ 'ചെയ്തയാട്ടം' എന്ന പദംകൊണ്ടു കറിക്കുന്ന ആട്ടംകല കൂടിയായതിൽ ഇല്ലാത്തപോലെത്തന്നെയാണെന്നും കൂടിയായതിൽ നൃത്തംപോലെ ഒരു ചെയ്തതാണെന്നും നൽകാൻ പതിഞ്ഞുവന്നുള്ള അറിവായും വിശദമാകാൻ വാക്യമാണ് കാഴ്ചയിട്ടുള്ളതെന്നും പറഞ്ഞാൽ: ഇതിലും ആട്ടത്തിന്റെ സ്ഥാനം വ്യക്തമാകുമല്ലോ. കൂടിയായതിലും നൃത്തം ഒരു ദൈവികകൃത്യമാകുകയാണ്, അതിന് അത്രത്തോളം പ്രാധാന്യം കൂടിയായിരിക്കട്ടെ ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് സാധാരണ

ഭാഷയിൽ ഈ കലകൾ തന്നിനേയും 'ചുറ്റൂർ' 'ചുട്ടി
 യാട്ടച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞുപോരുന്നുണ്ടെന്നും ഒരു പദ
 ങ്ങളുടെ അപഗ്രഥനാനുപ്രസംഗം ചെയ്യുന്നതായാൽ അ
 വസ്തു 'വാക്കു' 'അഭിപ്രായം' എന്നു വേർ നല്കുന്നതാ
 ണ് അധികം അന്വയത്താലുക എന്നു വിശദമാണല്ലോ.
 ഈ വിഷയങ്ങൾ കവിതീടകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശ
 ങ്കുണ്ണി ഉണ്ടൊ പറഞ്ഞു കേൾക്ക. "ചാക്യാന്മാരുടെ
 കലവിദ്യകൾ വാക്കു തിരിച്ചുപുമാണല്ലോ. 'വാക്കു' എ
 ന്നു പറഞ്ഞാൽ ചാക്യാപ്രയത്നങ്ങളും വാക്കുകളിലെ
 വിദ്യനകൾ ചാക്യാപ്രയത്നം ചെയ്തിട്ട് ശരിയായും തൃപ്തി
 തൃപ്തികരമായും അതും വാക്കുകളും 'തിരിച്ചു' എന്നു ചാ
 ക്യാന്മാർ വാക്കുകളിലെ കഥാവാക്യം തുറന്നുവെക്കു
 ന്നുവെന്നും തന്നെയും പറഞ്ഞു ചുട്ടി ചാക്യാന്മാരുടെ
 വാക്കുകൾ" എന്നാലും എന്റെ പ്രസംഗത്തിനും
 'ചുറ്റൂർ ചുട്ടിയാട്ടച്ചു' എന്നു പ്രസംഗം ചെയ്യുകാണുന്ന
 തുകൊണ്ടും, അപ്രകാരംതന്നെ സാധാരണഭാഷയിൽ
 ഉപയോഗിച്ചുവരാറുള്ളതുകൊണ്ടും, എന്റെ പ്രസംഗ
 ന്നും ഞാൻ ഒരു പദങ്ങൾതന്നെ ഉപയോഗിക്കാം.

ചുറ്റൂർ ചുട്ടിയാട്ടച്ചു ചാക്കിയാന്മാരുടെ, അഥവാ
 ചാക്യാന്മാരുടെ കലവിദ്യയും, അതിലുടനീളവും, ഉപവിവ
 നമാശ്ചുമാണ് ഈ കലകൾ കേൾക്കുന്നതിലെ അന്വ
 യം. ചാക്കിയാന്മാർ അന്വയാപ്രവർത്തനമായ ശ
 ക്യാപ്രയത്നം തുടങ്ങിയതിന്റെ കാലത്തിന്നു ശേഷമുണ്ടായതാ
 നെന്നു സമ്മതിക്കുന്നവർക്കുമാത്രമേ ഈ അഭിപ്രായ

തന്നെ സാധുത ചേർത്തു എന്നാൽ കേരളഭാഷാചരിത്രത്തിൽ ശ്രീമാൻ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളി പാഞ്ഞട്ടുള്ളത് ഇങ്ങനെയാണ് — “പണ്ടു പരശുരാമന്റെ കാലത്തു പരദേശത്തു നിന്നു സൂതകുലജാതന്മാർ (അതായതു ബ്രഹ്മണസ്ത്രീകളിൽ ഛത്രിയെക്കുറിച്ചവർ) കേരളത്തിൽ വന്നു. കേരളത്തിലെ ഉത്തരകുടുംബം (പാമ്പാല) മാത്രം അന്നു വൃശ്ചികംകൊണ്ടു് അനുവാചനം ചെയ്യപ്പെട്ടാൽ പാമ്പാലാ ബീജമാകുന്നു ശുദ്ധവും നന്മുള്ളതും ആയിരിക്കുമ്പോൾ മറ്റിങ്ങുന്ന പരദേശാദി പരശുരാമൻ സൂതകുലക്കാളോടു ചേർന്നു പൂജാണകഥകളെ പ്രബോധമാക്കീട്ടുള്ളതിനെ സമയം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും റാടകങ്ങൾ സമയം അനുയോജ്യകളും ചെയ്യുമ്പോൾ ജനങ്ങൾക്കും പ്രീതിവരത്തു നൽകുവാൻ ഉത്തരായി കല്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ ആചാരം സർവ്വം പ്രചരണത്തിനെ കേരളത്തിൽ ചാക്യാന്മാർ ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നു.” ചാക്യാന്മാർ പണ്ടു സൂതകുലജാതന്മാരായ പരദേശികളായിരുന്നു. ആ ജാതിയർ പെട്ടെന്നു കലം വട്ടം പണ്ടു കേരളത്തിലേക്കു വന്നപ്പോൾ ആ കലം റാമാവശേഷമാകാതെപ്പോയി. അപ്പോൾ ദ്രോണാകൊണ്ടു കാലത്തിൽ പെട്ടവരെ ആ കലത്തിലേക്കു ചോദിക്കാതെത്തന്നു് അതിനെ പ്രാതൃകമാതായാക്കിക്കല്പിച്ചുവെന്നുമായി നൈരതിന്മൂലം ധർമ്മപാലാണെന്നു കൊല്ലിയിലെ കാരോഴ്വാദിപ്പാട്ടിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഈ അതിപ്രായംതന്നെയാണു ശ്രീമാൻ ഏൽ. കെ അറന്നകൃഷ്ണൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ‘കൊ

അതെങ്ങിനെ ചേർന്ന മറ്റൊരാളെങ്കിലും കേരളാ നാടകങ്ങൾക്കായി സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും.

കുതിരേന്റയും കൂടിയുത്തരേന്റയും കൈകൾക്കു കയറ്റുപക്കാരെ ചാക്യാനായുടെ 'ചാക്യാർ' എന്ന പേരിനെപ്പറ്റിയാണ് ഇതിന്റെ പേരുകൾ. 'ചാക്യാർ' എന്ന പദത്തിന്നു പലതരം പലവ്യക്തികളും അർത്ഥം വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അർത്ഥം കാരാണവും നല്ലതാണെന്നും ഇവ പലതരം പലതരത്തിൽ പലകാരും ചെയ്തുകൊണ്ടും ചാക്യാനായുടെ ആധുനികസാമൂഹികസ്ഥാനവും പ്രസ്തുതയും ആസ്പദമാക്കി ചെലുത്തു് അതാൽപ്പര്യമുള്ള അനാചാരങ്ങളും ആയിരിക്കണം അതെന്നാൽ പലതരം തുടങ്ങിയ അർത്ഥം എന്നു പറഞ്ഞു തീർക്കേണ്ട കാര്യം എന്നുള്ള പൂർവ്വിക കൂടി ഇവ രണ്ടു പേരും തീർക്കണം. ചാക്യാനായുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ 'ചാക്യാർ' എന്ന പദം 'പ്രാജ്ഞാർ' (അതായതു 'മാന്യപുരുഷന്മാർ') എന്നതിന്റെ പ്രാകൃതരൂപമാണെന്നു ആഗ്രഹത്തിന്റെ കർത്താവ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശ്രീ ശ്രീകണ്ഠശങ്കരൻ പത്മനാഭപിള്ള പറയുന്നതും "പ്രാജ്ഞാർക്കു നാലായിരുന്നതിനാൽ അവർ ചാക്യാർ എന്നു പേർ കൊടുത്തു" എന്നാണ്. 'കൊച്ചുപിള്ളന്മാരും കുടുംബത്തും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'ചാക്യാർ' എന്ന പദം 'പ്രാജ്ഞാർ' എന്നതിന്റെയോ 'പ്രാജ്ഞാർ' എന്നതിന്റെയോ തർജ്ജമാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കവിതാലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി പറ

യെന്നതു 'ശ്ലോഷ്വ' വാക്കുകൾ എന്നതിന്റെ തൽയവമാണു 'ചാക്യാർ' എന്ന വരം എന്നാണു് ഗുണാദിന്റെ നാമ്പങ്ങളിൽ 'ചാക്യാർ', അഥവാ 'ചാക്കിയർ' എന്നതു 'ചാക്കി' എന്ന വരത്താൽ നിന്നുണ്ടായ ബഹുമാന ബഹുവചനവരമാണെന്നാണു് ഏഴന്തയിരിക്കുന്നതു് 'ചാക്കി' എന്ന വരംതന്നെ 'ശ്ലോഷ്വർ' എന്നതിന്റെയോ 'സാക്കു' എന്നതിന്റെയോ 'ശാക്യർ' (ബുദ്ധമതക്കാർ) എന്നതിന്റെയോ തത്ത്വമാണെന്നു കൂടി അതിൽ ചേത്തുട്ടു് ബുദ്ധമതത്തിൽനിന്നു വെവ്വേ കരതത്വം ചേക്കു വരിവത്തനം ചെയ്യുവനെ ശാക്യൻ എന്നു പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ടാണു ഗുണാദർട്ട് ഉത്തരവായും പറയുവാൻ കാരണമെന്നു തോന്നുന്നു. 'ചാക്കിയൻ', അല്ലെങ്കിൽ 'ചാക്കൈയൻ' എന്ന വരം ചങ്ങണക്കാക്കൻ, പൂക്കാക്കിതൻ, കക്കത്തുള്ളികും കോവിലകുള്ളികും നൂത്താപ്രത്യയം വെള്ളത്തൂന്നു താത ക്കാക്കൻ എന്നല്ലാത്തതായതും, 'ചാക്കൈ' എന്ന വരം ചങ്ങണക്കാക്കൻ എന്നും തര, അതായതു് ഉത്തരിക്കെട്ടിയ സ്ഥലം (കരവക്കൽ അതു കംപം എന്നതിന്റെ പട്ടായമായിട്ടും വരാം) എന്നതുമായിട്ടു കാണുന്നതുകൊണ്ടും, ചാക്യാക്ക, 'ചാക്കിയൻ' എന്നും 'ചാക്കൈയൻ' എന്നും ചേരുകൾ വരഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ടും, 'ചാക്യാർ' എന്ന വരം 'ചാക്കിയൻ' എന്നതിന്റെയോ, 'ചാക്കൈയൻ' എന്നതിന്റെയോ രൂപമേതുമായിട്ടും വരാമല്ലോ.

'ശ്ലോഷ്വർ' എന്നതിന്റെ തത്ത്വമാണു 'ചാക്യാർ' എന്നു പറയുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാനം അവതരിപ്പിക്കുവാൻ

നംതന്നെയായിരിക്കണം. അവരുടെ വംശം സൂതക
ലും; ജനനം ഉത്തമകലത്തൽ; അടുക്കളപ്പോഷകൊ
ണ്ടു കാലത്തിൽവെട്ടവെന്നും;യും അവർ ഉത്തമകലമാ
തന്മാർതന്നെ. അതുകൊണ്ടും അവർ ബ്രാഹ്മണർ
എന്ന നാമത്തിന് അഹന്താർജ്ജുനത്തുകൊണ്ട് അവ
ർ ഈ പേരു കൊടുത്തു എന്നുവരാം. പുരാണപ്രസി
ദ്ധവും പുരാണകഥാകഥനംകൊണ്ടു വാഗ്വായമായ
ശ്ലാഘ്യസൂതകലത്തൽ ചേമ്പത്തുകൊണ്ടും 'ശ്ലാഘ്യർ' എ
ന്ന പേരാണ് അവർ അഹന്താർജ്ജുനർ ഇത് അടുക്ക
ളപ്പോഷകികൊ 'ശ്ലാഘ്യർ' എന്ന പദത്തൽനന്ന
നായതാണു 'ചാക്യാർ' എന്ന പദവ്യാൻ കാരണം
എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പട്ടികകെട്ടിറ്റ നായതെ അവരെ അ
ന്ന 'സൂതർ'എന്ന വിളിപ്പേരാണ്മറ്റൊരു അധികം പൂ
യവും പഴിയും അതുകൊണ്ടു ചാക്യാർ ശ്ലാഘ്യകലമാ
നാമാണെന്നും 'ചാക്യാർ' എന്ന പദം 'ശ്ലാഘ്യർ' എ
ന്നതിന്റെ തത്വപരമല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ പ്രസ്താവ
ത്തൽ, ശ്രീമാൻ ആർ. നാരായണമൂർത്തികൾ 'ഭാഷാ
സാഹിത്യചരിത്ര'ത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.
“ഈ കഥയെ വിശദംസരവാൻ യാതൊരു നിവൃത്തി
യുമില്ല. വൃദ്ധിചാരിക്കൊണ്ടു ഭിന്നിപ്പവരുടെ സന്താ
നങ്ങൾ ശ്ലാഘ്യരാകുന്നതെങ്ങനെയെന്നുവെച്ചാൽ പര
ശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്ന ഏതാനും ബ്രാഹ്മണകുടുംബ
കൾനിന്നു സൂതകലമാതന്മാരുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിപ്പി
വാൻ തക്കവണ്ണം അത്ര വൃദ്ധിചാരിണികളെ കിട്ടിയെ
ങ്കിൽ ആ ബ്രാഹ്മണരുടെ അന്നത്തെ സ്ഥിതി എത്ര ക

ഏതായിരിക്കണം! അതു വിശ്വസിക്കാൻ വിവൃതമായി
 ്ല ചാക്യാന്മാർ ശുദ്ധകൈയ്യർതന്നെയായിരിക്കാ
 നാൺ ഇരയുള്ളതു് " ഈ അഭിപ്രായം അത്ര ശരി
 യാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വൃദ്ധിചാരിക്കൊണ്ടു മിയിച്ചു
 വരാഞ്ഞെങ്കിലും ഇവർ ജനിച്ചു കലരായ ബ്രാഹ്മണക
 ലം ശ്ലാഘ്യമാണല്ലോ. അതുപോലെത്തന്നെ പിന്നീടു
 ചേന്ന കലയും ശ്ലാഘ്യമായ സൂതകലമല്ലേ! അതുകൊ
 ണ് ചാക്യാന്മാർ ശ്ലാഘ്യകലജാതന്മാരും ശ്ലാഘ്യകലസ്ഥി
 തന്മാരമാൺ് അവർ ശ്ലാഘ്യരായതു കലകൊണ്ടാണെന്ന
 വരുന്നതിന്നു വിരോധമുണ്ടോ? എന്നാൽ ഈ ദോ
 ഷംകൊണ്ടു മാറിപ്പും വന്നവർ ശ്ലാഘ്യകലയിൽ ചേ
 ന്നാൽ ആ കലം ദീർഘസമാധിപ്പെട്ടു എന്ന പൂർവ്വപക്ഷ
 ത്തിന്നു് ഉത്തരമായി പറയാനുള്ളതു്, ദോഷത്തന്നു്
 അവർ അധഃപതനം കൊടുത്താടുമല്ലേ എന്നും, ഉ
 ത്തമകലജാതന്മാർ തന്നെ അറിയാത്തതും അതുപോ
 കറിവശിക്കരുതു് അഹ്നാമല്ലാത്തതുമായ ദോഷത്തിന്നു്
 എത്രയായാലും ഉത്തമകലയിൽനിന്നുള്ള അധഃപത
 നം ഒരു ശ്ലാഘ്യകലയിലേക്കല്ലാതെയായില്ല എന്നുമാ
 ണ് സൂതകലജാതന്മാരെ സംഖ്യ വദ്ധിപ്പിക്കാൻ
 അത്ര അസംഖ്യം വൃദ്ധിചാരിണികൾ വേണമെന്നു പറ
 യുന്നതും അതുതാവശ്യമെന്നു. ഒരു വൃദ്ധിചാരിണിയു
 ള്ളെങ്കിൽതന്നെ, ആസ്മിയോടുകൂടി ഗമിച്ച മാദോ ബ്രാ
 ഹ്മണനും അതിന്നുശേഷമുണ്ടായ സന്തൻ കൾ ഇപ്രകാ
 രം ഭൂമിതന്മാരാണ് അതുപ്രകാരം സൂതകലജാതന്മാ
 രുടെ സംഖ്യ വദ്ധിക്കാൻ അത്ര അനവധി വൃദ്ധിചാരി

ണികൾ വേണ്ടല്ലോ. വേദകെങ്കിൽ, ചാക്യാർവംശക്കാരുടെ സംരക്ഷണത്തോടുകൂടിയതും വളരെ വലുതായിരുന്നതുമില്ല. അതുകൊണ്ട് 'ചാക്യാർ' എന്ന പദം 'ശ്ലാഘ്യൻ' എന്നതിന്റെ തത്സമമല്ലെങ്കിലും ചാക്യാന്മാർ ശ്ലാഘ്യകലമാത്രമല്ല അല്ലെങ്കിൽ പറയുന്നതു സിദ്ധിക്കാത്തതല്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

'ശ്ലാഘ്യവാക്കുകൾ' (ശ്ലാഘ്യമായ വാക്കുകളായി വർ) എന്ന പദത്തിന്റെ തത്സമമാണ് 'ചാക്യാർ' എന്ന പദം എന്നു പറയുന്നതു്, അവർ പ്രബന്ധം രചയ്ക്കുമ്പോൾ അവരുടെ വാക്കിന്റെ ശ്ലാഘ്യത കേട്ടിട്ടായിരിക്കാം. "മാധുര്യമേകുന്നപ്രകാരം വാക്യകൃത ശബ്ദസ്വരം സ്വൈര്യം ഭാവുതമിതം ചന്ദ്രോദയം വചസോ ഗുണാ" എന്ന പ്രമാണപ്രകാരമുള്ള മാധുര്യമേകുന്ന ഗുണവും ചാക്യാരുടെ വാക്കുകളാണെന്നുള്ളതു സൂചിതമാണ്. അഥവാ, 'വാക്കുകൊണ്ടു ശ്ലാഘ്യനാകുന്നവർ' എന്നോ 'ശ്ലാഘ്യനല്ല വാക്കുകളായി വർ' എന്നോ ഈ പദം പരിമിതമാണെന്നു അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ ഭിന്നിച്ചു ജനംകൊണ്ടുണ്ടായ കലങ്കം തീർത്ത ശ്ലാഘ്യത കൂട്ടുവാൻ വാക്ക് ഉപകരണമായിട്ടുള്ളവർ എന്നാവും ആ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം പ്രബന്ധം രചയ്ക്കുമ്പോൾ ചൊല്ലുന്ന അവതാരകന്മാർ കലാകാരന്മാരു കഥ പറയുന്നതിന്റെയും കേൾക്കുന്നതിന്റെയും ശ്ലാഘ്യതയേയും മോഹാത്മ്യത്തെയുംകൂടി പ്രതിപാദിക്കാമെന്നു് ഇതെല്ലാംകൊണ്ടായിരിക്കണം 'ചാക്യാർ' എന്ന പദത്തിന്നു ചിലർ ഇങ്ങനെയൊരു വ്യത്യാസം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു് ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ ചാക്യാരു

കെ അഭിനയത്തിന്റെ സൂചനാപോലും സ്വപ്നമായിട്ടെങ്കിലും കാണുന്നില്ല; എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണൻ്റെ ഉപനയനാനന്തരം ഒരു ദാമ്യരസം തുടങ്ങുന്ന സ്ഥാനത്തു ചാക്യാൻ മേശത്തിൽ പ്രവേശിച്ചും അഭിനയ ചുരക്കുകയെങ്കിലും കാലത്തു ത്വെട്ടുണായിട്ടുള്ള ദോഷത്തൻ്റെ പരിഹാരമാഗ്നം വാക്കുപ്തം അഭിനയമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് അഭിനയത്തെ ആസ്പദമാക്കിയല്ലാതെ വാക്കു പൊപ്പിച്ചു കൊണ്ട് അനേകം കെ ജാതിനാമം കല്പിക്കുന്നത് വാചാരിപ്പാൻ വഴിയല്ല.

‘സാക്ഷി’ എന്ന വർത്തിൻ്റെ തത്ത്വപരമായ ‘ചാക്ഷി’യെന്ന വർത്തിയിലിന്നാണു ‘ചാക്യാൻ’ എന്ന വർഗ്ഗം ഉണ്ടായതെന്നു പറയുന്നവർ, കെവദക്ഷ, പെരുമാളുടെ കാഴ്ച മുതലുപ്തം ഉന്നമനം, അന്നു പെരുമാക്കന്മാരുടെ കടത്തായത്വം, വാണീട്ട് മുതലായ പെരുമാളുടെ കടത്തായതായ കൊമ്പിരാജകടത്തായത്തിലും, ആകെ മും മര മൃ പ്പലയായ കാലത്തു്, ആ രാജകടത്തായതായ കെ അംഗത്വം കേടിക്കുമ്പോൾ, മൃതയായതന്നു സാക്ഷി ദോഷാത്മകത ബ്രാഹ്മണൻ്റെ ആകൃതിയില്ലാത്തതിനാലും, സാക്ഷിദോഷനാശമാത്രമേ രാജാക്കന്മാരുടെ കേടിക്കുക വരുത്തേതു വാചം, ആ പ്പലയവസരത്തിൽ സാക്ഷിക്കു ബ്രാഹ്മണൻ്റെ സ്ഥാനത്തു ചാക്യാനാണു പതിവു് എന്നു കാണാംകൊണ്ടായതിനാലും അസ്പഷ്ടം പറയുന്നതു് എന്നാൽ ഈ സംഗതി ചാക്യാരുടെ ജീവിതത്തിൽ അത്ര ഗണ്യമല്ലാത്ത ഒന്നാണു്, എന്നതെന്നെയല്ല, ഉദ്യോഗം എന്നാണു് കെ അനവതുകൊല്ലമായിട്ട്

ഈ ചട്ടം അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു വ
ണ്ടു കോവിലകത്തു പുലകാലത്തു സാക്ഷിമാരുനത്തി
ന് അറവകാശികളായെന്നതുമത്രം കാരണമാക്കി ആ
വശ്ശികാളെ സാഷ്ടാർ, അല്ലെങ്കൽ ചാക്യാർ എന്നു
വിളിച്ചുപോന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൽ വലിയ അർത്ഥമേ
ന്നുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'ചാക്യാർ' എന്നു പേരു
ന്നാം കേൾക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സ്മൃതിപഥങ്ങൾ വരുന്ന
തു 'കുത്തും കൂടിയാട്ട്'വും എന്നീ രണ്ടു കലയുടെ ഭാഗ്
മായാണ് അതിന്നാൽ ചാക്യാർ എന്ന പേര് ഈ കല
കളോടു സംബന്ധിച്ചും അനുബന്ധിച്ചും ആയിരിക്കുന്ന
താവരേന തമമുള്ളു.

ഇവി 'ശാക്യാർ' എന്നു പദത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ
'ചാക്യാർ' എന്ന പദത്തെന്റെ പ്രചരണമാണു 'ചാ
ക്യാർ' എന്നു അഭിപ്രായവും, 'ചാക' എന്ന പദത്തിൽ
നിന്നുണ്ടായ 'ചാക്കൈ' അല്ലെങ്കിൽ 'ചാക്കൈയൻ'
എന്ന പദത്തെന്റെ പ്രചരണമാണെന്നു അർത്ഥപ്രായു
മാണു നിപ്രവണമെപ്പോന്നുള്ളതു് ഇതു രണ്ടും ശരിയാ
ണെന്നു പറയാൻ വിശദാധമിപ്പെന്നു തോന്നുന്നു. ഇവർ
മറ്റാരുമൊന്നൊന്നുപോലെയെന്നതായതു വിശദമാണെന്നോ
ലെയ, സ്വഭവമനുഷ്ഠിതനിന്നു വൈദികമനുഷ്ഠിതമല്ല പ
രിവർത്തനമെപ്പോന്നതായ മാതിരിക്കാണെന്നുള്ളതു തെളി
വായ കാര്യമാണു് അതുപോലെ 'ചാക' എന്ന
തിന്റെ 'തറ' എന്നർത്ഥമുള്ള 'കംഗം' എന്ന വിശദ
ത്താമം സ്വീകരിച്ചു, 'മേഗോവമീവികൾ' എന്നും
'കേരളത്തിൽ നൃത്തനാട്ടുങ്ങൾ നടത്തുന്നവർ' എന്നും

തെയും ശ്രീപാവുതി തെ മേഹത്താടുന്നതും വാല്യതരം
 ബ്രാഹ്മണർ വാക്കുന്ന പാവുതെ കൂത്തപ്പാക്കിയനായ വാ
 ല്ലു ആട്ടുകാരൻ ആട്ടാവധം? എന്നാണു മേലുദ്ധരിച്ച
 ഗാഥയുടെ അർത്ഥം. ചെങ്കുട്ടന്റെയും അദ്ദേഹി
 നായ ഉത്തരോദികളുടെ കൃതിയായ ചിലപ്പതികാര
 ത്താൽ 1൩^൪ അനു ൨൨൪ ൽ ചാക്യാരുടെ വാക്യഗുണ
 ബദ്ധ്യബാധിതനാണെന്നും, ചാക്യാരെ 'ചാക്കിയൻ'
 അല്ലെങ്കിൽ 'ചാക്കിയൻ' എന്നാണു പറഞ്ഞിരുന്നതെ
 ന്നും നാം അറിയുന്നതല്ലാ അത് ഈ പദം ഇത്ര
 പ്രസിദ്ധമായ സാഹിത്യത്തിൽ, എന്നുവെച്ചാൽ പര
 മേശ്വരിൽ, ഉപേന്ദ്രാസ് മൂലാണെന്നുതന്നെകൊണ്ടു, 'ചാ
 ക്യാർ' ഇതാൽ ഒന്നിന്റെ സുപ്രഭാഭിമാണെന്നു സമ്യക്
 ത്തിൽ താക്കം. ഈ കവി പദത്തിൽത്തന്നെ, 'ചാക്ക
 യൻ' എന്ന പദം 'ശാക്യാർ' എന്നതെന്നു തത്ത്വവമാ
 യതുകൊണ്ടും, 'ചാക്യാർ' ബാധമകത്താൽനാണു നെ
 ചികിത്സയാലക്ഷ്യ പദമെന്നാണു ചെല്ലു ഭാഗ്യക്കാരാക
 കൊണ്ടും, 'ശാക്യാർ' എന്നു പദത്തെ ന്റെ തത്ത്വവമായ
 'ചാക്കിയൻ' എന്ന പദത്തെ ന്റെ സുപ്രഭാഭിമാണ 'ചാ
 ക്യാർ' എന്ന പദം എന്നു പറയുന്നതാണു ചരിത്രദൃഷ്ടി
 യാലും ഭൂതാലും ഭൂതാലും എന്നും ഭൂതാലെന്നു തോന്നു
 ന്നതു്

ചാക്യാരുടെ ചിലപ്പതിയായ കൃതിയാട്ടത്തിന്റെ
 യും കൃത്താന്റെയും അദ്ദേഹിതമാണെന്നു മാത്രം
 പറയാനാ തക്കതു് ശകാലായി നിസ്സന്ധിയാവാൻ മേ
 ഞ്ഞതായ മേലുകൾ ഒന്നും ഇന്നുവരെ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല

വണ്ടു ശ്രീവരഗുരുമാർ സമുദ്രത്തിൽ പന്ന കേരളം ഹ
 ണ്ടുച്ച് ആ പുണ്യദ്രുമയൽ സാഗ്ഗദക്ഷകുതിപന്നം
 ആഴ്ചകളെക്കൊണ്ടു പന്ന പടിവാപ്പിച്ചുപോയി ആ ചു
 ള്ളതൽ സുതകുലമാതാർകൾ വന്നപെരും ശിവരക്ഷ
 കലത്തിൽപ്പെട്ടവരായ ചാക്യാർ ഏനം, ചാക്യാന്മാ
 രും സുതന്മാരുടെ കല്യാണാലയത്താണെന്നു അറിയു
 പോരുന്നവെന്നുമുള്ള ഐതര്യം പ്രമാണിച്ചു വേദപ
 ന്നന്മാരായത്, ഇത്തരം ചുരുക്കവും കേരളം ഉണ്ടായതോ
 ട്ടുകൂടി ഉപരികളെ ഉണ്ടായതാണെന്നു വ്യാജമാണല്ലോ
 ശ്രീമാൻ ഏൽ കൈ അറയെക്കൊണ്ടു ചുവന്ന
 ത്താൽ പറയുന്ന തെക്കെനാൽ, ചാക്യാർ പൂരാനാകാ
 കത്തുതന്നെ കേരളത്താൽ വന്നു പാശ്ചാത്യർക്കു
 ണെ “ചാക്യാന്മാർ ശുദ്ധാകരത്വമുണ്ടെന്നു
 കാണാൻ ഇടയുള്ളതെന്നും ആട്ടത്താൽ അവരുടെ
 അറയെക്കേരളം കേരളീയരെന്നു, എന്നാൽ കാവേരീ
 കേരളം ഇന്നുവെന്നു പ്രാബല്യം സാധിച്ചതിനാലു
 ട്ടി നമസ്സുതന്നാകയാലേ തിരു കളം മലയാളത്താൽ
 നാടുദ്യതിപന്നമെന്നും ശ്രീമാൻ ആർ പറയുന്നല്ല
 ബാഹ്യർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുണ്ട്, അദ്ദേഹത്തെ
 നോക്കുവത്താൽ ചാക്യാർ പ്രശസ്തരെന്നും അവർ
 കേരളത്താൽ ആഴ്ചവർ വന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ
 അവരെ ഈ കല്യാണ ശിവശ്ചിയാപാനമെന്നും
 വന്നുവെന്നും ഈ അറ പ്രായത്താണു ഉണ്ടായതെന്നും
 ദേവതാമൈ പ്രമാണവും അദ്ദേഹം, ആ പ്രാ
 ന്നന്മാൽ കൊടുത്തുകൊണ്ടിട്ടു മഹാകവി ഉഷ്ണ

ഈമാസം തന്നെ പുസ്തകം നാലാം ലക്കത്തിൽ
 നടന്നു. “ചേരൻ നാടകത്തിൽ, വാ
 ണ്യം ഗാനത്തിൽ, ചോട്ടൻ കാവ്യത്തിൽ പ്ര
 യാസമാണ്. അതുകൊണ്ട് ചാക്യാർക്കു് ഇതരദേശ
 ഗണങ്ങളെപ്പോലെയല്ല കേരളത്തിൽ പ്രചാരം പ്രപഞ്ചം
 കവാൻ കാണാം. ശ്രീ. പി. നർമ്മൽ രാജരാജൻ
 ചോട്ടൻ കേരളം എന്ന പുതിയതരം തത്വശാസ്ത്രം കേരള
 ത്തിലും ഈ കൃതിയെപ്പോലെ എല്ലാവർക്കും ചെല്ലിക്കൊള്ളാം”
 എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ഉത്തരകൊട്ടു കൃത്യ പ്രതിപ
 കലയോ ആഴ്ചകലയോ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നില്ല. അദ്ദേ
 ഹം ‘ചേരൻ’ ‘തരിശ്’ എന്ന പദങ്ങൾ അർത്ഥത്താ
 യ്ക്കു ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നതുകൊണ്ട്, ഈ കല പ്രതിപ
 കലയാണെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭയം. എന്നു വാ
 യ്ക്കുകയാണു് സംശയം കവാൻ വഴിയുണ്ട്. ഇതരദേശ
 ഗണങ്ങളെപ്പോലെയല്ല കേരളത്തിൽ കൃതിയെ പ്രചാരപ്രാപ്
 യ്ക്കുവാൻ ഇതരദേശം വായനയ്ക്കുകൊണ്ട്, ഇതരദേശ
 ക്കിലും കൃത്യം, അതായതു് കേരളത്തിലെപ്പോലെയുള്ള
 കൃത്യം, പഴയകലയ്ക്കും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും വരുന്നു
 ‘തരിശ്’ എന്ന പദം ‘പ്രതിപാദനം’ എന്നും ‘കൃത്യം’
 എന്ന പദം ഇന്നത്തേത്തരത്തിലുള്ള ‘ചാക്യാർകൃത്യം’
 എന്നും ആരു അർത്ഥത്താലാണ് അദ്ദേഹം ആ പദങ്ങൾ
 ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ആ കലം അത്ര സ്ഥി
 കാതമായിത്തീർന്നുവെന്നല്ല. ഇവിടെ ഒന്നാമതായിപ്പറ
 ത്താക്കുന്നതു കൃത്യം എന്ന പദത്തിന്നു കൂറ്റനം (നൃത്തം
 അല്ലെങ്കിൽ നാടകം) എന്ന അർത്ഥം കല്പിച്ചാൽ മാത്ര

[illegible]

നും ചാക്യാന്മാർ 'കോരപ്പഴ', 'വാളന്മാർ', 'തോവാള' ഈ സ്വഭാവങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള യഥാർത്ഥകേരളത്തിലേ ഉപവാസമുള്ളതല്ല.

ചാക്യാർകൾക്കുളള ആദി അവിഭിന്നമാണ് ഹിന്ദിമാൻ ആര്യർ കൃഷ്ണപ്പിന്മുഖം മൊഴിഞ്ഞു പരിഷ്കരിച്ച സമുദായത്താൽ വായിച്ച 'ഭാഷയിലെ ഉഗ്രകാവ്യങ്ങൾ' എന്ന ഉപപ്രാസത്താൽ ഉപകാശം പറയുന്നു. "നമ്മുടെ ഭാഷ കേരളത്തിലെ മൂലഭാഷയുടെ ഒരു ശാഖയാകയാൽ അതിന്റെ ഉൽപത്തികാലത്തുത്തന്നെ ചില ഉഗ്രകാവ്യങ്ങൾ ജനനത്തെ തീരായനസമിച്ച് ജീവിതഭാഷയായിത്തീർന്നു കിടന്നതെന്നും അതിനോടൊന്നു ചേർന്ന് അനന്തരമാരും വാസ്തവിയില്ലെന്നും കരുതുന്നതായിരിക്കാം ഈ വാചയത്താൽ അധികം നല്ലത് ആദികാലത്തെ സംഗതിയെപ്പറ്റി ശരിയായറിവാൻ വാസ്തവിതയെന്നുള്ളതിലും ചിറ്റുപ്രതികാരം മുതലായ ചെറുതലം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉൽപത്തികാലമായ ക്രിസ്തുവർഷം ഒന്നാം ശതകമായപ്പോഴേയും ഉഗ്രകാവ്യങ്ങളുടെ പദവിയിൽ വലിയും ഈ വാദവും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും പെരുമാക്കുന്നതെങ്കിൽ അജ്ഞാതമായിലും മറ്റും വലുപ്പം ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അതിനായിച്ചു വന്നിരുന്നെങ്കിലും ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട് എന്നുമാത്രമല്ല, അക്കാലത്തേക്ക് അതന്നെ പല വകിപ്പുകളും സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു ഉണ്ടെന്നും കാണുന്നുണ്ട്.

“കുതവമൈ കൃതീന ലിക്ഷുമാന്തു
വപാ കൈ കൃതതു വ ലക്ഷാപ്തണു

1

പുതിയ പാതയും പാട്ടും കൊട്ടം
വരുചിൻകൊൻകൈയൻ വിദ്യകവരിന്മാ

2

കാടയും പാടയും വാണിയും തൂക്കം
കടിയൊരിയിക്കൊച്ചത്തൂക്കമെ

എന്നിങ്ങനെയും മറ്റും ചില പുതികളെഴുത്ത് പറഞ്ഞ
കാണുന്നതൽ പിന്നെ പല തരത്താലും കൃത്യകളും (ശ്രേ-
കാപ്പുണി) ഈ വാട്ടിൽ പറ്റുപാടയാണുവെന്നും,
ആ ശ്രേകാപ്പുണയെ ‘ദേശീകാപ്പുണി’, എന്തെന്നു സപദ-
ശിഖരം ദേശാന്തരഗതം എന്നു രണ്ടു കയായിത്തരി-
ച്ചു കേരളാധാരം പ്രത്യേകവർണ്ണനയ്ക്കു കൊടുത്തു
പുറപ്പെട്ടതായിരുന്നുവെന്നും വ്യക്തമാണ്. അതാൽ
സപദശിഖരപ്രശ്നത്തിൽ ചേന്ന കൃത്യകൾ ചിഹ്നത്തെ
പാടുടെ കാണിച്ചുള്ള ശ്രേകാപ്പുണിയാണെന്നാവാ-
വിചിതമെന്നാണു് അതിന്നും പുറമേ അക്കാലത്തെ
ശ്രേകാപ്പുണി പൂർവ്വകാല പാടകളെപ്പോലെന്നെ ‘ശോഭി-
കാപ്പുണി’ വേദപാദിപ്പത്തു് ശോഭനരസപ്രധാനം, വേദപ-
ദിരസപ്രധാനം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പകരായിരുന്നുവെ-
ന്നും ഇതിൽ പദവാദിപ്പത്താണു സാരപാദം, രാമസം,
താമസം എന്നിങ്ങനെ കഥവസ്തുപരന്റെ സപദാലം

1 നിഷ്കന്ത ദീപാവതി പാദ മാളാവിംശതിശ്ലോകങ്ങൾ ചേർത്തു

2 ചില നാലു-പ്രകാരഗദ്യശാസ്ത്രപാലി പാദ ശിഖരം

മളിമൂലകലയുടെ ഗതി കൂടിയാട്ടത്തിലേക്കുവന്നു ചെന്നതിന്നു കാരണം കാണുന്നില്ല. ആയുന്മാർ അപരരുടെ ആധിപത്യം കേരളത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചതിന്നു ശേഷം ദ്രാവിഡകലയായ സംഗീതത്തിലെ ആലയുക്തങ്ങൾക്കു തന്നെ ആയുന്മാർ വന്നപ്പോൾ അപരരുടെയടുത്തുവന്ന സംസ്കൃതനാടകവും അതിന്റെ ഭരതശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള അഭിനയവും കൊണ്ടുപറഞ്ഞുവന്നു വാചാകരായിത്തീർന്നു.

ഈ ഭരതശാസ്ത്രപ്രകാരമുള്ള നാടകം കേരളത്തിൽ 'കൂടിയാട്ടം' എന്ന പേരിൽ പ്രദേശമുണ്ട്. അതിൽ നാട്യം, നൃത്തം, ഗീതം എന്നു മൂന്നു ഏതെങ്കിലും സമുപാധാസ്യശേഷാടക പത്തുവരികളാണുണ്ടെന്നു, ഒരു ലയം നാടന്മാർ തംഗത്തിൽ കൂടിപ്പോയിട്ടു അഭിനയിക്കുന്നതാണെന്നു ആയുരകർമ്മം. ഈ കലയ്ക്കു ദ്രാവിഡകലയായ 'കൂടിയാട്ടം' എന്ന പേർ സ്ഥിതിച്ചത് 'ആട്ടം' എന്ന പദത്തെ 'കൂടി' എന്നാക്കുന്നത് തമിഴിൽ ഇന്നും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടെന്നും ദ്രാവിഡകലയുടെ തംഗാഭിനയത്തിന്നു മലയാളത്തിൽ 'കൂടി' എന്നു പദമാണുണ്ടെന്നും, 'കഥകളി' എന്നു ആ കലയുടെ അഭിനയത്തിന്നും, 'ആട്ടക്കഥ' എന്നു അതിന്നുപയോഗിക്കുന്ന കാവ്യത്തിന്നും സംഗീത നല്ലതായിരിക്കുന്നുവെന്നു സൂചിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ശ്രീമാൻ കണ്ണൻ, ചാക്കം വായ്പോലെയും, ആയുന്മാരുടെ ആഗമനത്തിന്നു മുമ്പു കേരളത്തിൽ ദ്രാവിഡകലയുണ്ടായിരുന്നോ എന്നു അറിയുന്നതിന്നു താഴെക്കുറിച്ചായിരിക്കുമല്ല, ഉപാധിച്ചുവരുന്നതാ

വാത്സുകപ്പാദകം —

“ചന്ദനലതാശൃംഗമിദം
സ പന്ത്രണ്ടുശിലമഖി പ്രിയം ന മമ
ചന്ദനവയാ കഥിതം
ചന്ദ്രികയാ മുഖമിവനിശാധാ”

(വാത്സ ൧൦ അനു ൧)

പ്രൗഢപ്പാദകം —

“മുതൽ തിരുമുക്കപ്പുരതാ..
നരനാദം പ്രസ്താവപി പ്രിയം ന മമ
ചന്ദ്രമുക്തിദാനം
കുടുംബകാരുണ്യം മോക്ഷം വേദം
അശ്വമേധകാന്തരം മോക്ഷം തെളുത്തൊളം വീരസ്വം
പഞ്ചസാമാധിനം
താമ്രം പാപമുത്തമിദം വാമം ശുഭകരമനം
മോക്ഷം മോക്ഷിനം
കൊട്ടാരത്താഴ്വരയിൽ ചന്ദ്രമുക്തിദാനം
തദിദം പ്രാകമോത്താ
പൊട്ടം പാണ്ഡ്യ ചക്രവർത്തിതമുതൽ
മന്ദിരം നിന്ദനീയം.”

വർകപ്പാദകം —

“ബഹുശോഭാപരമവ്യം
യയാ മാം വീക്ഷമാണയാ
നമസ്കൃതം പ്രസ്താവകേണ
കൃതമാകാശവദിതം.”

(വർകപ്പാദ ൧ അനു ൧)

പ്രതിശ്ലോകം:—

“ബഹുശോഭ്യമി ചേനീട്ട
യയാ കാം നോക്കമാണയാ
മരസ്തന സ്രസ്തൃപുണ്
കൃതമാകശ്ച ചനിതം.”

നായകശ്ലോകം:—

“സൗന്ദര്യം സുകമാതതാ മധുരതാ
കാപതമ്മദനാമാരിതാ
ശ്രീമത്താമയിമേതി സല്പ്രിയവേൻ
നിശ്ശേഷനാമീമണാൻ
ഏതസ്യാമുപയുക്തമിഹതയാ
ഭിന്ന പരം പത്മഭൂ-
സ്സുഷ്മം വാണരതിചേൽ കുമാര പുനഃ-
പ്രദ്രവ മിഷ്ടാനം.”

(ധനഞ്ജയം)

പ്രതിശ്ലോകം:—

“ഓ നാരദ കവർനാരാമീപൊടിയും
കാപം കൊട്ടം ക്രൂരമാം
വാക്കം നോക്കമിതാദിസല്പ്രിയവേൻ
നിശ്ശേഷമകീമണാൻ
ഇച്ഛക്യാമുപയുക്ത പത്മജനയോ!
ചക്യാണ ചക്യാനരം
സൃഷ്ടിപ്പാനവ മേണമെങ്കിലിഹ മ-
ന്നെല്ലാമിന്നീടണം.”

യരയിലും മഹാപ്രഭാശസരയത്തിലും വേണ്ട കൃത്യങ്ങളും വല്ലാതകന്റെ ചടങ്ങുകളും എല്ലാം വിവരിച്ചുകൊണ്ട് 'അമൃതപ്രകാശ'ത്തിൽ ഓരോ കാഴ്ചയും വാചകങ്ങളായി ഒരു സൂക്ഷ്മചമ്പരണമാണ് ഇവയ്ക്ക് അമൃതകരം ഏതെന്നും വ്യക്തമാക്കുക.

ഈ പദ്യരണത്താണു കാരണം കലാശരീരമെല്ലെത്തകളുടെ റാക്കടാശംഭനാശം, പദ്യശക്തിയും വാണിയമൃദുമാണ് എന്നത് ഈ പെരുമശാലി അമൃതത്തിന്റെ കാഴ്ചയെ പൊതു സാധാരണക്കാരുമായി വിട്ടുപോകുന്നതിനും വലിയ പൂർവ്വമൃദുതയോടുകൂടി പദ്യത്തെ മറ്റൊരു തരത്തിൽ പ്രധാനമായ വാണിയെത്തപ്പെടുത്തുകയും കാഴ്ചയെ വാ.ശരീരപെരുമശാലിമാണ് കലാശരീരമെല്ലെത്തകൾ പരിശുദ്ധമൃദുതയോടുകൂടി സാധാരണക്കാരുമായി സമ്പർക്കം വിരോധകാഴ്ചയായിത്തീർന്നുവെന്നും അതു ശക്തിയോടുകൂടി പദ്യ ചമ്പരണവും വേണ്ട വന്നു പോയതു കലാശരീരമെല്ലെത്തകൾ മഹാപ്രഭാശസരയത്തിൽ പെരുമശാലിമാണ് ഇതിന്റെ അമൃതവും സഹായിച്ചതായും സാക്ഷാത്ക്കാരപരം സഹകര കലാശാലിയായി കലാശരീരമെല്ലെത്തകളുടെ കാഴ്ചയ്ക്ക് 'മൃദു'യായ ഒരു തോലായ ഈ പെരുമശാലിമാണ് കാരണമെന്നു വരുമെന്നും വരുമെന്നു പ്രതിപാദിക്കുകയായുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ പദ്യം സഹായം അഗമ്യമുട അമൃതമൃദുതയെന്നു സാധാരണക്കാരുമായി തീർന്നു തന്നെയാണ് ഇന്നും കൂടാതെ പദ്യം കൂത്തും പടത്തും പോരുന്നതു പരിമിതം എ

മുൻ നിയമപരിഷ്കരണ കമ്മിറ്റിയിൽ ഈ കഴി
കുറവുമാണെന്നും പരിഹാരങ്ങളും

[illegible]

സ്റ്റാറ്റിസ്റ്റിക്സ് വോൾവ് അതു 'ചതുഷ്ടയം'യെ സൂത്രം എന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ. 'ചതുഷ്ടയം' എന്ന പദം കാണുവാനുണ്ടെന്നു 'നാലുകൾ' എന്നർത്ഥമുണ്ടല്ലോ. മൂന്നാൽ പെരുപ്പം നാലുപോലെയെന്നാണെന്നു സൂത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നതല്ല. 'ചതുഷ്ടയം' എന്ന പദം കൊണ്ടുതന്നെ പണ്ഡിതന്മാരും ദൈവിക സൂത്രം നാലു വർഷം മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും വന്നിട്ട് മാരകമായും വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇത് ഒരു ചതുഷ്ടയമായ സൂത്രമല്ല മാരകമായ വകുപ്പും എന്നുള്ളതും വളരെ വ്യക്തമാണ് ഇതുതന്നെയാണെന്നും, ഇതും സജ്ജമാക്കുന്ന സംഗതിയാണെന്ന് എന്നാൽ ഇതെന്ന കൂട്ടിച്ചേർത്ത വിവരങ്ങളിൽ മാരകവും ആസൂത്രകമായതെന്നതിൽ ഇന്നത്തെ ഏതു ഗ്രന്ഥമായ സൂത്രവും വർദ്ധിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തന്നെ ഇതെന്നെന്ന. ഈ വാക്യം ലോകീകസൂത്രകളിൽതന്നെയല്ല ഏതൊരു വാക്യമായാണോ അത് സൂത്രകളിൽകൂടിക്കാണുന്നത് എന്നാണ് ഇതുപോലെയെന്നെന്നാണോ ചാക്യാർ കൂട്ടിച്ചേർത്ത ചർച്ചകളും അതുകൊണ്ട് അന്നു പെരുപ്പം തീർച്ചയായും കൂടിയെന്നതാണോ കൂടിയെന്നതും കൂടിയെന്നതും ഇന്നത്തെ വിവരങ്ങളും ഇതിലൊന്നും കൂടിയെന്നതും കൂടിയെന്നതും എന്നു പറയുന്നവർ അന്ത്യത്തിൽ പൂർണ്ണമായ പട്ടികകളല്ല, എന്നാൽ പെരുപ്പം കൂടിയ പട്ടികകളുടെ വിവരങ്ങൾക്കു സമാനമായിട്ടുള്ളവയായാണെന്നും പറയുന്നതായ മിക്കവാറും ശരിയായത് ആസൂത്രകങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഈ വിവരങ്ങൾക്കു സമാനം.

ഇടുവാരാളി സ്ഥലം), ചോലഗുഹ [അണിയാർ] എന്നിങ്ങനെ കുന്നായട്ടാണു് ചോലിച്ചുട്ടുത്തു് അമ്പലക്കുളിപ്പള്ളി കുന്നായലത്തു ചെറുതും വലിയ സകാളസംഘത്തിന്നു് സൗകര്യം പോരാത്തതുമാണെന്നിൽ അമ്പലത്തിൽ മതപ്രകൃത്ത് ഏകദൈവകീഴും അർക്കാലാവശ്യത്താന്നു കൂടത്തവലഭണാക്കാവുണ്ടു് അരിനയസ്ഥാനത്തിൽ പിന്നിലായട്ടു് ഈ കലയുടെ വാദിത്രം—മിഴാവു്—ഈ കലയെ. ഉത്ര കൊട്ടുന്നതു് വമ്പുമാണു് ഉതിർന്നു് വെട്ടുന്നതു് കാവു മേലുപായ വാദിച്ചിട്ടുള്ള മുഖൽ ഇതന്നു വെട്ടാർ കഴിഞ്ഞാലുംകൊണ്ടു മിഴാവെൻറെ കൊട്ടുന്നതു് വെട്ടു താലുവാടിക്കും. മിഴാവു കൊട്ടുന്ന വമ്പുമാരുടെ ചാതിയിലുള്ള സ്ത്രീകളുമാണു് വെട്ടാർ എന്നു പറയുന്നതു് ഈ ഭാതിയുടെ ഉൽഭാവം ചാക്യാരുടെതുപോലെയാണു് “അടുക്കളം വാണു് കൊണ്ടു് കാലിയൽ ചെട്ട ചട്ടകളിൽ ഉപായനം കഴിയാത്ത എങ്കു വമ്പുമാണു്, പെങ്കുടികൾ വെങ്കുളംപാലെ വമ്പുമാരും, ഇല്ലാടനു , ചാക്യാർമാരുതുള്ള സ്ത്രീയോ ആണു്” എന്നു കൊല്ലയ പെട്ടെനരുമാണു് പലിൽ കാണുന്ന. മന്ദറേളം, വെങ്കിലെക. വെങ്കിലെ ചട്ടാതിൽ, എണ്ണാമ്പാലും വേണുല്ല ചെങ്കുളം താലൂം വേണുല്ല എണ്ണൻറെ ഉപായനം കഴിഞ്ഞാലും ശരി കഴിഞ്ഞല്ലെങ്കിലും ശരി, ആകട്ടെ ചാക്യാരോ വമ്പുമാരോ ആക സമീകരിച്ചു് അനുസ്മരണം കഴിപ്പിക്കുന്നോ ആയാലുണ്ടു് ചാതിയശ്വാന്ത പോന്ന ആകട്ടെ ജീവിത നൂതു്, എന്നാണു പറയുന്നതു് രണ്ടാമതു് ഉ

രണ്ടാമത്തെ വാസ്തവമായ സംഗതി. ചാക്യാരും നമ്പ്യാരും ഇതിനെയും രണ്ടുതന്നെ ചാക്യാർ ഉപയോഗം, സമ്പ്രദായം എന്നു ത്വരിതെല്ലാമുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ സ്ഥിതി എന്താണു വായർ, പന്യാമടി ഉപയോഗമുപാധമാണ് കൂത്തിന്റെയും കൂടിയാട്ടത്തിന്റെയും ചടങ്ങിൽ നമ്പ്യാരും നമ്പ്യാരും ചാക്യാരുടെ ദൈവചരണമാണ്. ഉപർ കൂടാരകളു കൂട്ടും കൂടിയാട്ടവും വയ്ക്കു മുൻപാണതപോലെ മിഴിച്ചുകെട്ടുവാൻ നമ്പ്യാരും കഴിഞ്ഞാലുകൊണ്ടു താളംവിടുകയാൽ നമ്പ്യാരും രണ്ടിലും വേണം. രംഗത്തിൻ മുമ്പു ദൈവ വലയവലിപ്പമു് അതിൽ ഭൂത തിരി കത്താക്കണം. ഈ ഭൂത തിരി ബ്രഹ്മാവ്, വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്നീ ഭൂതവേഷവും സാന്നിധ്യം അവയെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുവാനാണു കൊല്ലുന്നതു് സാമാന്യകന്യാമാരി, ദേവലോകത്തു ദേവന്മാരുടേയും, നൈമിഷാണുത്താൽ മഹിമയുടേയും ബ്രഹ്മണയുടേയും സ്ഥാനത്തു 'ദേവന്മാർ' മാത്രമേ ഉരിക്കാവൂ എന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ചാക്യാർ കഥപറയുന്നതും അഭിനയിക്കുന്നതും ഈ ബ്രഹ്മണമോടല്ലാതെ, കന്യാമാർ പന്ത് അകലെ വെച്ചു നൃത്തമുറയ്ക്കുന്ന കാരോടല്ലെന്നാണു സങ്കല്പം. ത്രിമൂർത്തകളുടെ സാന്നിധ്യം രംഗത്തിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു സാമാന്യകന്യാമാരും രംഗത്തെ വെച്ചു ചാക്യാരോട് മനുഷ്യനെ മറുപടി വാക്യമെഴുതും ഉണ്ട് എന്നാൽ ചാക്യാർ ചടങ്ങുകൾ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു ക്ഷിണംതോന്നി വശമം തീവ്രവർഷവാഴ്ചയി അണിയറയിലേക്കു പോകുക

പതിവുണ്ട്; അങ്ങനെ ചാക്യാർ അണിയറയിലിരിക്കുമ്പോൾ, അർത്ഥമുള്ള അസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങേയ്ക്കിടയിൽ എന്തെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുവാൻ, സദൃശമായ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നോ 'ലോയ' അണിയറയിൽ കേൾക്കുന്ന കേൾക്കും ചാക്യാരെ ശകാരിച്ച് ഉറക്കനെ വിളിച്ചു പറയുക എന്നതു കാത്രമാലകയും ചെയ്യും. പ്രബന്ധം പറയുന്നതിലും ഈ യാത്രയിലും മാത്രം ദിവസവും അന്നത്തെ പ്രദർശനവേദന കേൾക്കാം. സാക്ഷാത്കാരായതിൽ 'കുറുത്തുകൊണ്ടുവരാം'—സാക്ഷാത്കാരായ ബ്രാഹ്മണരെല്ലാവരും കേൾക്കുക കൊട്ടണം. ഇതിന്റെ താൽപര്യം നടന്നെ അറുൻ കൂട്ടത്തോടെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതാണ്. ഇത്തരമൊക്കെ അനുഗ്രഹരീതി 'കുട്ടിമാനം', (പട്ടത്താറം), 'വെച്ചുനോക്കുവാൻ' എന്നു പ്രത്യേകിച്ചും നടത്തുന്നല്ലോ.

ചാക്യാരുടെ വാക്ക്, അല്ലെങ്കിൽ പ്രബന്ധം പറയൽ, എന്നതിനെയാണു പ്രഥമമായി പ്രതയാശിക്കുവാൻ വേണ്ടതെന്ന് ചാക്യാർ അണിയറയിലിരിക്കുക കഴിയില്ലാത്ത തലയിൽ 'ചുരുക്കത്തിൽ' കെട്ടുകയാണു് അദ്വൈത ചടങ്ങ് പിന്നെ കേൾക്കുന്നതെന്ന്—അവരുടെ ഭാഷയിൽ 'ഉപസ്മരണം'—തേച്ചു, അരി, മഞ്ഞു, കടല എന്നിവകൊണ്ടു ഭക്ഷണമെന്നതു്, കടലാൽ കണ്ടുപിടിച്ചു, മറ്റൊരാൾ വെറിലെന്നതു് തിരക്കി ചെയ്തി (തെച്ചി)പ്പുറം തൂക്കിയിട്ടു, വസ്ത്രം (അവർ 'മാറു' എന്നു പദമാണു് ഉപയോഗിക്കുക) അണിയറയിൽ, വസ്ത്രംകൊണ്ടു് അനുസരണം പിന്നിൽ

വച്ചുകെട്ടി, കയ്യിൽ കടക്കും, അരയിൽ കടിസ്സുകൂടും, തലയിൽ 'കടുമ്മ', 'ചുക്കപ്പുതുണി', 'പീലപ്പട്ടം', 'വാസുകീ' യം എന്നിങ്ങനെ സംഭരണ തക്കതായ്ക്കി അലങ്കാരങ്ങൾ ധരിച്ചു, മംഗപ്രഭവശരണി അങ്ങനെയും അരപ്പാലം നമ്പൂർക്കാരും മംഗത്തിൽ പ്രഭവശിരസ്സു മഴുവതൊട്ടു തലയൽമുഖം കിഴവിട്ടിരിക്കുന്ന 'കൂടം നേൽ' കയറയിരുന്ന', 'മഴവൊഴുപ്പുപ്പട്ടത്തുകി'യായി ഇപ്പോൾ, വരുന്ന കൂടം അങ്ങനെയെന്നും, സാമാജികന്മാർ സമസ്ത സന്നാഹിതരാകണമെന്നും അർച്ചകൊടുക്കുവാറാണ് അതുകഴിഞ്ഞാൽ നാഴ്ചയോടുകൂടി ചാക്യാർ മംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കും. ചാക്യാരുടെ ആദ്യത്തെ ക്രിയ 'ചാരി'യെന്ന നൃത്തമാണ് ദേവലോകത്തു ദേവസഭയിലെ നർവരത്തിന്റെ സ്ഥാനത്താണ് ഈ നൃത്തം ചെയ്യുന്നതെന്നാണ് സങ്കല്പം. ഈ നൃത്തം പാഴല്ലാൽ ചാക്യാർ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യണം. നൃത്തം കഴിഞ്ഞാൽ വളരെകുറേയും നടിക്കുകയായും അതായത്, കവള വിപ്പിക്കുക, അരയിൽ ചുറ്റിയിരിക്കുന്ന ഒന്നാംമുണ്ടുകൊണ്ടു ദേവത്തിൽ വീഴുക, കടുമ്മ ചിക്കുകൊട്ടിവെക്കുക എന്നൊക്കെയാണ് ചെയ്യുന്നതായി നടിക്കും. പന്നെ ഒന്നാംമുണ്ട് അരയിൽതന്നെ പൂർവ്വപ്രകാരം ചുറ്റിക്കെട്ടി, പിന്നാകും കൈ ഏറിത്തു കൊട്ടു നിൽക്കുമ്പോൾ, അരയിലുള്ള ഒന്നാംമുണ്ടിന്റെ മേൽവശത്തുള്ള മുഖം പൊത്തത്തൊഴുത്ത് അവതാരികയോടുകൂടി ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനയായി "സമുക്താലവും മംഗവന്നാമങ്ങൾ ഉച്ചരിച്ചു, ഉച്ചരിച്ചു ഇരുന്നാൽ ജനമുന്മാദമോർത്തിത്തക്കതായ കിട

ന്ന മുതിരശക്തികൾ യഥാർത്ഥ സംസ്കൃതങ്ങളായിട്ടു
 യും എന്നു വിശ്വസിക്കുകയല്ലാ ആകുന്നത് എന്നതു
 കൂടാതെകൂടി, മറ്റൊന്നാണെന്നായി, അർദ്ധശാസ്ത്രങ്ങളായി,
 അർദ്ധശാസ്ത്രങ്ങളായിത്തന്നെ കേൾക്കുവാൻ ആവുന്നതുകൂടി
 ത്രിമൂലികളിൽ ഒരിച്ഛ, പ്രമാണമെന്ന കാലത്തോ
 ചെല്ലാമുപദേശങ്ങളായിട്ടുപോകുകയല്ലാ ചെയ്യുന്നത് മറ്റൊ
 ശ്ലാഘനം എങ്കിലായിട്ടു ലഭിക്കുന്നതായ വസ്തുവെന്നാൽ
 ആയതൊക്കെയും കൊള്ളാം സകൃതകൃത്യങ്ങൾ ഇ
 ല്ലാത്തതായിത്തന്നെ സമയത്തുകൾ മറ്റൊന്നും ലഭി
 ും, എന്നു ജനങ്ങൾ ദൈവഗുണാ ലഭിച്ചവർപോലും
 വ്യക്തമാക്കിക്കളയാതെകൂടി, മറ്റൊന്നും വരുന്ന സമയ
 ത്തുകൽ ഇവർപോലും ചെയ്തു മുതിരവിപരീതമായി,
 ഗതിവിട്ടതിനെക്കൊള്ളുവാനായ, കൊണ്ടുവരുന്നതെ ഏ
 ല്ലാത്തതും എല്ലാസമയത്തുകൂടി പ്രയത്നംചെയ്തു
 കൊള്ളുവാൻ ആയതത്രെ ഇവിടെ ജനസംഗ്രഹമാക
 ന്നു് " ലിന്നെ ഏതെങ്കിലും ക്രിഷ്ണദേവതയെ പ്രാ
 ത്നിച്ചു കഥാസംഗ്രഹത്തുകയായി. വിഷ്ണുവിന്റെ
 കഥയാണെങ്കിൽ, മറ്റൊന്നായിട്ടു "സം രാമചന്ദ്ര
 വാ പായാൽ", കൃഷ്ണകഥയ്ക്ക് "സം വാസുദേവ വാ
 പായാൽ" എന്നും ശിവന്റെ കഥയാണെങ്കിൽ "സം
 ചന്ദ്ര ചന്ദ്ര വാ പായാൽ" എന്നും ഉറക്കെച്ചൊല്ലി
 "അവർണ്ണമെല്ലാമിരിക്കുന്ന രാമചന്ദ്രൻ (വാസുദേവൻ,
 ചന്ദ്രചന്ദ്രൻ, എന്ന് അതാതു കഥയെ അനുസരിച്ചു) മേ
 വാണാമെ മരിക്കട്ടെ. മോന്ദാക്കു വലപ്രകാരവും ഉണ്ടാ
 കയല്ലോ സകടങ്ങൾ. ആദ്യശക്തികളായും ആയി

ജാതികളായും ആധിപതികളായും ഇങ്ങനെ
 വലപ്പക്കാരണയും ഉണ്ടാകുന്ന സങ്കടങ്ങളെ ആസക്ത
 വരുന്ന യഥാർത്ഥ ഭൂമിയുടെ കടുത്തത് ഇന്ദ്രിയം
 ത്തിൽ സൗജന്യമായും പരമാർത്ഥമായിട്ടെങ്കിലും ശ്രേയ
 സ്സായിരിക്കുന്ന കേൾക്കുന്നതും പ്രാപ്തം ആയത
 രല്ലാ കളയുടെ പൂർവ്വമായും എന്തിനെന്ന കണ്
 യിൽ ആർച്ചിയിൽ കണ് താഴെയാണല്ലോ "സംഭാ
 ചന്ദ്രം പാലായം" അല്ലെങ്കിലായിരിക്കുന്ന കാമച
 ന്ദ്രം പാലായം കളിക്കട്ടെ "എന്നതായാ അതും
 പരയും. പണയം കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പട്ടിയെ "എ
 ഏതൊരാളെ പാലായം ചെയ്തു" എന്നു ചോദിക്കും.
 വീണ്ടും ആദ്യത്തെ ആയതി "സംഭാചന്ദ്രം പാ
 യം" എന്നത് കണ്ടുകിട്ടിയതിനെപ്പറ്റി "അല്ലെ
 ലെല്ലാകളിക്കുന്ന കാമചന്ദ്രം പാലായം കളിക്കുന്ന
 കേൾക്കുന്നതായി എന്നാകുന്നു ഇവിടെ പ്രാപ്തം
 ത് " (മറ്റൊരു ആയതി നാട്യം) "എ ആരെ ആരെയാ
 നെ കണ്ടുകിട്ടിയതിനെപ്പറ്റി കളിക്കട്ടെ" (ആദ്യത്തെ
 ആയതിട്ട്) "കാമചന്ദ്രം എന്നത് " (മറ്റൊരു ആയതി
 ങ്) "അങ്ങനെയുണ്ടോ കള ചന്ദ്രം? പൂർണ്ണചന്ദ്രം, പ
 ണ്ഡിചന്ദ്രം എന്നൊക്കെ കേൾക്കട്ടെ കാമചന്ദ്രം
 എന്നൊരു ചന്ദ്രം ഇന്ദ്രിയം കേൾക്കട്ടെ അതാകെ
 ന്ന പരമേശ്വരന്റെ കൈമാറ്റമായതും " എ
 ന്ന പരയും (ആദ്യത്തെ ആയതി നാട്യം) "എങ്കിൽ
 ഞാൻ പരയും. എന്നിവിടെയുള്ളതെ സംശയിക്കുന്നതു്
 സ്വർഗ്ഗം സംശയിക്കുന്നതായാ കേൾക്കട്ടെ അതാകെ

[illegible]

റും കഥാകഥനമാത്രമായിരുന്ന ഇതിന്റെ ആദികാലത്തെ രൂപം, കൂടിയാട്ടത്തിലെ തോലനും ചേരമാൻപെരുമാളുംകൂടി വരെയ്ക്കിച്ച വിളമ്പുകയുത്തിയിൽ സാമാജികന്മാർ അത്യന്തം സേവ്യം പ്രതപത്തിയും കാണിച്ചു പോയ, വിളമ്പുകൻ ദുര്യോധനം വായുനമട്ടിലായതീന്നു. അതുകൊണ്ടാണു വാക്കിലും, കഥ തുടങ്ങുന്നതെന്നു മുമ്പായി റൂത്തം കഴിഞ്ഞാൽ വിളമ്പുകുടാമം "വിളമ്പുക എന്ന ചടങ്ങു കടന്നുകൂടിയത് അതും പെരുമാളുടെ കാലത്തുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിച്ഛേദത്തിൽ ഒന്നായിരുന്നു ഇത്തരത്തിലുള്ള അനുമപ്രതിപാദനത്തിന്റെ കഥാവിതരയും കഥാവിതരയും, മധ്യകാലവും ആസപാദ്യതയും കേട്ട് അനുഭവിച്ചുതന്നെ അറയണം. അത് എന്ന് അനുസരിക്കാനും ആനന്ദമഹാനാക്കുന്നതാണ് തീരി കാട്ടവർ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ താഴെ ചേർന്നു:—

“പ്രണിപത്യ കരാരോയം മൃഗാണൈ, ച മൃഗായ ച ഉദ്യക്ഷേതാധനരാദാതും സൂയതാനമുവാംബുദ്ധഃ” ൧

പ്രസിദ്ധവിവാഹത്തിനായി വിശ്വാമിത്രമഹതിയോടും ലക്ഷ്മണനോടും കൂടി മിഥിലയിൽ പ്രാവല്ലി ഈ കരാരോയ ശ്രീരാമൻ ശ്രീധാമ്യതിയേയും ശ്രീപരമേശ്വരനേയും നമസ്കരിച്ച്, മുഖത്തു മനുഷ്യതം തൂകിക്കൊണ്ട്, ശിവന്റെ വില്ലെടുക്കുവാനായി പുറപ്പെട്ട. ശാലാന്റെ വില്ലെടുക്കുമ്പോൾ രാമന്റെ മുഖത്തു കെതി, കയം, ബഹുമാനം, അൽപ്പതം എന്നൊന്നും സ്തംഭിക്കാതെ, സ്മിതം പ്രകാശിച്ചതുകൊണ്ടു ശ്രീരാമൻ

എന്നാണു ജനകമഹാജാവിന്റെ ഒരു കമാൻമാത്രമായ
 രാമനെ ഇതിന്നുവെച്ചിട്ടു്, അതു പറന്നായില്ല, എന്നാ
 ളെന്നതിൽ, അങ്ങനെ വല്ല ഒരു കമാൻമാർ പ്രീതികൾ,
 വന്നതോ, 'അയം—' ഈ കമാൻമാർ—എന്നുവ
 ച്ചാൽ താടകാസുദ്ധാറ്റു പദ്ധതി മറ്റുമായി വില്ലാളിപി
 ന്നാഷ്ടപോലും അശക്തമായ കർമ്മം ചെയ്തവനും, അഹ
 പ്രിയ്യ മോക്ഷം നൽകിയ വാപനാമൃതനും, അവി
 ന്നുവെച്ചവനായ സാക്ഷാൽ വിശ്വാമിത്രസ്താമസി
 യിൽനിന്നു് അറവധി ദ്രാഗ്ദ്ധ്യം കിട്ടിയവനും,
 ആ ഇഹയിതന്നെ ഇതിന്നായ മിഥിലയിലേക്കു കൊ
 ന്നവന്നവനും, ഒന്നുപോക്കിൽ നൈരൂപാധിവിശുദ്ധ
 മായ സൂര്യപംശത്തിൽ ജനകമാജാവിന്റെ അപൂർവ്വ
 മായ ഭരണമന്റെ പുത്രനായി പുത്രകാമോഷ്ടിയുടെ ഹ
 ലമായി ജാതനും, ആയ കാൻ—അങ്ങനെയുള്ള കമാ
 ന്നാണു വില്ലു് എടുത്തു കലാശ്ശാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്? ”
 എന്താണിങ്ങനെയെന്ന് ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം
 ചാക്യാർ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

“അതേ കൃതപാത്തമംഗം പൂവഗകലപതേ:

വാമമക്ഷസ്മഹത്തു:

കൃതപാതംഗേ സലീലം തപചി കനകമൃഗ

സ്യാംഗമാധായശേഷം

ജാണം മക്ഷം കലാശ്ശം പ്രമണിതമനുജ-

നാഭോദീക്ഷമാണ:

ചക്ഷുഃകോണേന ലങ്കാം തപദനുജവദനേ

ഭരതകണ്ഠോയമാംസേ ”

൨

[illegible]

സുബലം കണ്ടു വരികമിക്കുകയോ, ആ ബന്ധുകൾ വെ
റും വാനരങ്ങൾക്കല്ലെ, എന്നു ചോദിക്കുന്നതാണെന്നു
കൽ, മാമൻ 'പാദമേക്കുട്ടു തെന്തു കൂത്താത്തുപംഗേ'
യായിട്ടാണു് ജ്വലിക്കുന്നതു് — തന്റെ കപട് അമ്മകമാ
ക്കൊക്കുന്നവന്റെ മടിയിലാണു വെച്ചിട്ടുള്ളതു് (അ
ന്നു് ഒരു കരങ്ങൾ വന്നു് ഉദ്യോഗങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതും
എല്ലാത്തന്നും പുറമേ, അതിവിക്രമശാലിയായ ഉണ്ണി
ത്തമ്പുരാൻ അമ്മകമാക്കന്റെ വധം, എന്നിങ്ങനെയു
വ ആവത്തുകൂടും വർത്തിക്കുന്നതു വാമുണ്ണിപ്പാഴും മാ
ക്കുന്നണ്ടല്ലോ അതുപോലെയാണു് അസംഖ്യംകോടി
വാനരങ്ങൾക്കു് ഈ സൂര്യവന്റെ കീഴിൽ എന്നു സമാ
ധി ആശ്വാസംകൊണ്ടു്) 'ആകട്ടെ, മാമൻ ഒരു മനുഷ്യ
നല്ലേ, മായ വശമല്ലല്ലോ, വാങ്ങി അതിമായാവികു
ല്ലേ, മായകൊണ്ടു മാമനെ ജയിക്കാം' എന്നാണെന്നു
കൽ, "സഖീദം തപച കൗകുഗസ്ത്രംഗമാധായശേ
ഷം" എന്നായിട്ടാണു മാമന്റെ സ്ഥിതി—മാമൻ ചെന്നു
ല്ലോലെ ഇത്ര മായാവിയാക്കിട്ടു മായാവികളുടെയിട
യുൽത്തന്നു ആരുമുണ്ടായിരുന്നല്ലല്ലാ, ആ മാമൻ
ചന്റെ മായ മുഴുവനും അനായാസേന ജയിച്ചു്, മാമൻ
ചെന്നുകൊണ്ടു്, ആ മാമന്റെ തോലിലുള്ള കടലാസു
തു്; ആ പ്രസ്തുതയിൽ താൻ അഭിമാനമൊന്നും കാട്ടാ
തെ അതൊന്നു സ്വാമകർമ്മമായിക്കരുതി, ആ സുവർണ്ണ
തേന്തലിൽ വെറും ലീലയാടുകുറിയല്ല മാമൻ കിടക്കു
ന്നതു്? അതുകൊണ്ടു മായ പ്രയോഗിച്ചു മാമനെ ജയി
ക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ആയുധങ്ങളും ആയുധത്താ

യെൻ കാരം എന്നു ഗർവ്വമുണ്ടെന്നാൽ “വീക്കമാണു മ
 ക്കാ കോടണു” ചങ്കാരം താഴെയാലോ ഭത്തക്കുണ്ണി”
 (കടക്കുണ്ണികൊണ്ടു ഭക്തിയെ മറപ്പിച്ചതിന്നു നോക്കിക്കൊ
 മ്പും, അങ്ങയുടെ അറമ്പുറായ വലീപ്പണൻ ലഭ്യയിലെ
 സകലകാര്യങ്ങളും പാതയധികിപ്പിക്കുന്നതിൽതന്നെ ശു
 ഭ്രവല്ല മെമ്പർ മുഴുവനും അങ്ങോട്ടു കൊടുത്തുമാണ് ഉ
 കശബസ്സ് 1. അങ്ങയുടെ അറമ്പുറായ എന്നാണു പ്രഹ
 സ്കൻ പറയുന്നത്, ‘വലീപ്പണൻ’ എന്നു പ്ര. അതിന്റെ
 താൽപര്യമെന്തെന്നാൽ, അങ്ങയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹ
 ണു സംഭവയിടുന്ന സ്നേഹവും വഴിയെഴുതിത്തന്നും അ
 ദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമുള്ള ദീതിയുണ്ടാകിത്തന്നുപരത
 ണും ധിക്കര മ്സ് അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കുവാൻ വിധിച്ചു അ
 ബ്സ്—അങ്ങനെയുള്ള അങ്ങയുടെ അറമ്പുറായ ലഭ്യയിലെ
 സകല ഗുണത്താലും പാതയെ താഴെ ധർമ്മം എന്ന
 ബ്സ് അതുകൊണ്ട് ആധിപത്യവും വാമുക്കു മയും സാ
 മ്യമല്ല. സന്ധ കൊണ്ടുമാത്രമേ കാണ്സകലം കണ്ണി
 പ്റ്റാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു എന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ കാട്ടി
 അങ്ങകൊണ്ടാണ് ഇതാ കാരണൻ ഈ കടപ്പ്

“ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥം കിമസം ഗതവാൻ

തത്ര സംബന്ധിനീനഃ

കന്തീഭേദീ കിമ കശലീനീ

നന്ദനൊഽർജുനാദിദൃഃ

പുത്രസുപ്താസ്സുഖപു വിജയഃ

ശ്ലിഷ്ടാത തീർത്ഥചാരൈഃ

സ്തീർത്ഥസ്തായിൻ കിമസ വേതാ

വീക്കിതോ വാ ശൂന്യാ വാ.”

൨൨

അഞ്ചു നൂറ്റാറി ദേശകയിൽ ചെന്ന സകല നല്ലതും പലവിധത്തിലും പ്രശംസിക്കുന്നതു കേട്ട്, അദ്ദേഹത്തിൽ അനുകരനായത്തീന്നു സഭയ്ക്കു, പ്രിയപ്പെട്ട നാട്ടുകാർക്കുമാർക്കു കവചമായിട്ടു നയം ചെയ്തതും കയൽ വന്ന അഞ്ചു നൂറ്റാർക്കു ശുശ്രൂഷയ്ക്കു തന്റെ സഹോദരന്മാർ തന്നെ വായോപാദ്ധ്യക്ഷകരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വക ചുമച്ച ചെമ്പുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, തീർത്ഥവാസിയാൽ അദ്ദേഹത്തോടു തീർത്ഥാടനമായി നടക്കുന്ന അഞ്ചു നൂറ്റാർ പത്തുമാലം ചോരിച്ചാൽ നല്ല വിചാരവും കിട്ടും എന്നു ആത്മാഭിമാനം, അദ്ദേഹത്തിനോടു ഇപ്രകാരം ചോദിക്കുന്നു. “അല്ലയോ തീർത്ഥാടകൻ! അഞ്ചു നൂറ്റാർ തീർത്ഥാടനത്തന്നെ നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട്, ‘ഇത്രപ്രസ്ഥം കിരസി ഗതവാൻ’ (ഇത്രപ്രസ്ഥത്തിൽ പോകുകയുണ്ടായോ?) ദേശം തുറന്നു അഞ്ചു നൂറ്റാർ കഥ പറ്റുന്നതായാമാ എന്നു ആദ്യമേ ചോദിച്ചാൽ ‘എന്താ ഇപ്രകാരം അഞ്ചു നൂറ്റാർ മാത്രം ചോദിക്കുന്നത്?’ അഞ്ചു നൂറ്റാർ അനുകരനായോ?’ എന്നു സംശയിച്ചെങ്കിലും എന്നു മേൽപ്പട്ട്, ആ ചോദ്യത്തിലവസാനിക്കുവാൻ ഇങ്ങനെയുള്ളതിന്നു ഇപ്പോഴും ‘എന്താ ഇവർ ലോകത്തിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലുള്ളപ്പോൾ, ‘ഇത്രപ്രസ്ഥത്തിൽ മാത്രം പോയോ എന്നു ചോദിക്കുവാൻ കാരണം, അവരെ ഇവർക്കുമാർക്കുണ്ടെന്നോ ഉണ്ടു’ എന്നു സംശയിക്കാതിരിക്കാൻ, “തത്ര സംബന്ധമറിയാ കന്തിദോർ കിട്ടു പല പാറി” (അവരെ ഏതെങ്കിലും അല്ലാത്തവയെങ്കിലും കന്തി

ദേവിമുഖം; അതുകൊണ്ടു ചോദിച്ചതാണു്, ആ ദേവി
 സ സുഖമല്ലേ? സുഹൃദ്യം അപകടം ഹൃദയത്തിൽ
 പതുതായി വല്ലാതം വന്നാൽ, സാധാരണയായി അ
 വരോട അകലിച്ച് ചാലിക്കുകയുണ്ടാകുമ്പോൾ ചോദിക്കു
 ക വരുമ്പോഴല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ആദ്യത്തെ ചോ
 ധ്യം ശരിയായ : എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു് സുഖമല്ലേ? അ
 രണ്ടെങ്കിൽ അതാവാൻ സാധിച്ചല്ലോ. ഉന്നം അ
 ന്നുപാദിച്ചു പാശ്ചാത്യർക്കു കരുതാണെന്നാൽ, 'എന്താ, ഉ
 ന്നം കണ്ടു കണ്ടിപ്പറ്റുന്നതിൽ അമ്മട്ടം വന്നു അതും ഉന്തു
 പ്രത്യേകം എന്നു വിചാരിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണെന്നു കരു
 തുണ്ടാകുമ്പോൾ ചോദിച്ചു ചോദിക്കും, സാധാരണയായ വാഗ്ദ
 ഹരം ചോദ്യമായ 'പാശ്ചാത്യർക്കു കണ്ടിപ്പറ്റുന്നതിൽ' (പ്രത്യേ
 കമായ കണ്ടിപ്പറ്റാൻ കണ്ടിപ്പറ്റാൻ അതായത്, അത്
 സംസാരം സുഖംതന്നെയല്ലേ? —, ഉന്തുപാശ്ചാത്യർക്കു കണ്ടി
 കാലം പ്രത്യേകിച്ചു് അത് ചാലിക്കുകയുണ്ടാകുമ്പോൾ എ
 ന്നാൽ ഇന്നിപ്പോൾ 'അമ്മട്ടം വന്നു സുഖമല്ലേ?' എന്നു ചോ
 ദിക്കുകയാണെന്നാൽ 'എന്താ ഇവർക്കു പണ്ടുപോലെയ
 ' കേവലമല്ലേ? അമ്മട്ടം വന്നുപോലെയും ഉന്നം പ്ര
 ത്യേകം എടുത്തു ചോദിക്കാൻ' എന്നു തോന്നാതിര
 ന്നാൽ, പുത്രന്മാരുടെ കഥ ചോദിച്ചപ്പോൾ, അമ്മട്ട
 ന്നാൽ, അമ്മട്ടം നീക്കം ചെയ്തു ചോദിക്കുന്നതും,
 ആ കഥ ഉന്തുപാശ്ചാത്യർക്കു കണ്ടിപ്പറ്റുന്നതും, അതു
 കൊണ്ടു് ചോദിക്കുന്നതാണെന്നും ഉമ്മട്ടം വന്നതിൽ,
 'പുത്രന്മാർക്കു കണ്ടിപ്പറ്റുന്നതിൽ' കണ്ടിപ്പറ്റുന്നതിൽ
 കണ്ടിപ്പറ്റുന്നതിൽ കണ്ടിപ്പറ്റുന്നതിൽ കണ്ടിപ്പറ്റുന്നതിൽ

കടുതീരുസഞ്ചാരംകൊണ്ടു ഭക്തിയില്ലെന്നു). (ഇല്ലാത്ത
 പ്രമേണ സംശയം താഴെത്താനും തോന്നാത്തപ്രകാരം
 അമ്മൂനന്റെ പ്രകൃതം വരുത്ത ചിന്ത) “തീരുമന്യോ
 യാൻ കിമസ ചേതാ വീക്ഷതോ വാ ശ്രുതോ വാ”
 (അത്ഭുതം തീരുമസഞ്ചാരിയാണല്ലോ അതുകൊണ്ട് അ
 ത്ത് അദ്വൈതത്തെ ഓ കാണുകയോ, അദ്വൈതത്തെപ്പറ്റി
 ചേർക്കുകയോ ഉണ്ടാവാം) എന്നാൽ സുരേന്ദ്രന്റെ ഈ
 ചോദ്യത്തിൽത്തന്നെ, അർച്ചന താഴെ, അർച്ചകെ മാ
 സ്സു ലുപ്ത അതിയായ കാമവികാരം പൊതുവന്നുവരാ
 യ്തി എന്നുവന്നെന്നാൽ, അർച്ചനയെപ്പറ്റി ചോദ്യംചേ
 രുമ്പോൾ, പറയുന്നത് “സ വജ്രേണ കൃത്യത തീരുമാ
 ഹൈ” എന്നാണ്—അതായത്, “അങ്ങനെയല്ലാതി
 രിക്കുന്ന അതിവ്യാപാരം, പരാക്രമവും യശസ്വചാര്യയും
 വിജയൻ (സകലത്തിലും പൂർണ്ണവിജയം നേടുന്നവൻ)
 തീരുമസഞ്ചാരംകൊണ്ടു ക്ഷണിക്കുന്നുണ്ടോ!” (സകലകാ
 ര്യത്തിലും ജയിക്കുന്ന ഒരു പ്രശസ്തമോമനസ്സു വെറു
 തീരുമസഞ്ചാരംകൊണ്ടു എന്നൊരു ക്ഷണമാണു വരാന്
 ഇതു? അല്ലോ! വിജയൻ എന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ
 ഇവളുടെ മനസ്സു ന്റെ മേലിവു! ‘അഞ്ചടി!’ എന്നുപ
 ചാരിച്ചു കാര്യം മാസ്സിലാക്കിയ അമ്മൂനൻ ശരിക്കു
 കൊടുക്കുന്ന മറുപടി ഇതാണ്

“ആർക്കു പൂമാ കശലിനീ കലു ധർമ്മാർത്ഥം
 നൂൽനൂനവശ സുകിന്ദോ വിജയസ്സുവിദാനീം
 സമ്പ്രസമേത്യ കപകാദിഹ വൃഷ്ണപുത്രാം
 ആനൃ മകനസഹജാ ലലിതംകോകാണീ.”

മുങ്ങുന്ന കാരോ വഴിയിന്റെ പ്രയോജനവും സാക്ഷ്യവും, കാരോ വഴി ആനന്ദത്തു് ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യവും കുമ്പസാരവും പരസ്യവിദ്യ, വിശ്വപരമായ, അത്ഥപ്രതിപാദനം ചെയ്യുന്നതു് വേറിന്റെ വിടെയാണു്! ഏതു് അസ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നുതു്!

ഈ കൃതിയുടെ ആവശ്യത്തിന്നു സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു് ചാക്രിക, മോക്ഷൻ, വെളി, കാരോവഴി തുടങ്ങിയവർ ചെയ്തുള്ള കാരായണകഥാഗ്രന്ഥങ്ങളാൽ പരന്നു കരോചരം ഗദ്യപദ്യരൂപം എടുത്തു കിട്ടിയുള്ള കുമ്പസാരം വൈകുണ്ഠം വൈകുണ്ഠം വൈകുണ്ഠം തീർത്ത കാരായണം പ്രബന്ധവും, അതു വേദാന്തത്തെ തീർത്ത കാരായണം പ്രബന്ധവും, മേല്പറഞ്ഞ ഭക്തിയി, എടുത്ത കാരായണം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളാണു് ഭക്തിയിലും, സമൂഹത്തിലും പ്രബന്ധങ്ങളാകുന്നതുതന്നെ ചാക്രികവേദങ്ങളാണെന്നു കൂടിത്തന്നും ഭക്തിയിലും കുമ്പസാരം കൈമാറി എടുത്തു് ഒരു ചാക്രിക കാരായണംകഥ പറയുന്ന സമയത്തു്—അന്നു് ഇപ്പണയത്തിൽ പാസിക്കാത്തവർക്കായിരുന്നു കഥാകഥാ— അന്നത്തെ കത്തുകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന മുമ്പായി “പാസിക്കാവില്ലെന്നായ ഇപ്പണയ സോദനായ കാരോവഴിയും കാരോയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നു സാരോപാസിക്കാത്തവർക്കായി സകലമറിയിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി” എന്നു പറയേണ്ടതിന്നു പകരം “പാസിക്കാത്തവർക്കായി” എന്നു തെറ്റിപ്പറഞ്ഞുപോയി പറഞ്ഞു ഉടൻതന്നെ ചാക്രികതാൻ പറഞ്ഞു തെറ്റു മന

സ്ഥിരമായി, പക്ഷേ അതു വേറെയാക്കാൻ ഏതാ ഗതി? ഈ കഴിഞ്ഞ ദശകം അന്നു സദസ്സിൽ സന്നിഹിതമായിരുന്ന കൃതികളുടെ അടുക്കൽ ചെന്നു കിട്ടും പക്ഷേ, ഭൂതമി, അന്നു മാത്രമെന്നു തോന്നാത്ത അനന്ത സിദ്ധി കൂടാതെ ഒരു പ്രബന്ധം തീർക്കുകയും, ചിന്താവിധി വസം കൂടാതെ കൃഷ്ണ ചാക്യാർ അതു പഠിച്ച് അന്നു അറക്കത്തു് അതു ചൊല്ലി അത്ഭുതം പറഞ്ഞു തന്റെ ഒരു മറ്റു തെറ്റാവാതെ കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കൃതിയാണു് 'പ്രബന്ധം കം' എന്നു നാം ഇപ്പോൾ അറിയുന്ന പ്രബന്ധം. ഭൂതമി യുദ്ധവും, സാധുവിഷയവും പ്രബന്ധങ്ങളാൽ വേറിട്ടും ചിലതു 'പക്ഷേ' നായി ചാക്യാർ ഉപാധാഗണങ്ങളു് കഥ ഇതും കഥയാവണം, പക്ഷേ അതു മാത്രമല്ല, പക്ഷേ അതു തന്നെ— ഇതു, ഭൂതമി യുദ്ധം പ്രബന്ധത്തിന്റെ നാമം. പ്രബന്ധം എന്നാൽ 'പ്രതി പക്ഷേ' എന്നാണു്. അതിനെ 'പ്രതി പക്ഷേ' എന്നാൽ ഒരു ഉപകഥയായ 'പ്രതി പക്ഷേ'ന്റെ കഥ, അതുതന്നെയായി 'കൃഷ്ണചരി' ചാക്യാർ മാത്രം പറയുന്നു. മറ്റു ചാക്യാർ 'പ്രതി പക്ഷേ' കൂടാതെ മറ്റു കൃഷ്ണൻ പറയുകയല്ലാതെ പതിവിലുള്ളതെന്നുള്ള കാരണം ചാക്യാർമാർക്കും വേറിട്ടു ചിലർക്കും ചൊല്ലിയിൽ, അങ്ങനെ പണ്ടു നടപ്പിൽ വന്നുകൂടി എന്നുമാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ.

കൃഷ്ണൻ സദാചാരം എന്നാണു് ഇന്നത്തെ പാഠം. ഇതിനു മുമ്പു കൃഷ്ണൻ യാത്രയാലുള്ള കടന്നു് അതിന്റെ ചടങ്ങുകൾ അസംബന്ധമല്ലാത്ത ആദ്യം 'പ്രതി

ഗാലങ്കാരം ചെയ്യണം. 'മംഗം പ്രസാധ്യ വധിവൽ' എന്നാണു പ്രകാണം കരുതുകയും കലാപാഴ്വരയും ഈ രണ്ടു തൂടങ്ങിയ നാനു അലങ്കാരങ്ങൾ മംഗത്തിന്റെ ഉന്നമന തുടങ്ങൽ വേണമെന്നാണ് മദ്യമേൽ ശരിയായൊക്കെത്തന്നെ ഭക്തവ ലകപ്രതിമകളോടുകൂടിയ കൃഷ്ണനാഥന്റെ മംഗത്തിന്റെ മുകൾഭാഗം ഈ പ്രതിമകൾക്കു കറുപ്പുപോലെ അലങ്കാരമെന്നും, ഈ പ്രതിമകൾ കൊത്തുചെയ്തല്ലെങ്കിൽ മുകൾഭാഗം മുഴുവനും 'കൂവിയർ മൂല്യ' അലങ്കാരമെന്നും വേണം. നടന്നാർ അണു നറുതൽ അണിഞ്ഞുകൊണ്ടുതൽ, അമ്പർ ഏറ്റുവരുംകൂടി അലങ്കാര കലാപാഴ്വരയും നാട്യശാസ്ത്രകർമ്മാക്കന്മാരുടെ ആചാര്യനാരേയും പലചടങ്ങുകളോടും കൂടി വാഗ്ദത്തം. ഇതു കഥകളിയിലെ അരങ്ങത്തു തിരച്ചീടിയപ്പോൾ രാജാക്കന്മാരുടെ അടുത്തു നിൽക്കുന്നതിന്റെ സമാപത്തു കൂടിയപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന ക്രിയകളാണ് ഇവ വേർപെട്ട് ദൈവകാലമെന്നും, ദല്ലാലിയും നാൽ പ്രയാശനം ചെയ്യണമെന്നുമാണു വിധിമുഖിക്കുന്നത്. ഈ വന്നനമംഗം അണിയാനിൽപോണു നടത്തിപ്പോരുന്നതെന്നല്ലാതെ, അവിടെവെച്ചുതന്നെ വേണമെന്നു വിചാരിച്ചല്ല. എന്തെന്നാൽ നാടകത്തിലെ ഇത്തരംഗം അരങ്ങത്തു ചൊല്ലാണല്ലോ ചെയ്യുന്നതു് കൂടിയപ്പോൾ ഈ മംഗമെന്നു വാഗ്ദത്തമെന്നു ചൊല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, അണിയാനിൽപോന്ന നടത്തുന്നതാണ് അധികം സൗകര്യം എന്നുമാത്രംവെച്ച് അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതാണ് ഈ ഇടയ്ക്കു നമ്പാർ

‘വാക്സി’ലേപ്പോലെ മിഴാവു് കെട്ടപ്പെട്ടത്തുകയായി. അതിന്നു ശേഷം ‘ഗോഷ്ടികൊട്ടുക’ എന്നൊരു ചടങ്ങാണു് ഇതിന്നു നാസ്ത്രാർ കൊട്ടുകയും നാസ്ത്രാർ അർക്കത്തു ‘വാക്സി’ലേപ്പോലെ മുണ്ടിലിറങ്ങുവാൻകയും, അവരുടെ സാങ്കേതികരേഖയിൽ ‘അർക്കിത്ത’ ചൊല്ലുകയുമാണു ക്രിയ. ഇതിന്നു താളം, കാലം എന്നിതൊക്കെ നിശ്ചിതമാണു്. ഈ അർക്കത്തു ഗണപതിയേയും, സരസ്വതിയേയും, ശിവനേയും സ്മരിച്ചുള്ള വന്ദനമാകുന്നു.

അർക്കിത്ത

അ ഗണിതഫണിഫണമണിഗണകിരണൈ-
 മണിത നിജന്തര മലിതര ഫലഭം
 കടതട ഗളപുറമിളികലനിനദം
 പ്രണമത ഗണപതിമഗണിത ഫലഭം
 അഗണിതഗുണഗണമശരണശരണം
 ഖണ്ഡമതഫലതതി വിതരണനിവൃണം
 അവനത മുനിജനനതശതമുദിതം—പ്രണമത,
 സ്തവപട്ടപുഥതടകടതടവിഗളൽ
 പരിമളമദമലമസൃണിത ഫലിതം
 സരവകകിടവസുതചിവവനം—പ്രണമത
 മധുകമമുലിതകടതടവികടം
 മദമലമലിനിതകടതലകളലം
 പദസരസീരഫനതദിതിതനയം — പ്രണമത.
 സുന്ദരമലഗിമിപ്രതിമം
 വന്ദിതസുന്ദരഗണമനിശം

കൗടുമാലഭരണധരം
 വരന്ദ ദേവം ഗജവരന്ദം.
 വേലാവി ഉലിതനാഗന്ദനം
 പീലാപരജഭലാപദം
 മാലയാ ചലസദൃശതരം — വരന്ദ
 ത്രിമുഖനവനിതപദകമലം
 ത്രിശതമുഗീശ പരന്ത വരിതം
 ത്രിനന്ദാ മകുശധാരധരം — വരന്ദ ,
 ഉഷ്മാതമരകിപുനികരം
 മാലാഭവാലിതസദൃശതരം
 സൈന്ദവമുഖപിതവടം — വരന്ദ
 അംബികയാവര രംഭിതഗന്ദ്രം
 ലംബസദൃശസദൃശഭരണിംബം
 അഞ്ചുവരവവിത്രിതനേത്രം
 ശങ്കരസ്മരമുഖലിഗണേശം
 അങ്കുശധാരവരാജയമുഖം
 കങ്കമചന്ദന ചർമ്മിതഗന്ദ്രം
 വങ്കുവരവവിത്രിതനേത്രം — ശങ്കര
 അർദ്ധസ്മരികസമാനമുഖം
 ചന്ദ്രകലാങ്കിതകേൾകലാപാദം
 പൂസവിരിഞ്ചാഭ്രഖിലഗണ പൂം
 വരന്ദധാണീമയഭവരദം
 ഗൌരീകന്തുണന്തനകാലേ
 രംഗീഭൂതാധർമ്മപ്രഭാതം
 ധന്വന്തർവൃഷഭം ധന്വന്തരനം
 പ്രണമതനിത്യം നിൽ ലഭവം

അയ്യംകരാനന്ദമേധ്യനിത്യം
 മന്യുരജാമയപുസ്തകരസ്യം
 വന്യം പരമസമന്യരജാജ്ഞിം
 വന്യധിയം പ്രണമേ യുഗ്ലി വാണിം
 അർദ്ധശതാബ്ദമായ നാമോ
 ദീപ്യഗന്ധേന്ദ്രമേധായ നാമോ
 നാഗകൃതാജ്ഞായ നാമോ
 ദേവമകാസമന തായ നാമോ

ഇതു ചൊല്ലുന്നതു 'പ്രത അതഃകൃത്' പദ്യപദ്യകൊണ്ടു
 ഓ' ഈ ക്രിയ കലത്താൽ വമ്പാൻ 'അറുത്തു'
 വന്നു ഉദേശപദത്തിൽ നിഴാവിന്റെ മുമ്പായിവന്നു
 ശ്ലോകവും കഥാസാരവും (കഥയുടെ 'തമിഴ്') ചൊല്ലു
 'അനുഷ്ഠാനമിതി' എന്നു ചർച്ച ആകുന്നതു ചൊല്ലുന്ന
 ശ്ലോകം അഭിപ്രായംകാണുവാകുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ നൂറു
 മൂന്നു കഥയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും അർത്ഥത്തിന്റെ പായ
 കണ്ഠമേറിച്ചു വന്നു വും അതു കിടന്നു ഒരു ഉദാഹ
 രണമെടുത്തുകാണിക്കാം. 'അഭിപ്രായകനാകത്തൽ'
 'അംഗുലീയാങ്കുലിലെ ശ്ലോകമാണിതു' -

“കാമംഗുലീയകലമേ മനുവിരമുതാ
 മാഗന്ധമാവണകലമുയ്യമേകുതാ
 മോഷാജിജ്ഞാപിവിശാഖിലോ മനുമാൻ
 മക്ഷാം തദോരു സതതം പവനാജ്ഞാ വാ”

എന്നാൽ അഭിപ്രായിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിലെ നായകൻ ഒരു
 വണാദികളാണെങ്കിൽ, അനുഷ്ഠാനമിതിക്കുള്ള ശ്ലോകം അ
 വയുടെ വന്യാവസ്ഥയിൽ വെട്ടു കാമൻ, സ്ത്രീതന്തുക്കളിൽ

അപരാധപരമായതായാണെന്നും ഈ തീവ്രസഭയിൽ നമ്പ്യാർ ചൊല്ലുന്ന 'തമിഴി'ന്റെ ഒരു മാതൃക താഴെ ചേർന്നു.

புது

[illegible]

സാഹസകരണം ഏപ്രകാരമെങ്കിൽ അതിന്നു മുന്നെ
 ശ്രീമന്നോമിദാമൻ ദേവൻ തിരുവടി സൂര്യോദയനോടു
 സഖ്യംചെയ്തു ശൂനാസീരസ്പന്ദനാധനംചെയ്തു സുഗ്രീവ
 നെ വാനരോത്സാഹംകൂട്ടിച്ചു സാധരണനായി മാറ്റി
 വാരണധിവസിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് വന്ദാവസാനന്തരം
 ദിനകരതായൻ അനുഗതനാകുമ്പോൾ അപ്പോൾ
 നെ വിരോധിച്ചതുകൊണ്ട് അക്കണനെ അമ്മീണപ
 മാത്രനാക്കിന ലക്ഷ്മണൻ വാനരോദയാനിയെ പ്രാ
 വിച്ചു ജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്ന കാലത്തു ചാവല്ലാപ്പോ
 ഷംകൊണ്ടു കമ്പതൃണനാകീന വാനരധാപതി
 താരയുടെ മധുരാലാപങ്ങളെക്കൊണ്ട് അനുഗീതനായ
 സുചിത്രാമുഖനെ പ്രണമനംചെയ്തു അവനോടു കൂടി
 മതംശാശ്വതമെന്തെ പ്രാവിച്ചു വാനരനായി അവനി
 പതിയെ നമസ്കരിച്ചുവെച്ചു കാലത്തു അതേയൊരു
 ശ്രീമന്നോമിദാമൻ ദേവൻ തിരുവടി. എങ്കോ സുഗ്രീവ
 വാനരശ്രേഷ്ഠ! ഇക്കാഴ്ചയിൽ ഞാനല്ല ലക്ഷ്മണസഖ്യ
 നീയത്രെ പ്രഭവകുന്നത് എന്നാൽ ഇപ്പോൾതന്നെ
 കൈമിഖ് മാർഗ്ഗമെന്നതിന്നായികൊണ്ടു മകമഖീരന്ദാമ
 നിരോധിക്ക എന്നതല്ലെയെന്നു കേട്ടു തരണിതനായൻ
 നാലുകിടിലേക്കും ധനത്തൊന്മാരെ വിരോധിച്ചു നാ
 ഭൂതനാട്ടുകൂടമ്പോൾ പരേഴും അല്ലാത്തവൻ ഇല്ലാ
 മോഹനം ഭണ്ഡമെന്നു കല്പിച്ചുനിരോധിച്ചു കാലത്തു
 അവനീചന്ദ്രദേവൻ ആജ്ഞനെന്ന അടുത്തൊക്ക
 വിളിച്ചു അംഗീകരിച്ചുകൊടുത്തു അതോടുകൂടും
 അറിവില്ല നിരോധിച്ചുകാലത്തു അപ്രതിയക്തപരാത്ര

മനുഷ്യൻ പശുവതിതന്നെൻ അവിടെനിന്നും പുറപ്പെട്ട് അപലഗമനനഗരമിടകൂടി സീതാദേവിയുടെ ചെറു സഞ്ചരിക്കുന്ന കാലത്തു് അംഗദൻ ആഗതനാകി ന ഹരഗ്രീവനെ ശരഗ്രീവനെന്നു കല്പിച്ചു നിഗ്രഹിച്ചു കണ്ടുമിയിക്കൽ പരിഭ്രമിക്കുന്ന കാലത്തു് അമരേന്ദ്ര നിരോധനത്താൽ പക്ഷിവേഷധാമികളാകുന്ന അശ്വവിനീതവകളാൽ കാട്ടപ്പെട്ട വിലത്തുനകത്തു പുഷ്പ അതിസമസംതോകുന്ന ഫലഭൂലാദികളെ ഉപഭവിച്ചു രഞ്ചിതം

(സുഗന്ധകാണ്ഡം ൧൪)

അരങ്ങുതളിക്കുക കഴിഞ്ഞാൽ തിരശ്ശീല വിടിക്കുകയും, നമ്പ്യാർ നടന്റെ പ്രവേശനമായി എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന 'വായ കാൻ കൊട്ടുക'യുമായി. പിന്നെ ആദ്യം പ്രവേശിക്കേണ്ട നടന്റെ പ്രവേശനമായി ഇവിടെ വേർതിരിപ്പാറിപ്പറയുന്നതു യുക്തമാകുമെന്നു കരുതുന്നു. വേഷം ചലനത്തെ ലാഞ്ച് സ്പീഷ്യം ഏല്പാഴ്കു മിതത്തു 'പഴക്ക' (പുകുപ്പ)യാണു നേക്കുക; പ്രത്യേകമിതിയും, 'മാറ്റം' ഉണ്ടു്; എന്നാൽ 'ആസന'മല്ല. പ്രത്യേകകളയുകയും, യജ്ഞോപവീതംവേറെ കെട്ടിയട്ടു ഉത്തരീയവും, യഥോചിതാലങ്കാരങ്ങളുമുണ്ടു്. ഇല്ലാണമു തുടങ്ങിയവർ 'കരി'യാണു്, അവരുടെ തലയൽ പല്ലുകൊണ്ടു കിരീടത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഒരു വലുതുകെട്ടുകയുമാണു്. മാലാവിന്റെ വേഷം (ബീമുതവാഹനൻ, ധർമ്മപുത്രൻ, ഇന്ദ്രാദി) ഭട്ടമകാലം 'പഴക്ക'തന്നെയാണു് എന്നാൽ മാവണാദികൾ 'കുത്തി'യ

[illegible]

ഇന്നും തിരുച്ചിറക്കു വേഷത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട് തിരുച്ചിറക്കു പ്രൊകളിയേയും ദിക്കിയേയും പൂജിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. മണ്ഡവേലയേയും 'കളിമഴയ്ക്കുകയും, മണ്ണ് ഉണ്ണിമാർ അതതു വേഷംകെട്ടിവരുകയും വേണം. ആഗമപ്രകാരം ആലോചിച്ചാൽ പ്രൊകളിയുടെ പൂജയ്ക്കുള്ളതുകൊണ്ടു, തിരുച്ചിറക്കു ആദ്യം അത്രമാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നും, അതു താ കേരളമായെന്നുവെന്നും, തിരുച്ചിറക്കു കളയുടെ കലുപത്തിയാക്കി അതിനെ ബ്രഹ്മസംഹാരി ബ്രാഹ്മണർ എടുത്തല്ലോ, ദിക്കിയുടെ പൂജയ്ക്കു പ്രൊകളിയുടേതുപോലെ ആയുരപം വരുത്തുവാൻ ചേർത്തതാണെന്നും വിശ്വസിക്കുവാൻ വഴി കാണുന്നതും ഈ തിരുച്ചിറക്കു 'പ്രൊകളി' 'തിരുച്ചി' എന്നാണു പറയുന്നതുതന്നെ. അതുകൊണ്ടു വേഷത്തിലെ ഈ രംഗവും കേരളീയമാണ്. കാതലത്തെ അടികാരവും അപ്രകാരംതന്നെ. ഒരു കൂട്ടിൽ ഓരോരുത്തരുടേയും പറ്റുകയും മറ്റേതാൽ ചെയ്തി (തെച്ചി)ച്ചു കൊടുത്തുകൊടുക്കുന്നല്ലോ. വേദത്തിലെ സോമദൈവം കൊണ്ടുവരികയും ഉപാഘണമാൽ പ്രയുക്തനാവുകയും ചെയ്യുന്ന ഇന്ദ്രന്റെ ഇന്ദ്രപവും, അടികരസ്മിതോടു വാഗ്ധാരണംചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണന്റെ ബ്രാഹ്മണത്വവും ചേർന്നു തീർന്നു വാത്രമാണു 'വിദ്യയകൻ' എന്നും അതാണു നാടകങ്ങളിൽ വിദ്യയകനും ചേടിയുംകൂടി വരണമെന്നാകുന്നതും അതിൽ വിദ്യയകൻ തോല്ക്കുന്നതുതന്നെ ബ്രാഹ്മണനാണെന്നിപ്പം വാത്രസൃഷ്ടിയിൽ ഇന്ദ്രപവുംകൂടി ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണിക്കാനാണു വിദ്യയകൻ പ്രാകൃതം പാ

യുഗനന്തരം പിതൃക്കൾക്കും സജ്ജിതരായ സമീ-
 താരി, ചാക്രയുടെ വഴി നകുലനും അതിനനുസരി-
 ച്ചാരികണമെല്ലാ ബ്രാഹ്മണൻ എന്നെങ്കിലും ദാനം
 ചെയ്യുമ്പോൾ, ചെറു വയസ്സിൽ അടക്കംകൂടി കൂടാതെ
 ദാനം വെച്ചു കേരളത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്ത്രീസമൂഹം
 ദാസത്തിന്നു വെറും ല കൊടുക്കുന്ന കേരളത്തിൽ സാ-
 ധാരണ ഗുണമുള്ള തെളിവുകളെ പറ്റി അതു കേര-
 ളത്തിൽ ചതുരക കാണുന്നമുള്ള അതുകൊണ്ടു ചാക്ര-
 ചെറുവില ധരിച്ചെന്നതു വിദ്യയുടെ ദാനം കേടി-
 കാനമുള്ള അർദ്ധകാലം (ബ്രാഹ്മണനായ) കാണിക്കാ-
 ന്ൻ ചെയ്തത് പുഷ്പം ധരിച്ചു നൽകിയ സമ്പ്രദ-
 യാണെന്നിടം തെളിപ്പിച്ചു അർദ്ധ ധരിക്കാറില്ല തെ-
 മിപ്പിച്ചു തെളിപ്പിച്ചു ചാക്രം അർദ്ധം കേരളത്തി-
 ലുണ്ടാണു് അതു അധികം പ്രകാശിപ്പിച്ചു അർദ്ധം ഉപ-
 യോഗിക്കുന്നതു് തെളിപ്പിച്ചു തെളിപ്പിച്ചു കേ-
 രളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതല്ല, വെറും. പ്രകാശി-
 പ്രധാനമായ പുഷ്പം തന്നെ തെളിപ്പിച്ചു കേരളം, അ-
 ല്ലതിൽ 'ചെളിപ്പിച്ചു' വാളം ചാലനം എടുക്കുന്നത-
 ന്നു മുമ്പായി തെളിപ്പിച്ചു ധരിക്കില്ലല്ലോ. ആ പുഷ്പ-
 കൊണ്ടുള്ള മാലാളമേ ധരിക്കുകയുള്ളു അതുകൊ-
 ണ്ടു കണ്ണാക്കുന്നതായതു് തെളിപ്പിച്ചു ചാക്രം ധരിക്കുന്നതു
 കേരളീയരുടെയായാൽ അതന്നുള്ള മുമ്പുതെളിപ്പിച്ചു,
 വല്ലയുടെ ദാനം (ചെളിപ്പിച്ചു) അന്നും ഇ-
 ന്നും ഇത്രയൊന്നു ഇതുകൊണ്ടു തന്നെ ചെളിപ്പിച്ചു
 ഇല്ല കാണിക്കുവാനായ നഷ്ടം. ഇതല്ലാതെ

ജാം നോക്കിയാൽ ഇന്നത്തെ വിദ്യാലയവും കേരളീയവേഷമാണ് എന്നു തീർച്ചയാകാം. പെരുമാറ്റമെത്രയും ഉത്തമമാണെന്നു മുമ്പുള്ള വേഷം കൃഷ്ണന്റെ റെറ്റുകൾ തുറുപ്പോടെ, ഏതായാതെന്നുപോലും വെളിപ്പെടുത്തുന്ന മാത്രം പറയാം.

വിദ്യാലയവേഷത്തെ നെർ സ്വഭാവപോലെത്തന്നെ കാണുവാൻ നാട്ടുകാരുടെ വേഷത്തിനേറത്തും ആ വേഷം കേരളത്തിൽ (മുഖമൊഴി മുഴുവ്) അതിമാത്രം തെളിയുകയും ഉടക്കുവോൾ പിന്നിൽ 'ആസനം' വെട്ടുകെട്ടുകയും ഉണ്ടു്. 'കുത്തിക്കുട്ടി', 'പട്ടാളം', 'പഴക്കത്തു' (പെരുത്താടിക്കല്ലാതെ മറ്റേതാണു് എല്ലാറ്റിനും) കഴിഞ്ഞൊഴുപ്പുകൊണ്ടാണെന്നാണു് തലയൽ ആദ്യം ചുരുട്ടുന്നതും കെട്ടിവേണം മറ്റുള്ളതേയും ധരിക്കുവാൻ. (ഇതു ചുരുട്ടുന്നതും കെട്ടുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം മറ്റൊരാൾക്ക് അതു കെട്ടുകഴിക്കാൻ പിന്നെ നാടകത്തു പോലെയും പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതും തന്റെ കൃത്യം നവ്യമാകാതെ എത്ര ചാക്രതം അതു് അഴിക്കുവയ്ക്കുവാൻ പ്രായശ്ചിത്തം വേണം കെട്ടുകഴിക്കാൻ ഉപകേട്ടാൽകൂടി കെട്ടിയിട്ടു് ആ ചാക്രതം പലരുടെ അശുഭം അധികപ്പെടുത്തുവത്രെ! അത്രത്തോളമുണ്ടു ചുരുട്ടുന്നതും കെട്ടുന്നതിന്റെ ശുദ്ധിയും ശക്തിയും.) ഇതെല്ലാം കേരളീയമാണല്ലോ. മുഖത്തു തെക്കുന്നതിന്റെ കാര്യത്തിൽ, പലരും വെട്ടുകെട്ടുകയും ഏപ്പാട്ടു് അന്നു കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഉപകൃതത്തിലെ 'കാജാപ്പു', 'കാജകമാരൻ' എന്നു വരെ ചന്ദ്രികരിച്ചുവന്ന വേഷത്തിന്റെ ഒരു പകുപ്പാവാറേ തരമു

ജി. ഏതെന്നാൽ സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ അതഥാസ്യ
 പ്രകാരമെന്ന ഉത്തരവു ന്യായ്ക്കൽ അന്ന് അഭിനയിച്ച
 പ്ലേഡ് നാടന്മാർ ധർമ്മം എന്ന പേരത്തെയും, ഇന്നു ധ
 രിതന്ന പേരത്തെയും ആദരപാത്രമായിട്ടുള്ള പടക്ക
 ക്കൽ നാം കാണുന്നത് ഇത്തരം വേർതിരിവല്ലല്ലോ.
 മാക്സനാമം ന്ന പേരുള്ള പേരും കേരളീയരോ
 ളെന്നുള്ളതും നാട്യശാസ്ത്രപ്രകാരം മർദ്ദംപരിഷ്കാ
 രണാൽ, സ്വാഭാവികമാണെന്നുള്ളതും സ്പഷ്ടമാണ്
 എന്തായാലും ഭൂശ്യകല പ്രശ്നമില്ലെന്നുവരികെ അതതു
 പാത്രം വേർതിരികൊണ്ട് അതതുതരംവെക്കുന്ന സാമാ
 നികന്മാർ ബോധപരണമെങ്കിൽ—അത് അത്യു
 ഗ്രഹം വേർതിരിയണമല്ലോ—ആ നാട്ടിൽ അത്തരക്കാരു
 ള്ള പാത്രങ്ങൾ ധർമ്മം എന്ന പേരോട്, അഥവാ ആ
 നാട്ടിലെ സ്വകീയ ഭൂശ്യകലയുടെ പ്രശ്നത്തിൽ അത
 രം പാത്രങ്ങൾക്കു വ്യതിരിക്ത പേരോ അല്ലാതെയാ
 യാൽ, സെസ് പൂർത്ത ക്ക മാർഗ്ഗമെന്നാണല്ലോ. അ
 തുകൊണ്ട് നാട്യശാസ്ത്രവിപണനമാകുന്ന ആയു
 തം, നാട്യകലയെന്നും നാട്യകലാ വിദ്യയാകുന്ന ക
 ലശാലകവണ്ണമെന്നും, പാത്രങ്ങളുടെ വേർതിരിയ
 ത്താൽ ആകാവുന്ന അത്തരം കേരളീയപേരും സ്വീക
 രിച്ചുവെന്നുവരുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ള ഇവിടെ കേ
 രളീയ ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ടെന്നിരിക്കാം ഇന്ന് കേ നാ
 മകം നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അഭിനയിക്കുമ്പോൾ, അതിൽ
 കേ നാട്ടുകാരുടെ വേർതിരിയുന്ന വിചാരിക. അ
 തത്തു നമ്മുടെ വേർതിരിയുന്ന പേരുകൾ ഉള്ളവർ ആൾ പാ

ശാസ്ത്രത്തിന് കപ്പായം, കാല്പനിക, തൊപ്പി തുടങ്ങിയ വേഷം ധരിച്ചവനാൽ (നമ്പൂരമാഷ്) അതു ധരിക്കുവാൻ വിരോധിച്ചില്ല, ചിലർ ഇപ്പോൾ അത്തരം വേഷം ധരിക്കുന്നുമുണ്ട്; എങ്കിലും ആ വേഷം ധരിച്ച് ഒരാൾ 'നമ്പൂരി'യായി അറങ്ങുന്നുവെന്നാൽ, ഇദ്ദേഹമായ സാമാജികനാൽ ആ ചാത്രം നമ്പൂരിയാണെന്നു തോന്നുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതല്ലെന്ന് വേഷംകൊണ്ടു മോശം വരുത്താൻ, സേത്തിന്റെ കാര്യം വരുത്തുവതന്നെ അതുകൊണ്ടാണു നമ്പൂരിയുടെ വേഷം കെട്ടുവോൾ, ചിലപ്പോൾ 'തറുത്തു' എപ്പോഴും സൂര്യൻ യജ്ഞോപവീതം ഇവ പുറത്തുകാട്ടു കൂടിയും, ആ വേഷക്കാർ അറങ്ങേണ്ട വരണത്ത് ഇതുവോലുതന്നെ കൂടിയാട്ടത്തിലെ വേഷങ്ങളും, സാമാജികന്മാർ കേരളീയരായതുകൊണ്ട്, അവർ വേഷം സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്നു, ചാത്രത്തന്നെ തന്മയത്വം കല്പിച്ച്, സംഘടനാവാൻവേണ്ടി, കേരളത്തിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന ദ്രശ്യകലയിലെ അത്തരം വേഷങ്ങളുടെ മറ്റായതെന്ന ആക്ഷേപം തീർത്താക്കി എന്നു ചിലർ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടു യുക്തി 'കത്തി' തുടങ്ങിയ യേകരവു വികൃതവുമായികല്പിച്ചിട്ടുള്ള വേഷങ്ങളും ഇത്തരംതന്നെ തന്നെ വന്നുകൂടിയതായെന്നു വികൃതവു യേകരവുമായ വേഷത്തിന് ആ പ്രകൃതിയോടുകൂടിയതും, കേരളത്തിൽ കാട്ടു ലെങ്കിലും സാധാരണ കാണുന്നതുമായ മൃഗങ്ങളുടെ രൂപത്തിന്റെ മേന്മകൾ സംഭാവമാണല്ലോ. അങ്ങനെ നോക്കിയാൽ 'കത്തി'യുടെ

മിക്കതെന്തെ 'മുഖം' ചില ചോദ്യങ്ങളുടെ വീണ്ടുപൊങ്ങിയ മിക്കദോഷം, നൊമ്പരയുടേതു മുഖം തുറന്നു നെർ കൊമ്പുവേയും കറക്കുന്നതായിക്കണക്കാക്കുവാൻ വഴിയുണ്ടാകുമുണ്ടോ? ഈ ഉണ്ടയുടെ സാമന്ത്യം കേരളീയരുടെന്നു ഏതെന്ന് ഏതു നന്മ കറും കേരള സാമന്ത്യം തുറന്നു: തുറന്നു നീ, താഴെക്കൂടി സാമന്തിക്കുന്നതാണ് അതെ വെ ചോദ്യംവേയും പ്രതാപവെശിച്ചു മൂലം കേരളംതന്നെ

മുതലപ്പാകൊണ്ടു, ചരിത്രദൃഷ്ടി വോക്കുന്നതായും വ്യക്തികൊണ്ടു് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതായും, ഇത്തരംവേയും കൂടിയായതിനേയും വോക്കുന്ന ധർമ്മം കേരളീയരുടെന്നുയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു

വേണമെന്നുവന്നു് ഉത്തരവു വരണമു്, വേണ്ടുവാനെൻ പ്രവേശനത്തിനേക്കു പ്രവേശനം വായകനാണു പ്രവേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ കൂടിയായതായ് അദ്ദേഹംതന്നെ വരുന്നു വേണ്ടതെങ്കിൽ— ഉദാഹരണം 'വാഗ്ദാനം' എന്നൊരുതൽ ജീവിതവാഗ്ദാനം, അപ്പോൾ വാഗ്ദാനമായി ഒരു മിവാവുപോലും, കണ്ടു മിവാവും വഞ്ചി വാഗ്ദാനം വേണ്ടു, ഇതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാധ്യമനം സൂചിപ്പിക്കാറാണെന്നു് ഉദാഹരണം വിവേകം ഈ വാഗ്ദാനം ഏപ്പോഴൊക്കെ കേൾക്കൽ വയന്നുവോ, അപ്പോഴെല്ലാം ഇപ്രകാരംതന്നെ വാഗ്ദാനങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണം. വടൻ 'പ്രവേശിച്ചാൽ' കൂടിയായാൻ ഏതെങ്കിലും നിയമിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും വെച്ചാൽ അതൽ താൻ അദ്ദേഹം പറയുന്ന വാക്കു ചൊല്ലുകയെന്നു ചെയ്തു

ആ ദിവസത്തെയുടൻ്റെ ആദ്യത്താലുകൊണ്ടു് അ
 വസാനിക്കും വിവരമിദം സമുദായം ആ വടക്കൻ നാ
 റുക്കളാണെന്നായി, അതായതു , 'മുതലമകം' മുതൽ ഏതങ്ക
 താണോ കൂടിയാട്ടവാൻ പോകുന്നതു്, ആ അങ്കം പരി
 യുക്തം എം അഭിനയിക്കുന്നതാ അങ്ങ 'നിവൃദ്ധനം' എ
 ന്ന പേർ നവുദ്ധനം എന്ന കൂടി, അഭിനയിക്കുന്ന
 അങ്കത്താൽ ആദ്യം പ്രദർശിക്കുന്ന പാത്രങ്ങൾ എല്ലാവ
 രും നവുദ്ധരാണ്. എന്നാൽ ആ അങ്കത്തു് ഒൻപതു
 വരുന്ന പാത്രങ്ങൾക്കു് നിവൃദ്ധനമല്ല 'വാഗ്ദാനം'
 ഒന്നും അങ്കമാണു കൂടി അടങ്ങുന്നതെങ്കിൽ ചീമുതലാഹ
 നാലും പാത്രങ്ങൾക്കു് നവുദ്ധനം വേണം, മേൽപതി,
 മിത്രാദിസു തുടങ്ങിയവർ വേണ്ട 'ധനമയ'മാണ്
 ആടുന്നതെങ്കിൽ, അപ്പോൾ നവുദ്ധനം നവുദ്ധന
 മുണ്, സകലം പാത്രം വേറൊരു പാത്രത്താൽ ('അഭിനയി'
 നാടകത്താൽ) ശങ്കകണ്ണിനാണു് നവുദ്ധനം, മാധവ
 നല്ല ഉപദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടു് നവുദ്ധനം പെരു
 ന പാത്രങ്ങൾ ആരെന്നും, മുതലാളികളാണെന്നു് നവു
 ധനം ഉള്ളെന്നും സ്വയംകാര്യം എന്നു വിശദമാക്കുന്നു.
 അതോ പാത്രം നവുദ്ധനമെന്നതു്, ആ പാത്രം അതതു്
 അങ്കത്താൽ പരയുന്ന പാത്രവും പേരുകളും മാത്രമല്ല;
 താൻ ആ അങ്കത്തിൽ ആരെല്ലാവരോടും സംഭാഷണം
 നടത്തുന്നുവോ, അപ്പർ എല്ലാവരും പറയുന്ന പാത്രവും
 നവുദ്ധരാണ്. ഉദാഹരണമായി, 'വാഗ്ദാനം' പ്ര
 മമാങ്കം ചീമുതലാഹനൻ നിവൃദ്ധിക്കുവോൾ ആദ്യം
 താനും വിദ്യയകനും തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണം വി

നെ നഗ്നശ്ചാശ്രമത്തിൽ ചെന്നു, ഇവരും ഭക്തന്മാരി-
 യും ചേർന്നു, ഒടുവാൽ ഇവരെല്ലാവരും താപസരും കൂ-
 ടിയുണ്ടായ സംഭാഷണങ്ങളും ജീമൂതപാദനൻ നയിച്ചു
 റിപ്പോർട്ടിക്കയും, മറ്റുള്ളവരുടെ വാക്ക് അഭിപ്രായം
 മേലാൾ, അൻ അധികാണത്തുകി വരിച്ചു, അവരുടെ
 വാക്കുകൾ അഭിപ്രായങ്ങളും മേലാൾ ജീമൂതപാദന-
 നെപ്പോലെതന്നെ വില്ലാസകരം വെച്ചുനോക്കുന്ന് വില്ല-
 യകൾ വെച്ചുനോക്കിൽ വില്ലാസകൻ വെച്ചുനോക്കുകയും
 കൂടാതെ മേലാളുടെ അർത്ഥം വെച്ചുനോക്കു പ്രതിപാദിക്കുക
 യാകകൊണ്ട്, താൻ വെച്ചുനോക്കുകയും ചൊല്ലിയ അർത്ഥം
 വെച്ചുനോക്കു, പിന്നെ താൻ വെച്ചുനോക്കുകയും സംസാ-
 രിക്കുന്നതെങ്കിൽ, വെച്ചുനോക്കുകയും വെച്ചുനോക്കുകയും
 വെച്ചുനോക്കുകയും മേലാൾ വെച്ചുനോക്കുകയും എന്ന് അധികാ-
 രകര്യം വെച്ചുനോക്കുകയും വെച്ചുനോക്കുകയും ചൊല്ലി, അതാണോ
 വെച്ചുനോക്കുകയും മേലാൾ വെച്ചുനോക്കുകയും അർത്ഥം വെ-
 ചുയും അതുപോലെതന്നെ വില്ലാസകൻ മേലാളുടെ ആ-
 രാധയെ സംസാരിക്കുന്നതോ അധികാണത്തുകി വെച്ചുനോക്കുകയും
 ഇത്തരം അധികാണത്തുകി ചൊല്ലിയ അർത്ഥം വെച്ചുനോക്കുകയും
 ഇത്തരം വെച്ചുനോക്കുകയും മേലാൾ വെച്ചുനോക്കുകയും
 തന്നെ വെച്ചുനോക്കുകയും, കൂടാതെ അധികാണത്തുകി വെച്ചുനോക്കുകയും
 മേലാൾ അദ്ദേഹം പ്രവേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ, മേലാളുടെയും
 അധികാണത്തുകിയുടെയും, മേലാളുടെയും വെച്ചുനോക്കുകയും
 അദ്ദേഹം മേലാളുടെ മേലാൾ പ്രവേശിക്കുന്നതെങ്കിൽ,
 അദ്ദേഹം വെച്ചുനോക്കുകയും വെച്ചുനോക്കുകയും മേലാളുടെയും
 ഇതു.

ഈ ഉപാസനയിൽ ഉദാഹരണത്തിനായി, വി
ദ്വേഷകളെ ഒരു നാടകത്തിലെ മുതലാളികളായ ഒരു ക
മാണ കൂടായാടുന്നതെന്നും, ആ അങ്കത്തിൽ ആദ്യം നാ
യകനും വാദ്യനകനുംകൂടിയാണു പ്രവേശിക്കുന്നതെന്നും
സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണു കൂടായാട്ടത്തിന്റെ ചടങ്ങുകൾ
മേൽ വർണ്ണിക്കുവാൻപോകുന്നതു നായകൻ പ്രവേ
ശം കഴിഞ്ഞു വിരോധിവും മുതൽ വാദ്യനെന്നും തുട
ങ്ങുമെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുപറ്റും. നാടകത്തിലെ ഷോക
ങ്ങളും ഗദ്യങ്ങളും ചൊല്ലുന്നതു നായകൻതന്നെയാണു്
ഒരു വാക്യം ചൊല്ലുവാൻ ആദ്യം അതാൽ പറഞ്ഞ
സംഗതി 'കഥാശ്രുത'മായി കണക്കാക്കിപ്പൂ, പിന്നെ
അനൗചിത്യമായി സവിസ്തരം അഭിനയിക്കും. ഷോകം
അഭിനയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പൂർവ്വം സോഹൃദമാണു്
ശ്രീ. ആരും കണ്ണുപ്പാക്കി, 'അഭിഷേകവാടകം',
'തോരണയുദ്ധ'ത്താൽ ശങ്കകണ്ണൻ ചൊല്ലുന്ന ഷോകം
ആദ്യന്ന ക്രമത്തെ വസ്തുവിദ്യയനുസരിച്ചതെന്നുവരികെ
ഉദ്ധരിക്കുന്നതാണു് ഉത്തരമായിരിക്കുക

“അസ്ത്രം വ പ്രിയമണ്ഡനാവി മഹാധീ

ദേവസ്യ മണ്ഡാഭി

സ്തോമാല്ലവതി പല്ലവാണച പൂവു

ജന്തി യസ്ത്രം യോൽ

വിജയോ മലയാഗിലാ മധികരൈ-

സ്പ്പുഷ്പാലദാ

സേതം ശക്രമപോമശോകവനികാ-

മണ്ഡതി വിജയാച്ഛതാ”

എന്ന ശ്ലോകമെഴുത്തു, 'കരു', എന്നു ചൊല്ലി ഈ ഉദ്യാനം എങ്ങനെയുള്ളി എന്നു കാട്ടു, മംഗളമും ചൊല്ലി, യശ്വദേ, ന പ്രായശ്ചണ്ഡനാപ, എന്നു തുടങ്ങി, അത്സപ്തമുത്തമപുരം, ഏതാനാമതാമലം, ശ്ലോകം ചൊല്ലി, ചൊല്ലാതെ കാട്ടി അത് യശ്വദേ, 'ദേവന്യ' മഹ ന്ത ദേവാദേയസ്യാം പല്ലവാൻ ന പുനശ്ചി' എന്നു ചൊല്ലി അർത്ഥം—ദേവന്റെ മഹിമയായതല്ലാതെ മനുഷ്യരുടെ യാതൊരു ഉദ്യാനത് പ്രേമു പല്ലവങ്ങളെപ്പോലും മറ്റാക്കുന്നില്ല എന്നാൽ അതന്നു സംഗതയെന്തു?—എന്നു കാട്ടു, സ്തോത്രാൽ എന്നു ചൊല്ലി, ഏതാനും സ്തോത്രം മേന്മയായ മൃതനെ എന്നു കാട്ടു വന്നെ മേന്മയെക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്നു കാട്ടി, പ്രായശ്ചണ്ഡനാപ, എന്നു ചൊല്ലി, അർത്ഥം—അപരാധത്താൽ വളരെ താൽപര്യത്തോടുകൂടി യശ്വദേയ്ക്ക് എഴിപ്പും ഈ ഉദ്യാനത്താൽ ലഭിച്ചതായതുമായി പ്രാർത്ഥനയുടെ കർമ്മകര്യത്തോടും യോജിക്കുന്നില്ല. എന്ന് അനുപയോഗിക്കു, അത് എങ്ങനെയെന്നു കാട്ടു, സമീപാരുടെ സ്തോത്രത്തിൽനിന്ന് അങ്ങനെയെന്നു എന്നു കാട്ടി, മേന്മയെ യായു സമീപാരുടെ കൈയും ചൊല്ലി ചന്ദ്രൻ, ഇങ്ങനെ ഉദ്യാനത്തിൽപ്പെട്ടത് എന്നു കാട്ടി, സമീപാരുടെ കാമോരുജ്ജ്വലിച്ച് അസ്ത്രാസ്രം നോക്കി, അല്ലെ, നാശമാകിവെച്ച അലങ്കാരപ്പാത്രം എന്നും അങ്ങനെയെന്നു എന്നും കാട്ടി, മേന്മയായ മൃതരുടെ വിഷമത കെട്ടിവെച്ച സ്തോത്രമേഖലയിൽ സിന്ധുക്കൊട്ടമിട്ട മാനവനും മാനവരുടെ മേന്മയെ നോക്കി 'നന്നാമോയെന്നു നോക്കു' എന്നു

[illegible]

കളുടെ ഭയം, ഇന്ദ്രസാഗര തുളസി മുഖം, ഇന്ദ്രന്റെ ബന്ധനം സാഗ്ഗരസികളുടെ അപമാനനം എന്നു തുടങ്ങിയ ലോക വിസ്ഫോടനം അർജ്ജുനനായിരുന്നു.

ഇതുപോലെത്തന്നെയാണു സകലഭാഗവും നശിപ്പായിക്കുന്നത്. എന്തു പട്ടണത്തിലും ഗുഹകളിലും, എന്തൊക്കെയെങ്കിലും ഒരു കണ്ണുത്താൽ അന്തരം ചിടത്തു മറയ്ക്കുകയും അർജ്ജുനനായിക്കൊണ്ട് അമരമെങ്കിലും അതു അർജ്ജുനനും ചാക്യാർ വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

“മാദ്യദിഗ്ഗജഗണ്ഡഭീതികളാണെന്നു..

പ്രാപ്തവൽ ചന്ദ്രഃ |

ഉന്നതകുലകുലാഭയോ ജഗന്നഭയ

മാസ്താപതേ വീരഭീഷ്മഃ |

പാദാലകതകരകതമൈകതികശംഖം..

സ്തംഭധാംഗാദധാംഗാണി..

സ്തോത്രോജം മലയാചലഃ കിമലിതേ

ചേതഃ കരോത്പ്രത്യക്ഷഃ”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ‘ലിഗ്നം’ എന്ന പദമുള്ളതുകൊണ്ട് അർജ്ജുനൻ ചെവിയാട്ടലും, സഞ്ചരണവും മാറ്റം വിട്ടുകൊണ്ടും, ‘പാദാലകതകരകത’ എന്ന പദം വിടർത്തി സിദ്ധസ്രികളുടെ കോപ്പണിയൽ മുഴുവനും വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

“ഇന്ദ്രാണീമേഘകുലോദഭിനന്ദനം

കാമാഗ്രഹേ ഗണ്യതാം

നംഭാരോ ജന്മനാ ഭിശോ ഭഗവതോ..

സ്രീണാം കൃതഃ പുഷ്പകേ

കൈലാസാലയം രാണവി വേല മുതൽ

ഭദ്രാക്ഷമദ്യസുതം

ഓച്ചം താസു ന ത്രവമീദശമേവാ'

ചക്ഷുഷിമാൽ സാത്മകം ॥

എന്നതിലേ, സ്വപ്നചിത്തം, കൈലാസാലയം, വാ
പുതിവികരം തുടങ്ങിയ ഉപകഥകൾ മുഴുവനും വിശ്വാസ
മായി അഭിപ്രയിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 'മദ്യം
പ്രവേശം' ആദ്യമായി, രാവണൻ സീതയെ കാണാൻ
വളള പുറത്താടിൽ, സീതയുടെ കേശാഭിവാദ്യം വന്നു
അഭിപ്രയിക്കുന്നു' അതിൽ കേശവസ്തനയിൽ ഹംസന്റെ
'നൈഷധ'ത്തിൽ മെയനിയുടെ കേശം വസ്ത്രിക്കുന്നു

"അന്യോ കചാവാം ശിഖിനയഃ മദ്യ

വിധിം കലാപൗ വിജ്ഞാനഗാതാം

തേനയമേഭി കിമപൂജി പുണ്യ

മത്സ, മതാ സകിമദ് ചന്ദ്രം"

എന്ന ശ്ലോകം ആട, അഭാവയിടം ഉത്തരം സെട്ട
ഒരു മുറിയാതെ ആസ്വാദ്യത കൂട്ടുന്നതിന് ഏതുതരത്തിൽ
മുള്ള ശ്ലോകവും സന്ദർഭവും മറുചിത്രവും അനുസരിച്ചു
കൂട്ടിച്ചേർക്കു പതിവാണു കൂടിയാട്ടം നാട്ടുപ്രധാന
മാണു, അതുകൊണ്ടു അതിൽ ഏതെത്തിനു (കഥകളി
ബീജായത് പഠയുന്നതായാൽ 'ചൊല്ലിയാട്ടത്തന്നെ')
മുള്ള അപ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗമേയുള്ളൂ. നാട്ടു
ത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അതിനിഷ്പക്ഷമാണെന്നും. 'പ
നഞ്ചയ'ത്താലെ

ശിവിനി ശലഭാ ജാലാലകൈ
 നാവികൃിയന്തേ ചന്തൻ
 പിഞ്ചതി ബഹുശ്ചാർദ്ദലീനാം
 സ്കന്ദം തൃഗ്ഗാബകം
 സ്വപ്നതരി കളഭൈസ്സംഹിംഭംശ്ചാം
 തുണാമധിയാ മഹു -
 നനന്ത നാകലം നാഗ്രാതസ്ത്രീം
 വിമനസാമിദപാതകഃ'

എന്ന ത്രാദി ശ്ലോകങ്ങൾ അരുണേയാർ, ഓടൻ കൈകെ
 ഉന്നിന്നു വെറും കണ്ണും, കവളം മുണ്ടുകൊണ്ടു മേന്മാക്ക
 ണ്കൾ വെട്ടെട്ട മൂലം കിടക്കയും പന്താലിന്റെ അന്തര
 മം മേന്മാക്കുക പഞ്ചനകൊണ്ടു തസസ്വത്തു പൂർണ്ണമാ
 കി വെറുവെ നാക കണ്ണു എത്ര തത്ര നാകമമാണെന്ന്
 അറിഞ്ഞവരമാത്രമേ യാ കൈമുദ്രകൾ കഥകളിയി
 ലേതുവോറെ യാണു്. "കഥകളി യഥാ വേഷങ്ങളുടെ
 മട്ടം അല്ല നായകീതിയും കൈമുദ്രകളും മറ്റു സകലചര
 ത, കളിം കൂടായാട്ടം എന്ന നാടകാലപരത്തിന്റെ മല
 വേർപെടുപ്പാണെന്നു പറയാം" എന്നു ഹി് അറുനൂറ്
 മുഖ്യാപിയാതെ 'സദശാ' ധ്യാപ്യവേണാട്ടുകി അമൃ
 താമൃ 'അംബരീഷചരിതം കഥകളി'യുടെ അദ്ധ്യായിക
 യിൽ പറയുന്നു ഇതു് ഒട്ടുമുഖാലും വാസ്തവത്തെനയാ
 ണ് പകർപ്പാണെന്നിപ്പും, കഥകളിയിൽ കൂടിയാട്ട
 ത്താനെന്താ ഈ ചടങ്ങുകൾ യാതൊരു അറവോ വര
 ്ക്കാമോ കൂടാതെ 'വേർപെടുപ്പായി' സ.നികമിച്ചുവെന്നു
 പറഞ്ഞാൽ അതു മുഴുവനും ശരിയാവാല്ല വേഷ

ത്തിന്റെ കായത്തിലുള്ള രേഖങ്ങൾ, അതിനെപ്പറ്റി മ
മ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമാണല്ലോ കൂടി
യാദൃച്ഛ്യം കൈയെഴുതിയ ചാക്യാർ കാട്ടുന്നത് രണ്ടുതൊ
ട്ടുവേദവും പരിധി കള്ളിലല്ലാതെ തോളു കവിഞ്ഞു
കൈ കാട്ടുകവയ്ക്കു വാടിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങളും ഗദ്യങ്ങളും
ഏല്പാം ചാക്യാർതന്നെയാണു ചൊല്ലുന്നത് ചൊല്ലു
ന്ന മീതയും ഒരു വീട്ടിയ കട്ടിലാണു ഈ സദാ രത്നം
തന്നെ, വായകന്റെ 'പുറംപാട്ടും', 'വിവരണവും' രാ
ത്രിയലേ നന്നത്തുക ചൊടുങ്ങു എന്നുള്ള പാഠങ്ങളെക്കൊ
ള്ളുന്നു.

ഇങ്ങനെ വായകന്റെ വിവരണം കഴിഞ്ഞതാൽ,
നായകൻ പിൽമാറുകയായി പിന്നെ കൂട്ടിയൊടുമ്പോ
ഴേ വായകൻ മുമ്പത്തെതു പ്രദേശിക്കുകയുള്ളു ഈ വി
വരണത്താൽ ശേഷം വില്ലുകൾക്കു വേണ്ടി പാട്ടാണ്
അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു രണ്ടെയുള്ളു പഞ്ചവാക്യം പ്ര, വി
ല്ലുകൾ രംഗത്തിൽ വന്നാൽ ഉടപ്പോ ഇല്ലാതെയാവാ
നായി ഏതു പാടുകത്തിലെ വില്ലുകൾക്കും ഈ വാ
നത്തിനുള്ള ശ്ലോകം ഒന്നുതന്നെയാണു ആ ശ്ലോകം

'ബ്രഹ്മാ യേവ കലാലവന്നിയമിതോ

ഉഗ്രമണ്ഡലോണ്ഡാദിമേ

വിഷ്ണുശ്വേന ശോഭതാമഗമവോ

മുഖിപ്പോരമാസതദേ'

ശംഭുശ്വേന കലാലവന്നിപ്പടകേ

മിത്താമടൻവർത്തത

സുഷാഭാശ്രുതി നിത്യമവഗഗനേ

തന്വൈ നമഃ കുന്തരേ ?'

[illegible]

പാഠഭാവം മുതൽ പുരസ്കാരമുള്ളതും സാധിപ്പാനുള്ള പാപ്പാടായി ധർമ്മം, അത്ഭുതം, കാമം, മോക്ഷം എന്നീ നാലു പുരസ്കാരത്തിന്റെ സ്ഥാനം തുടർച്ചയായി പകരം ഉപരിയെ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത് 'അനന്തം, മഹേശ്വരം, വിനോദം, വഞ്ചനം' എന്നീ യഥാക്രമം നാലു പ്രസ്താവങ്ങൾ.

“ആരോടാണ് ബ്രാഹ്മണാനം ഹി നത്-

സ്വേദം അഹോരത്നമേവം സാണാം

വേദോദ്യോധ പ്രാപ്തിമേവാത്രകാമൈ

ഭൂതപുരാസം വഞ്ചനം കോരമേതേ”

എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ചാണ് ഇങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇവ സാധിക്കുന്ന ക്രമം ‘വിനോദം, വഞ്ചനം, അശനം, രാജസേവ’ എന്നാണ്. ‘അശനം’ പറയുന്നതു മാത്രം മാത്രമേ പേണം. ഇതെല്ലാം വിട്ടുപോകുന്ന ‘വൃത്തി’യിൽ പെട്ടതാണ്. ഇത്തരത്തിൽ നാലു പുരുഷാർത്ഥങ്ങളും സാധിക്കുന്നതിന്നു പൂർണ്ണമായുള്ള സാധിക്കും പറഞ്ഞിട്ടാണ് അതിന്നു പൂർണ്ണമായത്. അപ്പുറത്തു പെരുമ്പോഴാകാവിൽ കേരളത്തിലെ ‘കേരളം’, ‘കിഴക്കൻകേരളം’ എന്നു രണ്ടു ഉപാധിതങ്ങളുടെ രൂപരചനാഭാവം ഇതിന്നു ആദ്യമായ കേരളം. അതുകൊണ്ട് ആദ്യത്തെ ദിവസം പറയുന്ന വിഷയം ‘പാദനീകൽ’ ആണ്. ഉത്തം പുരുഷാർത്ഥമനുസരിച്ചു വരുന്ന കേരളം തദ്വിപ്രസ്വയെ ‘അനധീതമംഗലത്തു’ കാലം കേരളബ്രാഹ്മണർ ചെയ്യുന്നതായ ധാരണ പറയുന്നതു. തദ്വിപ്രസ്വയനുസരിച്ചു കേരളം, പെരുമാകുന്നതിന്റെ വാഴ്ച തുടങ്ങുന്നതിന്നു ശേഷം അതേവരെ കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ സങ്കേതമായിരുന്ന ‘തൃക്കാശ്വർ’ കേരളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ ശക്തി കർത്തവ്യമികയും, തന്മൂലം പിന്നെ ബ്രാഹ്മണപ്രാമണ്യമുള്ള തദ്വിപ്രസ്വയിലെ പേരുമുണ്ടാകാവിൽ കേരളം അവരുടെ സങ്കേതമായിത്തീരുകയും ചെയ്തതാണ് ഉപാധികാണാൻ വഴികാണ

നമ്മുടെ അനുകൂലതയെന്നതാണു ബ്രാഹ്മണരുടെ മേൽ
 യാതൊന്നിന്നൊന്നുമായ വിദ്വേഷകൻ ഇവിടെയുള്ള ദൈവ
 പ്രീതിക്കുവേണ്ടി കാരിൽ കൊല്ലായി കല്ലിക്കാൻ മടയാ
 തക്കതല്ല.

‘വാദനീകർ’ പറയുന്ന ദിവസം ആ വിഷയത്തി
 നന്നുപ്രായമായ മംഗളശ്ലോകം ചൊല്ലി ചാക്രങ്ങളെ മി
 തിയിൽ അർപ്പണം വരഞ്ഞിട്ടാണു വിശേഷത്തിലേക്കു പ്ര
 വേശിക്കുന്നത് ഇതിന്റെ മംഗളശ്ലോകം

“കാ താം സുന്ദര ? ജാനവി, കിമിഹ ദേവീ
 മന്താ ഹരോ, നാമസം .

വാദസൂര കിമു വേൽസി മാനമരസം ?
 ജാനാത്യയം തേ പതിഃ

സാമന്ത്! സത്യമിഹി വഹി പ്രിയതരേ
 സത്യം കരുതാമിഹ .

കിത്യേവം ഹരജാനാവിഹി സുതം
 സഞ്ജലിതം പാതൃവഃ”

എന്ന പാദത്തിലും, ഗംഗയും, ശിവനും തമ്മിലുള്ള വാ
 ദമാണ് ഇതു കഴിഞ്ഞാൽ ദൈവ വരഞ്ഞ മണ്ണ് ഈ
 രാജനാർ തമ്മിൽ “പ്രാ, പ്രാ, അനുകൂലം, ഇനുകൂ
 ലം, അനുകൂലം, മിക്കാലവട്ടേക്കു സംബ
 ഡനുകൂലം ഞാൻ മുമ്പിൽ, അല്ല ഞാൻ മുമ്പിൽ”
 എന്നു തരിച്ചും, മേലേ ചും, വക്കോലിച്ചും കൊണ്ടു
 നടന്നു ചാക്രൻ വിസ്തരിക്കുകയായി ഇവരുടെ വഴ
 കെ പണെപ്പണെ മുഴങ്ങുന്ന നാടുകാൽ സമീപിക്കുവ
 യ്ക്കായപ്പോൾ, അതു തീക്കുന്നതിന്നു് ഒരു മദ്ധ്യേഹൻ
 വന്നു്, ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലിയാണു വാദനീകുന്നത്

മുഖ്യ

“യേശു യേശു മോശോയെ ബലിയിൽ”.

കാരു പൂർവ്വം സ്ത്രീകളോ
യേശുവിന്റെ ശരീരം പൂർവ്വം
ഗംഗാ ചരണാഭാരത്തിൽ

യേശുവിന്റെ ശരീരം പൂർവ്വം
സ്ത്രീകളോ ചരണാഭാരം
പാശ്ചാത്യ സഭയുടെ കൈകൾ
സ്ത്രീകൾ സഭയുടെ മധ്യം.”

വിദ്യാർത്ഥിയായ അരുൺ.

അരുൺ യേശുവിന്റെ പേര് യേശു യേശുവിന്റെ
അന്നു ശരീരം (ശരീരത്തിലായ അരുൺ) യേശുവിന്റെ
വികസിച്ച ബലത്തിൽ കാരു ബലിയെ വികസിച്ച
ശരീരം പൂർവ്വം പൂർവ്വം സഭയുടെ (വികസിച്ച
സഭയുടെ) സ്ത്രീകൾ സ്ത്രീകളുടെ ശരീരം
യേശുവിന്റെ ശരീരം പൂർവ്വം പൂർവ്വം സഭയുടെ (സ
ഭയുടെ) വികസിച്ച. കൈകൾ വികസിച്ചതിൽ
ലയിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ ശരീരം പൂർവ്വം പൂർവ്വം
ലയിക്കുന്ന ശരീരം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം
കാരു ദൈവൻ സ്ത്രീകൾ സ്ത്രീകളുടെ ശരീരം പൂർവ്വം
യേശുവിന്റെ ശരീരം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം
സ്ത്രീകൾ യേശുവിന്റെ ശരീരം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം
പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം
പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം പൂർവ്വം

ധവാ ആ വിഷ്ണു തപാമേവാണെ പായാത് ക്ഷിക്കതാ
നാകദ്യെ.

ശിവചരമായ ആത്മം

ധവസ്തനോഭേദവ കാര്യം. ഹ നാഗ്രഹിച്ച യോ
ജനതാമുപനാൽ ബല മ ത്കാതഃ വ ങ്ങുപാണെ ശമീ
കം പരം പ്ര ചുരഭിമനാസമയന്താൽ അസ്സീകൃതഃ അ
സ്മാകുപിചെയ്യപ്പെട്ട യാ ഉദ്യേന്താഭ്യഃ ഗ്ഗഹാകാല
യഃ പ്രതാകാരണാ ലുളി സ്വപ്നാഭയാകന്ന മുതൃമാപക
ഭോക്താ വചകഭോക്തൃക യവനാകന്ന യഃ യാതൊര
വൻ ഗംഗാം ഗംഗയേയും നിധാകതൽ ധരിച്ചിരിക്ക
ന്നു. യസ്യ യാതൊരവന്റെ ശരീര ശക്തിയു ണെ ശശി
മത് ചന്ദ്രനോടു കൂടിയതായി ആശ്ചര്യ പരമുന്നു. അ
മാഭേദവനാർ പൂത്രം പൂരികരണകരായ ഹരി ഇതി ധാ
മ ഹരണെന്ന പേരിടേയും ആർക്കു പരഞ്ഞുപരന്നു
സ. യം തന്നെത്താൻ അന്ധകരണകര അന്ധകാസുര
നെ നാഗ്രഹിച്ച സഃ ഉമാധവാ ആ പാവുതീവല്ലാൻ
തപാമേവാണെ സവുഭാ ഏല്ലാജ്ഞാഴം പായാൽ ക്ഷി
ക്കതാനാകദ്യെ.

വൈഷ്ണവരും ശൈവരും തമ്മിലുള്ള വിവാദം മ
ണ്ഡാരകം സമ്മതമാകത്തക്കവണ്ണം ഈ ശ്ലോകം ചൊ
ല്ലി മദ്ധ്യസ്ഥൻ തീർത്തതുപോലെതന്നെ സകലവിധാഭി
പ്രം രണ്ടുപേരും ഹിതമാകുന്ന വാക്കുകൊണ്ടു തീർപ്പാ
ന്നതും തീക്ഷ്ണമുമാണ് ഏന്നു കാണക്കുവാന്മാണ്
ഈ ഉദാഹരണം.

വൃന്ദ

*വിവരദാ നൈവ കന്തപ്യഃ
 കന്തപ്യശ്ചൈവ സമോ ഹി
 ശരസമാനവിവാദേന
 ലഘുതൈവോപജായതേ
 മാദ്യേ സത്രേ നദീമദ്ധ്യേ
 കേളീനാഞ്ച പരാജയേ
 പരമാദ്യേ പരശ്രമേ
 വിവാദം നാചമേൽ ബുധഃ **

എന്നു പറഞ്ഞു, അതു സമത്വമില്ലാത്ത മാതിരിക്കാനും ശിഷ്യകളിൽ മറ്റൊരു 'കളിയടക്കയിരിപ്പിവാസ്യവും' തമ്മിലുണ്ടായ വാദത്തിൽ ഭാഗിക്കാൻ പറ്റിയ മാനം ഹാനിയെക്കുറിച്ചു വഴ്ത്തിച്ചു, ഉത്തമന്മാരെ സദാധാനപ്പെടുത്തുന്ന ശ്ലോകമുണ്ടാക്കുകയാണു വിവാദപരമായും എന്നു കാട്ടി, ഉത്തമശ്ലോകം എന്തെന്നായിരിക്കണമെന്നു രണ്ടു ശ്ലോകംകൊണ്ടു പറയുന്നു.

“കവിതാ വനിതാ ചൈവ സ പരമേവാഗതാ വരാ
 ബലാകൃഷ്ടയാണാമേവ സദസം വിദസാ മേവൽ.” * ൧

സാ കവിതാ, സാ വനിതാ
 യസ്യഃ ശ്രവണേന ഭാഗനനാപി
 കവിശ്രവണം, യവാശ്രവണം

സകളം തകളം ച സതപരം കേരി **

ഇങ്ങനെ നല്ല കവിതയുടെ ലക്ഷണം പറഞ്ഞു, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ 'ചൊട്ടശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന ദൃഷ്ടാന്തത്തെ അപഹസിപ്പുകയുമുണ്ട്' ചീതെ ശ്ലോകങ്ങൾ പലതെത്തിലാണു്

“കഥയറിയാഞ്ഞിരുന്ന ചേകിൽ
 കഥയെന്തി കഥാം കവിത മാപതുരുമേനോ!
 സങ്കരമാകുംവണ്ണം
 ശങ്കരനീറ്റം ബുദ്ധഗുരുജനസദസി”
 ഉദാഹരണം. ൧

“പാഞ്ചാലീം ദശകുഡന്ദോ നൃപസഭേ
 ചക്രേ വിക്രന്താംബരം
 മീമസ്യത പരിരഞ്ജനാത്മകരോൽ
 സേതും ബദിഷ്ഠാശ്രമേ
 നാരാദൈചക്രഃ ഫലകാൽകചം നന്ദനപാൽ
 രോഷാകവോരാവപ-
 സ്താകേതം പ്രസന്നൈ സുരോധാ യുതി
 ‘പ്രായേണ രാജായണം’”
 “ഉദ്ഭവൈര്യമിതപ്തം
 യൽ ക്ലിഞ്ചതജനതാവാ മുർഭവണ
 മൃഗാവശാപസ്ത്രേത
 വിദ്യയാമവി സംശയോ ഭവതി”
 ഉദാഹരണം. ൨

‘അരിപ്രേതാത്മസംശ്ലേഷം പൂജിതോയസ്സുനൈരപഃ
 സപ്ത പൂജിതേ തദ്യൈ ഗണാധിപതയേ നമഃ’
 എന്നാശ്ലോകത്തെ അറിയാല്ലാത്ത ഒരു വണ്ഡിതമന്ത്രി
 അത്ഥപ്രതിപാദനം ചെയ്യുന്നത് ഇത്തരത്തെ ലാഭം —
 അരിഃ (ഭിക്ഷുകാരേ) വേദികുകാരേ; പ്രേതാത്മസംശ്ലേ
 ഷം പ്രേതത്താന്റെ അത്ഥത്താന്റെ സംശ്ലേഷായ —
 (മരിച്ചവന്റെ മുതലു തട്ടുവായായി) (കുതിക്കണം. അ
 നന്തർഭൃതം). (അല്ലാഹി മററുള്ളവരായ്) പൂജിതഃ (അ
 ഷ പൂജിതവന്) (അതേക്കാരം—അന്തർഭൃതം). എന്നാൽ

၈၆၀

ഉന്നതവും ദുഷ്പ്രതികളെ വലിപ്പമനുഷ്ടകളെക്കൊണ്ട് അന്നു
രണ്ടു വാദിനികൾ അവസാനിച്ചു

வாழ்க வளமுடன்! உங்களுக்கு எல்லாம் நல்லது நடக்கட்டும். உங்களுக்கு எல்லாம் நல்லது நடக்கட்டும்.

“വെളിച്ചം കണ്ടാൽ കരയുന്നവർ കരയരുത്
മുഖം നോക്കി സർ

வணிக விரோதப் பேரணை அடங்கிய உயர்தரமான
கொள்வனவுகளை நிரூபித்தல்

സോമം കണ്ടപ്പോൾ, മീ ശവശിഖ ശിഖയാ
സംവിളകുകാലഗാത്രം

സുപ്രഭാതം സപ്തം വാക്യാ മഗതി വിജയതേ
 ഭാഗ്യമനന്ദം ച സാധുഃ"

എന്ന വല്ലാതെ ഈ രാജ്യം വിസ്തരിച്ചതും പറഞ്ഞു
 മരിച്ചിട്ടെ ഈ രാജ്യം എന്തൊക്കെ ചെയ്തതും അറിയാൻ വ
 ള്ളിച്ച്, കാര്യങ്ങൾക്കു ശേഷം ഈ പ്രതിപാദിച്ച ക
 രമ്യതയും അതും അതും ഈ പ്രതിപാദിച്ച ക
 ചിത്രം കാണിക്കും അതിന്നു ശേഷം വിചാരിക്കുകയും
 പ്രവേശിക്കുകയും അത് ഒരു വാക്ക് കയോടുകൂടി
 യാണു ചെയ്യുന്നത് കേരളത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതും വ
 ശ്വരവർത്തനം സകലകർമ്മങ്ങളും അതും അതും മുട
 ങ്ങിക്കടന്നിരുന്നത് ഒരു വഴി തിന്നപ്പോൾ കേരള
 രാജാക്കന്മാർ സംസ്ഥാനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുകയും
 നടത്തുന്നതെല്ലാം അതും അതും അതും അതും അതും
 നന്നായി അതും അതും അതും അതും അതും
 വന്നു, അതിപ്പോൾ അതും അതും അതും അതും
 ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു രേഖയും ചൊല്ലി വന്നു

ചിസ്തുമിഷം. ഉരമാളൻ, ശാന്തിക്കാരൻ, പൂജകൻ, പൂജാധാര, വിഷാമടി, വാരിയർ, ചാക്രൻ, നമ്പ്യാർ, കാതക്കോൻ, കൃത്യത്ത് എന്നിങ്ങനെയുള്ള എല്ലാക്കേന്ദ്ര സംബന്ധികളെയും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തും. അതിലെ ചില ക്ലേശകങ്ങൾ ഉദാഹരണത്തിനായി അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

“നിത്യം വിളക്കഥ നിവേദ്യവൃതാഭിഷേകം
കുഞ്ജരാഗ്ന പാട്ടു തിരുവൃത്തവകെന്നിതെല്ലാം
മാറ്റിക്കളഞ്ഞു കലസന്തതിയേക്കെടുപ്പാ
നൂതാളമെന്ന ചില കാക്കുസർ സഞ്ചരന്തി.” ൧
(ഉരമാളൻ)

“കററുള്ള ദേവദളവി പോന്നവാര
വിഷാദമായി കരം ലാൽഭവഞ്
ഏതാൻ കെടുപ്പാറിവരേച്ചമച്ച
തേന്മാം ച പേരും പുതുവാളമെന്ത്.” ൨
(പുതുവാൾ,

“പൂക്കൊട്ടയും കണ്ണിയുകൊട്ടുപറ്റും
മാൽക്കെട്ടുമാറങ്ങവനച്ചയോളം
മാൽക്കെട്ടു തീർന്നാലൊരു വിപ്രഭാവം
കാട്ടുന്നവൻ പുഷ്പകൗട്യമെന്തെ.” ൩
(പുഷ്പകൻനമ്പ്യാർ

“വേദം പഠൻ പുന്നുകുത്തളപ്പി
ങ്ങക്കായമായാതി ഭോഷിതാംഗ്യം
കുറഞ്ഞം നിറഞ്ഞിട്ടു പുറത്തു നാട്ടൻ
ബ്രഹ്മേവ തോന്നുന്ന സിതോദ്ധപുണ്ഡ്ര” ൪
(വിഷാമടി)

“വെണ്ണം പുതാൻ വായസസംവിഭാഗീ
മാപ്രു കുരിളാം സഹ കൃഷ്ണഭാഷീ
ജായപ്രദാനാൽ ക്ഷിപ്താമൃതീയാ
ശ്വകാഷ്ടവാഹി രഥ്യ! വാരിയോസേന.” ൧
(വാരിയർ)

“നൊങ്ങേണ്ണ പഴമാല താണൊലി മക
പ്പുളഞ്ഞിയേ കൃഷ്ണം
മഞ്ഞച്ചിന്നി ചിരട്ട ചാണ പൊളിതൊൽ
താളം കടക്കാൽകുറി
എല്ലാം കെട്ടിയെടുക്കുമേ മിത്താടൻ
തന്നമ്പിയാർ നഞ്ചിയാ-
രിത്രേതൈസ്സഹ ഭീന്ദുത്തിരിഹ
പൊന്നായതി കൈമുതക.” (വാക്യാർ) ൧൮

“അംഗമെന്ന തുലംഗമാക്കി നിതരാം
കൈവീഴുകൊഴെച്ചുകൈ-
മംഗളീയെട്ട തായമട്ട തുറിയും
നംഗം കടംബം വരൻ
കംഗിക്കാർത്തമിഴ് ചേന്ന പൂസ്സുകവരം
കൈക്കൊണ്ടു കണ്ണാനരേ
സംഗീതാത്മമരോ! സമാഹിതമതി
സ്തന്നമ്പിയാർ വന്നിതാ.” (നമ്പ്യാർ) ൧
“കളിച്ചു കുറിത്തലയും കടഞ്ഞി-
ട്ടമന്ത്രകംഭം ചൊരിയുന്ന നേരം
ഭമിച്ചു ദേവൻ ചുമരോടണഞ്ഞു
വീരോവിലുടേ ഗമനം ചകാര.” ൨

൯൭

“ശാന്തിദീപിജഃ പ്രകടതേ ബഹുജീവശാന്തിം
 പകരാജ്യപായസമുച്ചൈർജാമാഗ്നിശാന്തിം
 തത്രത്യ ബാലവനഃശാമനാഗ്നിശാന്തിം
 കാലക്രമേണ പരമേശ്വരശക്തിശാന്തിം” ൯
 (ശാന്തിക്കാണ്ഡം)

“അന്തരീനപിത്രപൂജാഭോജനേ വന്ധവീണ്ടും
 വലിയ വയറൊട്ടപ്പാൻ വച്ചു ചുട്ടൊട്ടുപോലെ
 പൂട്ടുകിട്ട മടിവട്ടം തുഞ്ച മരണക്കരക്കൊ.
 ബധിമപുട്ട പക്കത്തൊട്ടുച്ചക്കെടുത്തുതൻസം” ൧൦
 (കാതിക്കാണ്ഡം)

വഴിവാട്ടരി പാട്ടരികളക്കും
 വെന്തതായുളളൊരു കുഴുഗോദേവഃ
 ഉരിമാത്രമവൻ നിവേദ്യമാക്കും
 പുതുവാൾ മൃതപരമേഷു സംപ്രയാതി. ൧൧
 (കൃഷ്ണത്വം)

കാതിക്കോൻ വരുന്നതു, ശേഷ്യകളായ ‘അക്കിശർമ്മൻ,
 വെശമ്മൻ, തുണിക്കൽകല്ലട, എലിവാലുൾ, വേലവാ
 ലൂരി, കിടവത്തു കല്ലൂരി, ഉൾനിന്നായം, അർജ്ജുനക്ക
 ക, ധീരണ്യൻ, പ്രഭാപതി, എളുവലിലുവളള,
 മോപ്പാളക്കുശവൻ, ചൊരിയൻ, കൊട്ടാട്ടുചൊരിയൻ,
 വെക്കഞ്ചൊരിയൻ, കളവുകക്കയ്ക്കിട്ടിവാസു, വിഷ്ണു,
 ചവച്ചുറക്കി തുടങ്ങിയവരോടുകൂട അപരിശകാരിച്ച്
 കൊണ്ടും, അിവർക്കു കാതിക്കൊട്ടത്തുകൊണ്ടും, അവർ “ഉ
 ത്തമമുഖസ്യ കാകസ്യ ക്ഷിണഃ പുഷ്പോ വേതി” എന്നു
 ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ “ക്ഷിണമുഖസ്യ കാകസ്യ”

അതെ പൂർണ്ണ ഭവതി" എന്നു മറിച്ചുചൊല്ലിയും, "മുടങ്ങിയൊല്ലി" എന്നു മാതാക്കോൻ പറയുമ്പോൾ "കാതിക്കു" മുടങ്ങിയൊല്ലി" എന്നു നാമകത്തരം പറഞ്ഞതും, മാറുവിധകളും മാതാക്കോന്റെ കരുത്താക്കുകൊണ്ടും ആരോ കാതാക്കോൻ വന്നു സ്തബ്ധനായിരിക്കുമ്പോൾ ഇരിക്കുകയല്ല, തന്റെ കടവെല്ലി "വെട്ടുമ്പോൾ" എന്നാണു് ഇരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു്.

ഇങ്ങനെ പൂർണ്ണവരദേവയും വരവിന്റെ ഫലത്തെയും മായി വെളിപ്പെടുത്തേണ്ട ഉപമാവുതായതോടുകൂടി തീന്നതു കൊണ്ടു്, മേൽനോട്ടത്തിൽ മുടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കർമ്മങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുവാനും തുടങ്ങണമെന്നും അതോടുകൂടി ചാലാലാലാപത്തായതും സാധിക്കുവാൻ പറ്റാത്തതും തീർത്തതും കാലപുരുഷനായ സാധുക്കൾക്കു് ആദ്യം പറ്റാത്തതും അതു വാധിയാതെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു്, ഇന്നു സ്മരിക്കേണ്ട കർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ച്, യാക്കുന്നതിന്നു മുഖായ, ഇന്നുവർ വർണ്ണകളാണെന്നു കാണിക്കുന്നു.

‘ചത്താത്മിനി, വിശക്കണാ, വിപരിപ്ലവാ, ത്താ
തീർത്ഥാപമാ, വരവശാ, വരിമാസപാത്രി
വിത്യാപ്രസാദമുലാ, വയസോ വയസേ -
തേതേതേ പ്രണയിനാ വരിവർണ്ണിയാ'

ഈ പത്തുതരം വർണ്ണകളിൽ കാലോത്തരങ്ങളായും കൂടെ ഗതിപ്രാപ്തി ആവത്തുകളെ, ഇന്നാധി ഇന്നു സ്മരിക്കേണ്ട കർമ്മങ്ങളെപ്പോലും ഇന്നിന്ന സങ്കടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു എന്നു കഥാസ്രവണ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. കാതിനി കാണിക്ക

മാൻ ഒരു ഉദാഹരണം ചേർന്നു. ഒരാൾ ഒരു വി
ത്താത്മിനിയാരു സ്ത്രീയോടുകൂടി ഗമിക്കുവാൻ അവളി
ടെ ഗൃഹത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറു വശത്തു കെട്ടിയിടുക
കടക്കുവാൻ ഒരു കാലു പൊക്കിയപ്പോൾ, അവൾ അവ
കളോടുകൂടി “പരമേശ്വര, പരമേശ്വര” എന്നു തിരഞ്ഞുപറയും,
അവളുടെ അവളുടെ ചില നിയമങ്ങൾ അവസരിച്ചു
നടക്കുമെന്നു സമ്മതിച്ചാൽ മാത്രമേ അവളോടുകൂടി പര
മാൻ പാടുള്ളുവെന്നു പറയുന്നു. അതുതന്നെ അവൾ
വളരെ കഷ്ടതകളും അവഗണിക്കും അവഗണിക്കുന്നു.

“പത്തൊമ്പതു പതിപ്പുള്ള പുരാമ

നില്പാറകും പുകയം.

നൊട്ടാനകളോടുകൂടിയൊരു പരമ

പുണ്യം സുവർണ്ണാചാരം

മറ്റൊരാളും സുരക്ഷിതം പുണ്യപരൻ

വിശ്വം തന്നെ നമു.

കിരണം ചൊല്ലുന്ന നന്മംഗമൊരിക്കലും.

നന്നാകുന്ന ബലോത്തമി.”

എന്നുമാത്രമേ പറയാനുള്ള ഇത്തരത്തിൽ വർഷകളി
ടെ കഥ പറഞ്ഞിട്ട്, ഗദ്യമായ സ്ത്രീ ശരിയായ ഒരു
വേദശാസ്ത്രകണമെന്നു സമ്മതിച്ചു, വേദശാസ്ത്രയുടെ ലക്ഷണം
ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു—

“അമ്മാനന്തംഗമെന്നവിമതി.

പ്രേമപരം വാ തന്നെ വാ

സൗമ്യവും വാ പ്രമതിതുമിതം

നന്നമെന്നെന്തെന്നാണു

മന. *

കൈയ്യേറ്റകുപ്പിൻ ഉപയോഗം

சீர்திருத்த நடவடிக்கை

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ പ്രഖ്യാപനം നോക്കൂ

പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം

[illegible]

യതോടുകൂടി, ആ സമ്പ്രദായവും മാറ്റി വഞ്ചനപുരുഷാ
 ത്വം ഇതരമന്തിൽ കഴിച്ചുപൂർത്തതാണ് ഇപ്പോൾ പ
 താവു് അടുത്തകാലത്തു് ഒരു കൂടിയാട്ടസമയത്തു് ഇതു
 വിസ്തരിച്ചുപറയണമെന്നു ചാക്യാരോട സഭാസ്മര മുഖ
 തന്നെ നിർവ്വചിച്ചു്, മനസ്സിലാമനസ്സോടുകൂടിയ സമ്മ
 തം കേടിക്കുകയും, ചാക്യാർ അന്നു വിസ്തരിച്ച വഞ്ചനാ
 പരഞ്ഞപ്പോൾ, സഭാസ്മര ചെവി പൊത്തി തല താഴ്ന്നി
 യിരിക്കുകയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഒന്നാം ഭാഗം 'അശ്വന'മാണ് അതു പറയുന്ന
 തു മാത്രയിൽതന്നെ വേണം അതിന്റെ വന്ദനം അ
 തിന്നുചിതമായ 'ഗണപതിപ്രാത'ലിനെ സൂചിപ്പിച്ചു
 കൊണ്ടു ഗണപതിയെ വന്ദിക്കുകയാണ്.

“യസ്മാസ്മൗ പ്രാവരാശാശാഃ
 ധനേശോപി ന ശക്നോത്
 അപരഃ ശ്ലോഭ്യരൂപം തം

ഗണേശപരമപാശുനേമം” — ഈ ശ്ലോകത്തിലെ
 ഉപകഥ അതിഭീഷവവും അതിസകസ്യമായി വിസ്തരി
 ച്ചു പറഞ്ഞു്, അപ്രകാരം അചിന്ത്യവൈഭവനായ ഗ
 ണപതിയെ വന്ദിച്ചു വിഷയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കും.
 ആദ്യം.

“സത്യകുപ്രജാപാലനാമഗന്തകഃ
 സമുപ്രിയഃ ജ്വലനൈരമൃത്യുഃ
 മതുഷ്ടിധാമാത്മരസാനുകൂലേ
 ജയത്യസാഘോഭനമുചിപാലാഃ” — എന്നു് രാമ

നത്തെ ഒരു രാജാവിനോടും

‘വെണ്ണപ്പുറമുഖീം വാത്തു വരട്ടം

പൂന്താകുടിനത്തുടാം

ചെറോമേന്മയുതക്കുറിപ്പു പരമാ -

മാറ്റോവദം ശേരമിതീം

കെല്ലാശോഭനതമനെയിർകുടിനതാം

ചിങ്ങമ്പഴോരപെയി -

മേനാം ഭൂകുതിവധൂം പിമിഞ്ഞെയി സമേ’

ശേമകു കഥം ജീവതം”

എന്നു് ഒരു വധുവദനാദം ഉപരിച്ചു് അരുൻദ വൈ
കുവരന്ത വണ്ണിമം. അശ്വനന്തം പുറപ്പെട്ടകു എന്ത
വരവുപാദം ഇന്നാറ ദക്ഷൻ വാകാം, ഇന്നാറ ദ
ക്ഷൻ അരുന്തു് എന്നു ‘വിടവാരി’യൊഴുവറ്റുവാറെ ഇപ
ദേയും നിർദ്ദേശമുണ്ടു്

‘സമസവിമസഗേഹം മോമതുമാരോ ൩ ഗട്ടേ

മിമസസസഗേഹം കഴുവരേണ പ്രയാത

വിമസവിമസഗേഹം മോ മധുവാ വി പരതാവി

സമസസമസഗേഹം ഞാതു താവോവശാണൈതു ”

‘സമസവിമസൻ’, ‘വമസസമസൻ’, ‘വമസ
വിമസൻ’, ‘സമസസമസൻ’ എന്നീ നാലുതരക്കാരിൽ
കാരോരുത്തരുടെ പ്രകൃതിയും അയാളുടെ ഹാരത്തിൽ മേ
ക്കുണത്തിന്നു ചെമ്പാലുകുറുപ്പുന്ന അരുമേമ്പള്ളം കഥാ
നുവേണാതെന്നു പണ്ണിക്കും. സമസവിമസൻ ആദ്യം മ
ഴവോക്കനെ നല്ല വഞ്ചാകുവാക്കു പറഞ്ഞ ചതുപുധ
സമൃതരാകെന്നു ഞ്ഞിപ്പു്, ഹൃദയത്തലേക്കു കൊണ്ടുവോ
വ! പുറത്തുത്തലിത്തതി, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് അകായിലക

ഈ വെൺ കാരോ കവണയും തിരിഞ്ഞ വരുമ്പോൾ ചതുർത്ഥിയേക്കു സാധനങ്ങളിൽ കാരോന്നം ആകസ്മിക കാരണങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു വരണമെന്നു വാങ്ങാത്താലും റാടില്ല, ടെവിൻ 'ആദ്യ, വഴി' പോകാൻ കയ്യെടുത്തു അങ്ങനെയും കട എന്നിവയെന്ന യല്ല, ധരിച്ചാൽ അന്ന വസ്ത്രങ്ങൾകൂടി മേടിച്ച്, വഴി പോകാൻ പോയിക്കളയാച്ചായ് എന്നു പറഞ്ഞു വഴി പോകാൻ പോയി കളികഴിഞ്ഞു വരുമ്പോൾ ആയാളെ താൻ അറക്കുമ്പോഴുള്ളല്ലെന്ന അവസരം ഉണ്ടാകാൻ കയറി വന്നതിന്നു ചീത്തയായു പെട്ടിട്ടു വഴിപോകുവാൻ മേടിച്ച് സാധനങ്ങൾ തിരിഞ്ഞ കൊടുക്കാതെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വഴിപോകാൻ കയ്യെടുത്തുവോൾ "എന്താ കഴിവേറിയതു?" എന്നും, "അങ്ങനെയോ കിട്ടാൻ" എന്നു മറുപടി പറയുമ്പോൾ, "തന്നാൻ വേണ്ടവരെക്കൊള്ളിയെങ്കിലും കഴിവേറുക" എന്നും, വഴിപോകാൻ പരിഭ്രമിക്കുമ്പോൾ "കഴിവേറാലും, തിന്നുന്ന മേളിൽ തിന്നാം" "അങ്ങനെയുണ്ടെന്നു ചോദാം" എന്നും മറ്റും പരസ്പരം കയ്യെടുത്തു വരുത്തും വഴിപോകാൻ പോയാൽ തന്നാൽ, വഴിപോകുന്ന സമയംകൂടി മണിപ്പിച്ചതല്ലെന്ന ആലോചന ചെയ്യുന്നതാണ്. എന്തെങ്കിലും ആകെങ്കിലും കൊടുക്കുകയോ, മേൽക്കും കൊടുക്കാനോ, ജീവൻ പോകുമെന്നു വരികിലും വാക്കുകൊടുക്കുവോളം വായാൻ സമ്മതമല്ലാതെ, കൊടുക്കാതെ മിടുവാൻ പല കാര്യങ്ങളും, എന്നതെന്നെയല്ല ചത്തുവോളം റാടില്ല കിടക്കുകയും, ജനങ്ങൾ ചത്തുവെന്നു വാ

ചാരിച്ചു ചിതയിൽ കൊണ്ടുപോയിവെച്ചപ്പോളുംകൂടി 'അതാം' എന്ന വാക്കു വായാൻ മടിക്കുകയും ചെയ്തു വെച്ചൊരുവത്തുകയും സമീപിക്കുന്നവനാണു ചന്ദ്രസമീപസൻ വഴിപോക്കുണ്ടെന്നുണ്ടാകാൻ നല്ല വാക്കു വാങ്ങൽ, വേണവിധം സൽക്കരിച്ചു മനസ്സു കളിപ്പിച്ചു മേൽക്കണ്ണം കൊടുത്തു സുഖമറക്കിയയസ്സുന്നവനാണു 'സമസസമസൻ'

അതുകൊണ്ടു സമസസമസന്റെ ഗുണത്തിൽതന്നെ അശ്വമേധിനും വേദകണ്ഠം ആ പൂർവ്വാർത്ഥം സാധിക്കുവാൻ തീച്ചയാക്കിയ ശേഷം, മേൽക്കണ്ണവും സുഖമറക്കുവാൻ ഗുണസമ്പന്നമാക്കുവിധം കിട്ടുന്ന സ്ഥലംതന്നെ വേദകണ്ഠം എന്നും വാങ്ങൽ, സുഖമായ മേൽക്കണ്ണം ഏകദേശം ഇങ്ങനെ വ്യക്തിക്കുന്നു—

“പുക തടവിന ചോരും പത്തുതക്കൊണ്ടു നായും
പഴുക്കിന സ്തംഭതീനാം പൂവുവും നാലുമുണ്ടും
പുതിയ തയിരമുണ്ടെല്ലാമുണ്ടാണുവെല്ലാം
പലരിൽ വിരവിൽ നല്ലുന്നമ്മമാക്കു നമോസ്തു” ൧

“ഉരുട്ടിട്ടമതാൻ കുയാൽ
തരുവേരതമുണ്ടു ഞാൻ
വിരണിപ്പേൻ വിശേഷിച്ചും
ചെറുപ്പം പോയെത്തങ്കിലും.” ൨

“കണ്ണിമാങ്ങ കുതിങ്കാളൻ
കനലിൽ ചുട്ടു പപ്പരും
കാചപ്പുരോമോടു തന്നീടിൽ
കാണാം മേൽക്കണ്ണകൗശലം” ൩

എന്നാൽ സുഖമായ ഭക്ഷണംകൊണ്ടു മാത്രം തിരശനവു
 വെട്ടാത്തും സാധിച്ചതായപ്പോഴൊക്കെ ഉപവാദി
 ട്ടു, അതിന്നു് ഒരു വാചയ സൂത്രനെ വേണമെന്നും,
 ദലിയ സൂത്രകൃതി പശു പന്ത്രണ്ടാമ്മാസസ്സൂത്രനെ
 ഉപേക്ഷിക്കണം ഇങ്ങനെ സാധിക്കുന്നു.

“ചാത്തം, ചോറുണ്, ചിറന്നാൾ, ചവട്ടു, മുവറയും,
 പ്രാജ് മന്ത്രേണാതെല്ലാം
 പ്രാതമപ്രണീതം കോക്തം വിതവാണാഴ് യഥാ
 പ്രാപ്തവസ്തുപചാരം
 മുവേ സൂക്ഷ്മവ്യവസ്ഥപരിതവിവോ
 ഗ്രാഹകോഹാദകാശേ
 പന്ത്രണ്ടാമ്മാസമേതിൽ പൈതൃക വഴി ൨.൨ -
 നാം കൂജിക്കണമാല്ലാ.”

അപ്രകാരം തീച്ചയായും, അദ്ധിപതിഗ്രഹത്തുകാരായ
 അക്കാര്യങ്ങൾ മുതൽപ്പേർ ‘ഇതിഹാസം വാസ്തവ്യ’ ന്റെ
 പന്ത്രണ്ടാമ്മാസത്തിന്നു് “അദ്ധിപതിഗ്രഹത്തു മഹാ
 ബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങളു മുഖാൽ, ഞങ്ങളു മുഖാൽ” എ
 ന്നു് ഉറക്കെ വെളിച്ചുവറഞ്ഞുകൊണ്ടു, തലോടാവറ
 തം പിരിച്ചു ‘സൂത്രം വിചാരിച്ചു’ മുതിന്നു പോകെ പുറപ്പെ
 ടുന്നു. യാത്രയെന്ന ബുദ്ധിമുട്ടോടേവാക്കാം

“മണ്ണാമതത്തിൽ ശുശ്രൂഷാപ്രഥിപി
 ലാഭോപാധനാശോഭിയിൽ
 കൈക്കൊട്ടുന്ന റിലത്തു തച്ചപേ
 പ്രാലോക്യ വാസാസം ൨

ഘോരലോകനും സിംഹാരുദ്ധ പലകൾ.

ജാലംകൾ മാത്രം.

ദാമ്പത്യം ഇന്നു നല്ലതല്ല ഇന്നി പലവേ

കേവലംനീനാ പലതാ.

ഇങ്ങനെ തമിഴൻ പരമേശ്വരൻ്റെ ആ തമിഴ്
 ബ്രാഹ്മണർ അടുത്തുചെന്ന ശുദ്ധംമാതിരിപ്പാൻ 'അട,
 യൻ തമിഴ്' എന്നു വിളിച്ചുപാഞ്ഞു. കൊതികൊണ്ടു മ
 തിരുന്ന ഈ ബ്രാഹ്മണർ "ബലേ, തമിഴൻ അടുത്തൻ
 പന്ത്രണ്ടാമുദാസമാണോ, മേയ്" എന്നു പറഞ്ഞു് അടു
 കുന്നു തമിഴ് പണയും "അട യൻ തമിഴ്, തമിഴ്"
 എന്നു പറയുന്നതും "മാഹോ! തമിഴി തമിഴൻ അ
 ദുർത്തൻ അടുത്തൻയാ, എന്നാൽ കൈകൾക്കൊക്കെയും"
 എന്നും പറഞ്ഞു് അടുത്തുചെന്ന ശുദ്ധംമാതി, കാര്യം മ
 നസ്സിലായി, അവർക്കു നന്നായി വിവരം കേൾ
 ന്നു നോക്കുന്നതെന്നു വോക്കുന്നു. അങ്ങനെ നന്നു ചെന്ന
 കരുണയ്ക്ക് ഒരു കളകളിൽക്കൊണ്ടുപിന്നെ വീഴുന്ന
 ബ്രാഹ്മണർ വീഴുന്നതന്നു കണ്ടുപോൾ, കഷ്ട
 കോപമു് "അതുവോ" എന്നു് അലറുകൊണ്ടു്, വാ
 മും പരിചയും പടമു്, കല കലയ്ക്കു മെല്ലാൽ പത
 ന്നുനില്പായി ഇവർ അങ്ങനെയായി കുറുപ്പിന്റെ
 കാലിൽ ചവിട്ടി, മുട്ടുനേൽ ചവിട്ടി, മാറത്തു ചവിട്ടി,
 തലയിൽ ചവിട്ടി പരപ്പാത്തു കയറി. അതു കണ്ട
 സ്കോൾ കുറുപ്പ് "എന്നാൽ കണ്ടോ" എന്നു വീരവാദം
 പറഞ്ഞു മറുവശത്തു ചെന്ന മുമ്പിലത്തെപ്പോലെത്ത
 ന്നെ നിന്നു. ബ്രാഹ്മണരും പരപ്പാത്തു നിന്നാത്തുവാൻ

അതുതന്നെ തരം എന്നു വിചാരിച്ചു കുറ്റപ്പിൻപറമ്പു-
 യൽ ചാഴി, മാഞ്ഞു ചാടി, മൂങ്ങൽ ചാഴി,
 കാലൽ ചാഴി ഇങ്ങനെയൊക്കെയും ചെല്ലു അപ്പോൾ
 കുറ്റപ്പിൻ 'അതൊന്നു കുറ്റപ്പിൻപറമ്പു കട്ട ചാൽ' എന്നു ച-
 താക്കിയെടുത്തു. ശ്രദ്ധേയനായുള്ളിപ്പോലും ദോഷ ! ഇവർ
 ചെന്നും തൊഴുതുടങ്ങി, ഒടുവൽ നാശപ്പെട്ടതിന്റെ ഉ-
 ല്ലത്തത്തി.

ചാക്യാർ പിന്നെ റെസ്റ്റിക്കുന്നതു മുഴുവൻ ഒരു ചെ-
 തക്കാമ്പായിട്ട് ഒരു സമുദായമായിത്തീർന്നു. തിരുവിതാംകൂർ
 ചാക്യാർ മണലാമുണ്ടു വരുന്നതിന്നു മുമ്പ്, ഇവ വ-
 ചുതന്നെ മുമ്പാലിരിക്കുന്നതായി വെച്ചു, അകപ്പെട്ട
 വോക്ക കൊണ്ടു, തന്റെ വെട്ടിയിൽനിന്നു വെട്ടാമ്പ-
 ന്തിൽ ചോറ്റു വെട്ടുന്നതു് കൈമുട്ടു ന ചാക്യാർ
 ധാരാളം തൽ "ചത്തമ്പലത്തിൽ ചോറ്റു വെട്ടുന്ന" എ-
 ന്നു മൂന്നു തവണ ചെല്ലും. വന്നെ ചൊല്ലുന്നതിൽ
 തിട്ടയും വെട്ടുന്ന കൂട്ട "ചെത്തമ്പലത്തിൽ ചോറ്റു വ-
 ടെന്ന" എന്നു മൂന്നു തവണ ചൊല്ലും. ഇങ്ങനെ ചൊ-
 ല്ലുന്നതിന്റെ വെട്ടുന്ന കൂട്ടിട്ടും ചെത്തമ്പലത്തിൽ ചൊ-
 ടുവോടും വെട്ടുന്നതൊണ്ടു് അങ്ങനെയും തിന്റെ തിട്ട-
 കതൊരു, മറ്റൊരു "നാമുണ്ടു വെട്ടുന്നതിൽ ചോറ്റു വ-
 ടെന്ന" പൂന്നു് അതിവെട്ടുന്നതിൽ വെട്ടുന്ന മേൽക്കൽ
 കിടന്നതും. അതു കഴിഞ്ഞാൽ മറ്റുള്ളവർ "എന്തൊ-
 രോ താൻ പ്രാപ്ത കാട്ടിയതു്?" എന്നു ചൊല്ലിക്കുന്നതി-
 ന് "എന്തൊ, ഞാൻ നന്നും കാട്ടിയല്ലോ" എന്നൊ-
 ന്നാണു മറ്റുചടി പിന്നെ കേൾക്കുന്നതിന്നുള്ള പട്ടമായി.
 ഓരോ പട്ടാമ്പലം വിളമ്പാൻ കൊണ്ടുവരുന്നപോൾ, അതു
 മൺ

നോക്കി “അയ്യോ! കൊണ്ടുപയ, കൊണ്ടുപയ; ധാരാളം വളമ്പെടോ, തന്നിക്കൊത്താ ചേതം, തന്റെ മുതപപ്പു ട്രോ, ഇങ്ങിങ്ങിം നാട്ടുകാരുടെപകയല്ലേ?” എന്നു പറഞ്ഞു് ആ പദാർത്ഥത്തെപ്പറ്റി സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ശ്ലോകം ചൊല്ലുകയും, അടുത്തൊരിക്കലെന്നപോലെ പാകയാണെന്നു നാടില്ല “തട്ടിക്കോ, ആകുണ്ഠം, ആറാസം, ആശിരവ്വം ചിലക്കത്തടോ” എന്നു് ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തും അങ്ങനെ ചൊല്ലുന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽ ചിലതു താഴെ ചേർന്നു:—

“ദേവന്മാർക്കും പുതിയ ശൗകന്മാർക്കും നല്ല തേങ്ങ
കാഞ്ഞെരുമീലിട്ടചേൺ കലൺ വന്നാൻ
സാഗ്നീമവില്ല കൃഷ്ണനിന്നും തടാക
നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള കടിയു മരിപ്പോൻ ഞാൻ.” ൧
(പഴയുപമകൾ)

“അല്ലെങ്കിലും പഴമാന്യതം കൊടിയടം
രീക്കം, പുറം കുപ്പിയിൽ
കല്പിക്കാം ചില വാമങ്ങൾ, മതിയരം
പാലത്തിനുംമേധിയിൽ

ഇപ്പകങ്ങൾ വിളമ്പുന്നാൻ കലശലാ-
മുക്കുപ്പുക്കൊന്നിക്കൈ.

നല്ലതെന്ന മുറിച്ചു ചെണ്ടമുറിയെ-
നീ ചേർത്തിട്ടു സമം” (പഴയുപമകൾ) ൨

കത്തങ്ങ നല്ലൊരിട്ടവൻ ബ്രഹ്മരീസമേതം
പുത്തൻമണിപ്പയറുമങ്ങതിനോടു ചേർത്തു്
ആലോലനീലമിഴിമാരിതു വെച്ചുതന്നാ-
മോലോലനൊന്നമതിയെന്നിറ നൂറുകൂട്ടം. 3
(കാലൻ)

തന്റെക്കഴിഞ്ഞ കഴി ചുട്ടൊരു വാഴ വെട്ടാ
 ഭാഗ്യമേ പത്തു വടലുള്ള വിരോധമില്ല
 നാലഞ്ചു വാളിലകമേ കുമ്പിയിൽ വഴുത്ത
 വാഴപ്പഴം കരളിക്കൊണ്ടു മരിക്കുമ്പോൾ ൧൦

സമുദ്രമധ്യം സ്രവമേ നിന്നാൽ
 ശീതാണമേ കയ്യിലുമാല്ല ചൊല്ലാം
 സമുദ്രം സമുദ്രമാണെന്നാൽ
 പൂർണ്ണവും കൂട്ടുകിലന്നാൽ ൧൧

കണ്ണിനു കൈതൂണുവേണ്ടെ നല്ലതും
 കണ്ണുവഴം നല്ലതിനെ ബോധമേ
 ഏറ്റുമാനത തന്നിടലവർഷം നല്ലതും
 ചെറുപ്പംവെള്ളമെഴു വെള്ളം കടം ൧൨

വർദ്ധന ചെത്തുമ്പോഴാൽ വെള്ളം
 പ്രകാശം പ്രകാശം ചെത്തുമ്പോഴാൽ
 വെള്ളം വെള്ളം ചെത്തുമ്പോഴാൽ
 വെള്ളം ചെത്തുമ്പോഴാൽ ൧൩

മേൽവഴം ചാൽ ഗുരു നല്ല
 മേൽവഴം ചെത്തുമ്പോഴാൽ
 മേൽവഴം ചെത്തുമ്പോഴാൽ
 മേൽവഴം ചെത്തുമ്പോഴാൽ ൧൪

ചെക്കിത്തത തേങ്ങയും നന്നാൽ തെക്കിത്തത വെള്ളം
 തെക്കിത്തത വെള്ളം തെക്കിത്തത വെള്ളം ൧൫
 വെള്ളം നന്നാൽ കുമ്പിയിൽ തന്നാൽ
 ചൊല്ലിത്തതം തെക്കിത്തത വെള്ളം
 കല്ലാണമെന്നാൽ തെക്കിത്തത വെള്ളം
 തെക്കിത്തത വെള്ളം തെക്കിത്തത വെള്ളം ൧൬

൧൦൯

ചെറുവെഴു വെളിവാക്കേൽ കത്തി നന്നാൽ
 പൊടി തൊലികൾ കളഞ്ഞിട്ടുണ്ടുസാ മഞ്ജു ചാണി
 പുതുമയ ധവളചെല്ലം വല്ല പാലും പകന്നാ
 ലളിതമതിനെ വെല്ലം സുപാദമഗ്രഹണൻ. ൧൭

മാഹിഷമർദ്ദനം.

ഭാര്യസ്ത്രം സിംഹപക്ഷപരിവാരം
 അമൃതാലയം ഭഗവൻ.

ഗുഹ്യ പവിത്രം പരമേശ്വരൻ ൧൮
 നൂറായിരം കറികൾ മറയ്ക്കുകയും കേൾ
 മോളിപ്പയാകിലാറും പരിചിസ്ത പാർത്താൽ
 പൂരായല്ല പായുന്നതു ഭോകരല്ലോ
 വാമനനായ വാമനമോളം കൈതൊഴുന്നൻ ൧൯

ചൊൽചെട്ട കറികൾക്കെല്ലാം
 കെൽപ്പു നല്ലതാ ജീവിതം
 കർപ്പമല്ലതി തോന്നിക്ക
 മുപ്പല്ലം കൊണ്ടുപോരിക ൨൦

സപ്തം സമുദയചിത്തവല്ലഭതരം
 ഭിന്നമിഹ, മൃതമം
 പുത്രാലിംഗനവൽ, സപരവമധരം
 ബാലസ്ത്ര സഞ്ചലവൽ
 ഏലാശീലവംഗമന്ദനമിളൽ.

കർപ്പമൊഴിമിളം
 പാടല്ലാപ്പുകേതകീസമലം
 പാനീയമാനീയതാം. ൨൧

മനം തെളി: തിന്നിപ്പോൾ നനയുമാറു കേവലം
വനിതാനുജനകം പവിനീർ കൊണ്ടുപോക. വവ

ചന്ദനത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നീടുക സമസ്ത! മവാ.
നന്ദികേ കേ നിതാനന്ദം

സന്തോഷം പൂണ്ടു മേന്മയ്ക്ക് പരിമളമിതലും
ചാണക്കോ, ലോഭനീയം

പുറത്തോടാ! ഹന്തി പൊല്ലാമപഹതകപടം
ചാത്തു കൂടാക്കിലെല്ലാം

പറഞ്ഞാമ്മാസംശോഷം നിമിഷമിഹ ന
സാമപ്രദായാതി നൂറാം. വവ

വർണ്ണശേഷാക്കുന്നാമേന്മ നൃത്തമാടുന്നു കേ മനം
ജഗാ കൈലാസശിവമേ മഹിമാൻ പരമേശ്വര! പത്

നന്നായ് കൃത്യ പഴന്തിയങ്ങിന വരി.
കഷ്ടം സൂക്ഷിച്ചു

നൊന്നായ് കൂട്ടി വെട്ടി നല്ല ഗുളവും
ചാലും പകർന്നാക്കൽ

ഉണക്കമധുരക്കർമ്മ സുദൃശം
പാത്താൽപ്പയോക്കശിയിൽ

പണ്ടുണ്ടാക്ക സുധാരസായനമൊഴിഞ്ഞൊ.
നാലു ചൊല്ലീടുവൻ വവ

പുതിയിലെ നിറയ്ക്കുപോൾ കളിയാടുന്നിതെന്നും
കളിയല്ലതു തന്നീടേ പ്രയുക്തമെ മരിച്ചാലാം. വവ

നേത്രക്കു നാലുകീറപ്പൊരു ചത്തൊ
കാമമണ്ഡം നൂറുകി.

മൃഗത്തിൽ ചാക്കുമേരിൽ തന്നെ കുറ
കുളുക്കുണ്ഡലതോയത്തിലിട്ട്

ജീതകം പുറമെല്ലാം

പുതിയ ചുരുക്കത്തിലും

ശക്തമാക്കുന്നതിനുള്ള ചടക്കുകൾ

ശബരമംഗലം, 11 ഏക്കറുകൾ

49

[illegible]

യിൽ ഒഴിക്കുകയും, മറ്റൊന്നുകൊണ്ടു മിക്കിടത്തുകയും, ഇങ്ങനെ വായനം മുഴുവനും കഴിയുന്നതുവരെ ചെയ്യുകയും വേണം, കിട്ടോ മനയുണ്ടായി ഏതൊരു ചതക്കല്ലെ!!” ഇത്തരത്തിൽ സമസ്തവിഭവസാഗ്ഗണ്യമായ സദ്യ സുഖമായിക്കഴിച്ച്, അന്ധീതമംഗളത്തുകാരായ മറ്റൊരാളാണെന്ന് ‘ഇണിണിംഗാസ്തർ’ ഇല്ലത്തുള്ളവർ, “ഈ നെടുമ്പുരയിൽതന്നെ വരുകൊല്ലൂ മോദോൽ പന്ത്രണ്ടാംസമുദായവാർഡ്സെമിനാരിയ്ക്കുംകൂടി പോയില്ലെന്ന് അറക്കുമ്പോൾ നല്ലത്, അങ്ങനെയൊരു സാധിച്ചു തിരിയെ വോടുന്നത് ജനങ്ങൾ അശ്വനത്തന്റെ ചങ്ങൽ”.

പിറ്റേ ദിവസം രാജസേവ തുടങ്ങുകയായി. അതു പകുതിവരെയെന്നുകൊണ്ടു പകുതിയെ വതിച്ച് അതിനു വരുന്നപ്പോൾക്കു. രാജസേവയുടെ ദൈവസ്വരൂപം കാണിക്കുന്ന രണ്ടു ശ്ലോകം ചൊല്ലി അതും പറയും. “രാജസേവാ മനുഷ്യാണാമസിദ്ധാർത്ഥലോകം വഞ്ചാനവകിന്ദംഗോ വ്യാജീവമനമംബരം” 1 “സുരേന്ദ്രാ മഹാനാഥമഹാമഹസം വസിതുപ്രേ പ്രശ്നാമുക്താമുക്തം മിതമപി വക്തം സ്താനതോ മൃഗേഷു പ്രേമസ്തനാ പ്രവിരളഗതിനിത്യസേവീതിമാസ്യ-സ്സേവാധർമ്മം പരമഗമനേന തോഗിനാമപ്യഗമ്യേ.” 2 അതു കഴിഞ്ഞാൽ രാജദോഷങ്ങളേക്കാട്ടി അത്തരം രാജാക്കന്മാരെ സേവിക്കുവെന്നും, രാജഗുണങ്ങൾ പറഞ്ഞു് അങ്ങനെയുള്ള രാജാക്കന്മാരെ സേവിക്കുന്നതെന്നും തീർത്തുപോന്നു. ഈ ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും പട്ടിയു

പേണയാണു വളർത്തിക്കുന്നത്. അവയിൽ ചിലത് ഉ
ഓഫറണത്തിന്നു താഴെ ചേർന്നു.

ദോഷങ്ങൾ

“ചെട്ടാരനോ വട കാലനോടു നരകേ
പോയ്ചെന്നു വീഴും വിധൗ
ചെട്ടാരനോ പകിടക്കണം പരളൊഴി
പ്രാരോ പുനർജനനാം
പയ്യെപ്പുഞ്ചിയിട്ടു പേവതി പര-
ത്തരസേവകാനാം നൃണാം
തെയിൽ തൈക കമിഴത്തു മണവണനാ-
തെന്തിന്നു സേവാകരേമ.”

൧

“മരുവണ്ണമിടുന്ന പച്ചനെല്പിരി
തടയൊ തണ്ടുടൻ വരത്തുകത്തി
കുരിമീനമതുകും കളത്രം
മുറിമാടമ്പികൾ മുന്നമുട്ടയന്തി.”

൨

“തട്ടിക്കൊട്ടിക്കഥമവി കഴി-
പ്പോതമാടമ്പിയിട്ടിൽ
പുക്കിട്ടുണ്ടെല്ല പകൽ കഴിപെട്ടും
കാത്തിരുന്നമൊരൊരൂ
കുപ്പും നെല്പും തവിട്ടുമരിയും
കുട്ടി വെന്തിട്ടിരിക്കും
പക്കപ്പാശാൽ വെള്ള തെരിക-
ത്തയ്യമേ നൂറുകൂറും.”

൩

“നോട്ടീക്കേ ചരണേ നവം വിഗതിതേ
 നൈവോല്ലഭേ ചക്ഷുഃപി
 ജിഹ്വാ ദുർബ്ബലതിസ്തേ പൃസഹീതി
 നൈവ തപയാ ഭാരിതാ
 ജഘ്രാക്ഷേ ഗമനായ ജിഹ്വ ഭവാനു
 ഭൂയഃ പുനഃദൃശ്ശനം
 ലാഭോഽയം നൃപമനഃഭരണേ വസതാ
 ഭംഗൈസ്സാധകൈന്നിശ്ചിതഃ”

൪

“അഭാതാകം ഭാരപ്രദമപിനീതം വിനയനം
 വിരൂപം രൂപാശ്ച വിജതവിജിതം വിശചയ്യിനം
 അകല്യാ കല്യാതം ദേഹമിദം ഭാഗാവദമവദാ
 ദൃഷ്ടവാദോയുക്തസുഖ ദൃഷ്ടവാദിനി മയഃ”

൫

ഗുണങ്ങൾ

“ഭാതാഭോ വാജ്ഞിതാദാം സമകവിജയിനഃ
 സ്സാഗമനതാം ധമിത്രീം
 മജ്ജന്തഃ കീർത്തനന്തഃ ലക്ഷ്യഭവദോ
 മനഃ നൈർഭാമ്യസ്മാജ്ജ
 കർത്താമസ്സൽകൃതാണാം നയനിപുണധിരോ
 വിശചാതുഃ കടാഞ്ച
 ശ്രോണീഭംഗാകവിനായിതന ജതന ച
 സ്സേവഹീതം നഭേന്ദ്രാഃ”

൧

സാശ്രീതാശ്രിതമന്ദിരേഷു സതതം
 ദൃശ്യേത യാ മദ്യോക്താം
 കീർത്തിസ്സാ ലഭ്യ കിന്നരീമുഖവദാം
 മോക്ഷേഷു യാ ഗീര്യതേ

തെന്തും തൽ പരമാത്മമർന്നവിധേന

യന്ന ശ്രീയം വാത്സരേ

സപരവരേസ്യ സ മന്നാ നമോ സപരിഷയ

മൊസ്ത്യം തദേതൽ നൃയം "

2

ഇങ്ങനെ കാലാക്ഷന്മാരുടെ മുന്നോടിയത്തോളം, ഇ
ന്നവർക്കും ദൈവവാദനായ കാലാക്ഷന്മാരേപ്പോ
ലായവർക്കും പരവരും പാത്തത്, പിന്നെ എന്തു കാലാവി
വാദാണു സേവിക്കേണ്ടത് എന്നു തീർച്ചയാക്കുകയായി.
എന്നു നാടകകാരനോ നടക്കുന്നതും, അതു ചെയ്യാനായകന്
പ്രാപ്തി വേറെ വ്യായ കാലവും സേവ്യനല്ലെന്നു സ്ഥാപി
ച്ച്, കളിക്കരുതെന്ന കാലസേവാപുരുഷന്മാരും സാധി
ക്കുവാൻവോകുന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ആ കാലാവിന്റെ അ
ടക്കൽ വെല്ലുന്നതന്റെ വണ്ണമയാണു് അവിടെയെ
ന്നു് ആദ്യം ഈവിധം നൃതിചെയ്യുന്നു.

"കാലാക്ഷ' ശ്രീമൻ' മഹതി സശസര തേ ധവള തേ

പരവരാവാരം പരമപുരുഷന്മാരും മൃഗന്മാരും

കപട്ടീ കൈലാസം കലാശ്ലേഷേനാമം കരിവരം

കലാ മം കാളാ കലവരേനാ മം സമധനം."

അതിന്നു ശേഷം തന്റെ വിദ്യകരുതം കാട്ടുവാനായി
വന്നാസ്തി തുടങ്ങും വാസ്തുവത്തിൽ തന്നെ കാലഗ്ര
ഹത്തിൽ വന്നിട്ടാവശ്യമല്ലെന്നും തന്റെ ഗുഹയും കാ
ലഗ്രഹവും സമമാണെന്നും

"പുഷ്പകുന്തസ്വകവാത്രം

ബ്രഹ്മിതനശ്ശേഷവമെന്നും കാലൻ

വിചസൽകരേണഗമനം

സമ്പ്രതി സമോ പരോസ്സനം "

രാജാവു സഭനോടൊന്നിച്ച് “അമ്പല സഭ! താൻ ഇവിടെത്തന്നെ എന്റെയുടെ വംശം-ചകാറാണിപ്പാക്കണം” എന്നു കല്പിച്ച് അതുപ്രകാരം അയാൾ അവിടെ വിളമ്പുകയാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ വിദ്യയകനെ കഥയോടടുപ്പിച്ചുവെക്കുക
 ഉത്തരം പിന്നെ വിദ്യയകന്റെ 'വായുനാണ്' മായി.
 നായകന്റെ വിദ്യയെപ്പോലെ ഉത്തരം ഉത്തരം
 മിന്നിക്കുന്ന അങ്കുരം ഉത്തരം താൻ കണ്ടു സംസാ
 മിക്കുന്നവർ സകലതും പറയുന്നതും ആയ ഗദ്യപദ്യ
 യേയും, താൻ കേൾക്കുന്ന സംഭാഷണങ്ങളേയും ചൊല്ലി
 വിദ്യയകനും വിദ്യയിക്കണും എന്നാൽ നായകൻ അ
 മിന്നിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തു് ഇവിടെ വാക്യം ചൊല്ലി അ
 ത്തം പറയുകയാണു് ഈ വിദ്യയെപ്പോലെ വകുപ്പാകാ
 മെന്നതുകൊണ്ടു്, സാധാരണ വകുപ്പാണു് വരിയു്
 താൻ പറയുന്ന വാക്കു ചൊല്ലി അത്ത് പറയുന്നതു
 പോലെ, "എ, എന്താണു് തോഴയു പറയുന്നതു്?"
 (നായികയെക്കൊണ്ടു് "എന്താണു്" ആരു ചോദി
 യുന്നതു്?" ഉത്തരം അതുപോലെ, ആ ആൾ
 ക്ക് അന്നുപ്രകാരംവിശദീകരിച്ചു് സംഭാഷണമെന്നു്
 "എന്താണു് പറയുന്നതു്?" എന്നു ചോദിക്കുന്ന അവ
 താരികയോടടുപ്പി ആ ആൾ പറയുന്ന ഭാഗവും ചൊ
 ള്ളി വിദ്യയകന്റെതായാത്ത അത്ത് പ്രതിപാദിക്കും ഇങ്ങ
 നെ വിദ്യയകൻ അമിന്നിക്കുന്ന അങ്കുരം കഥ കൊ
 ണ്ടവർണ്ണം

ഈ നിവൃത്തിയെ അഭിനയിക്കുന്ന അനേകരുടെ നയകന്റെ ഒപ്പം വിദ്യയകൻ തുടങ്ങിയ വേറെ പാത്രങ്ങളിലെങ്കിൽ അവരെല്ലാവരും നിവൃത്തിക്കുന്നു എന്നാൽ അവരെക്കൊണ്ടു നായകനെപ്പോലെ അഭിനയിക്കുകയാണു് ചെയ്ത വാക്കു ചൊല്ലി കലയാട്ടത്തിൽ അത്ഭുതം പറയുന്നതു വിദ്യയകൻമാത്രമേയുള്ളൂ.

നവൃത്തിയും മുഴുവൻ കഴിഞ്ഞാൽ, ചിരദിനവും മുതൽ അഭയായക്കുന്ന അനേകരുടെ അർപ്പം പ്രവേശിക്കുന്ന പാത്രങ്ങൾ കൈക്കൂട്ടി പ്രവേശിക്കുകയായി. അതാണു് 'കൂടയാട്ടം' കൂടിയാട്ടം മൂന്നു രാത്രികൊണ്ടു കഴിയണം. അതിൽ അനേക സന്ദർഭത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും നിസ്സമീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പാത്രങ്ങൾ ആ സന്ദർഭത്തിൽ വരുകയും പോവുകയും വേണം. അദ്ദേഹം വിദ്യയകനെപ്പോഴൊരിക്കലും ഒരു പാത്രങ്ങൾ അവതരണത്തെ വാക്കുകൾ സൂചിപ്പിച്ചു ചൊല്ലി യഥാവിധി അഭിനയിക്കുകയും, ആ സമയത്തു വിദ്യയകൻ താൻ കൂടെ അവയുടെ മുമ്പാൽ രംഗത്തുവരണമെന്നു് ചോദിക്കുകയും, അല്ലെങ്കിൽ താൻ ഉള്ളിപ്പോയിന്നു കേൾക്കണമെന്നു് ചോദിക്കുകയും വാക്കുകൾ നവൃത്തിക്കിലെപ്പോലെ അവതരണത്തിനോടു കൂടി ഏകത്തു ചൊല്ലി അത്ഭുതം പറയുകയും വേണം. താനും തന്നെപ്പോലെത്തന്നെ പ്രാകൃതനായതിൽ സംഭാവനം ചെയ്യുന്നവരും പറയുന്ന പ്രാകൃതവാക്കുകളെ അപ്രകാരം തന്നെ ചൊല്ലി, പിന്നെ അവയുടെ സംസ്കൃതപരമായ പദങ്ങളാൽ, ആ മായയുടെ അത്ഭുതമാണു വിദ്യയകൻ പറയുന്നതു്. ഈ സംസ്കൃതയെന്നയാണു വിദ്യയകന്റെ

നിവൃത്തനെന്നതിലും വതിച്ച് കൂടിയാട്ടുകാലത്തു നായകൻ മഹത്തമിമുള്ളപ്പോഴൊക്കെ തന്റെ മിഴിയും, വഞ്ചവാദ്യങ്ങളും, മഹാപാപങ്ങളും വേണം മറുവാത്രം പരവാനു വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം പറയുമ്പോൾ, അതു കഴിഞ്ഞാൽ അതോടുകൂടി മുൻപ്രസ്താവിച്ച പ്രതിശ്ഠാകുടുംബം, അതല്ലാതെ ചിലപ്പോൾ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതായ കാഷായങ്ങളും വാദ്യങ്ങൾ സെട്ടുതട്ട മുറക്കുവാൻ ചൊല്ലാറുണ്ട്. മണ്ടുട്ടുന്ന് ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. 'സുരോധനങ്ങളും' ഒന്നാമകത്തിൽ അർജുനൻ സുരോധന മാക്കുസന്റെ കൈയിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ, മാക്കുസനെ തോല്പിച്ചു വാഴിക്കുന്ന സേനത്തു് അവന്റെ കൈയിൽനിന്നു താഴെ വീഴുന്ന സുരോധനകളേ —

“അത്ര വീഴുകിലപ്പോൾ നോക്കുന്നത്ര വീഴുകിൽ
മേലേ വീഴുകിലപ്പോൾ പപ്പാതി വേണമെന്നും.”

'നാഗനന്ദം' ഒന്നാമകത്തിൽ ചന്ദ്രവോദ്യാനത്തിലെ ചന്ദ്രമണിശിലാതലത്തിൽ ജീമൂതവാരാധൻ കലയാനിയുടെ ചിത്രമെഴുതുമ്പോൾ, മിത്രാവസു വരുന്നതു കണ്ടു വിളയുകൻ ആ ചിത്രം മിത്രാവസു കാണാതിരിപ്പാൻ നായകനോട് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:—

“അത്ര വരുന്നതു തോഴാ!
മിത്രാവസുവെന്ന സിദ്ധതു പൊരുൻ,
ചിത്രപ്പെകൊടിയാളേ—
പ്പത്രംകൊണ്ടെങ്ങുവേ മറച്ചാലും.”

ആ അങ്കത്തിൽതന്നെ ഗോശയായ മലയവതി തൃ
 ണിതരികുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുകയും, ചേടിയുടെ നിലമ്പാട്ടി
 കേട്ട നായകൻ ചെന്നു കെൽക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ,
 വല്ലഭകൻ മലയവതിയോടു് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നു:—

“കെട്ടിത്തന്നു മരിച്ചിടുന്നപ്പിന്നെല്ലാത്തെയും അവ
 യ്യയുരോടു വീണയ്ക്കീട്ടോ കയ്യുമെന്തിതു തോന്നുവാൻ?”

ഇങ്ങനെ ഓടിനയിക്കുന്ന നാടകത്തിലെ ആ അ
 ന്കം മുഴുവനും ‘കൂടേ ആടിക്കഴിക്കരുത്, നായകന്റെ
 കൈറ്റുറ്റു വാത്രങ്ങൾ മുഴുവനും രംഗത്തിൽനിന്നു നി
 സ്തമിക്കും. നായകൻ മാരകവിഭാഗിന്റേ, മേതയാക്ര
 മം ഞ്ഞ സ്ഥാനത്തു് ഒരു ചടങ്ങു നടത്തും. അതായ
 ത്തു് ‘അങ്കംമുടിക്കും’ ‘അല്ലാൾ നമ്പ്യാർ കൊട്ടും (ഇതി
 ന്നു ‘മുടിയടക്കുന്ന ഒക്കാട്ടുക’ എന്നാണു സംജ്ഞ), ‘ന
 ബ്യാർ അകിടറ വാട്ടും, ചാക്യാർ നൃത്തം ചെയ്യും.

മു ടി യ ക ള

കുടീരസംഗമംമുതലുന്നതൊക്കെയുംമലയവതിയോടും
 മാരവൈകിമുഖമവിനവികാസമുഖമവിപ്രഭം
 നാമമരിമുദീന്ദ്രസുന്ദരിപ്രിയമലമരുമുരം
 വിരലേറ്റമനോമമാ ശിരസാ നമാമി ശിവകരം ൧

(താതെന്ന-തെന്ന-തെന്നന്ന-തെന്ന
 താതെന്ന-തെന്ന-തെന്നന്ന.)

ലക്ഷ്മക്കുസരോജമാസനമുണ്ണിമീക്കിതരേജസം
 അങ്കലാള-തപാവ്യതീകചകുമാരണവർണ്ണം
 ശങ്കരം നിജ കേരളത്തസമൃദ്ധലാകനൊരമ്പം
 ദേവദേവമുദായതിം ശിരസാ നമാമി ശിവകരം.

(താതെന്ന... ൨

കുന്ദിൻമുഖമനുരാഗ ചികാസജാലമവിപ്രഭാ-
 മിന്ദുബിംബനിഭാനന്ദമമവിന്ദു ചാതവിലോചനാം
 ചന്ദനാഗമപങ്കുരൂപിതതുംഗവീനപയോധരാം
 ചന്ദ്രശേഖരവല്ലഭാം പ്രണമാമി ശൈലസുതാമുമാം.
 (താതെന്ന ... ൩

നാൽപ്പതാ നിരതയായ നിരൂപണാധികമുത്തമേ!
 നാൽപ്പതൃതിസംഹാരാചിലലോകവിസ്മയകാരിണേ!
 ദാമോദര ഗജാജിനായ വസുന്ധരായകകന്യാകാ
 നന്ദിതായ നമസ്തേവായ സദാശിവായ ശിവാനന്ദനേ,
 (താതെന്ന ... ൪

അംബികേ! ഗീരിഭേ! ശിവേ ശശിബിംബ-

സൗകൃന്ദാനന്ദന!

പുണ്യതീർത്ഥായതാക്ഷി! വിഭോല-

കന്തമുഖധാരിണി!

സുരസ്മിനി! ചണ്ഡികേ! കലരാള-

മണ്ഡിതദാനവേ!

ശംഖചക്രഗദാങ്കുരേ മുരവൈരി-

സോദരി പാഹിരാം—താതെന്ന ... ൫

അഗ്നിമവിദമലളിതപദം

(താതെന്ന—താതെന്ന—താതെന്നതെന്ന)

ജഗ്ഗംജീമം ഭൂതപതിം—താതെന്ന ..

അഗ്നിപതേന്യനയാമമണം—താതെന്ന ..

വന്ദേ ശംഭു പരമശിവം—താതെന്ന .. ൧

മാതശരീരധിനാശകരം

നാഗസമ്മഗ്നജ്വാലകടം

ഭൂതഗണേശമുമാകമണം—വന്ദേ ശംഭു .. ൨

൧൬ ൫

കോകസമേന്ദസമാനതനം

വൃന്ദാഭാച്ചിതവദകരം

ഗംഗാമുഖിതചാഞ്ചരജടം—വദന ശംഭം ന

വ ബധിതവമതകവാദ്യരവം

തുംബുജനാഭകീതമവം

സുഖിഭവപനപരശുധരം—വദന ശംഭം .. ന്

അതും കഴിഞ്ഞാൽ, ചാക്യാർ കാലു കഴകിആചരിച്ച്, വാളക്കിൽനിന്ന് കൈത കാളെടുത്തു കെട്ടത്തി, അതിൽത്തന്നെയു കളഞ്ഞും ഭഗവൽസേവ തുടങ്ങിയ ദൈവികകൃതിയകലും ഇതുതന്നെയെന്നല്ലോ ഒട്ടകത്തെ ചെന്ന് അതു മംഗല്യാഗ്നമാണ് അതിനു ശേഷം നായകനും മംഗത്തിൽ നന്നു റിശ്ശരിക്കും കൂടിയാലും അവസാനിച്ചു.

കൂടിയാടുന്നതു് കൈകൾ മാത്രമേ വാടമുട്ട അഭിനയം കണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ സെസ് ഏത്തിക്കു ചരിപ്പുണ്ണമായ പുഷ്പിയും ഏകൃതയും നല്ല ക എന്ന ഏകദേശത്തോടു കൂടിയ അഭിനയത്തിൽ പാത്രബാഹുല്യം തെസ്സുപല്ലാതെ സഹായിയാകുന്നതല്ലല്ലോ അതുകൊണ്ടു നാടകത്തിൽ സ്ഥാനംയായിട്ടൊരു സേവയും അതിനോടനുബന്ധിച്ചു വളരെ സഞ്ചാരിമാവണ്ടും ആണ് എന്നിരിക്കിലും ഓരോ അങ്കത്തിലും ഉത്തുവാലൈതന്നെ പറയാവുന്നതാണ് മനോമകം ശംഗാഭസെപ്രധാനവും അഞ്ചാമകം കമ്മണസെപ്രധാനമായ 'നാഗാനന്ദം' തന്നെ മോര അങ്കത്തിലും പ്രധാനകൗത്തിനു പ്രത്യേകമുണ്ടെന്നതിന് ഉദാഹരണമായി ഏതക്കാം. മണ്ണമുന്നകം കൂടി

തടിയായും അപ്പോൾ സെപ്റ്റിമി ഹാനിതമാകുന്നു
 ഈ ഒരു കാരണംകൊണ്ടായിരിക്കണം കൂടിയായ
 തും കേരം മാത്രമായിരിക്കുന്നത് അഭിനയത്തിന്റെ
 ശുദ്ധിയില്ലാത്ത നിയമംകൊണ്ടുതന്നെയാണു വ്യത്യം,
 കാട്ട്, റിഗി, മാജിക്, സ്വപ്നം എന്നുപോലീ പലതെ
 സ്വതന്ത്രകളെ കാട്ടുതലയും മുഖത്തെ അഭിനയംകൊ
 ണ്ടുതന്നെ അർദ്ധ അർദ്ധമുണ്ടെന്നു സാമാജികന്മാർ
 തന്നെ പ്പിക്കുന്നു; അല്ലാതെ ഇന്നത്തെ റാടകാഭിനയ
 ത്തിൽ കാണുന്നപോലെ വെച്ചുകെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ അർദ്ധ
 കളി കൂട്ടിയവർക്കും മംഗലം കൊണ്ടുവരുക വെച്ചു
 എന്നും വിധിച്ചിരിക്കുന്നത് റാടകത്തിൽനിന്നു തന്നെ
 നൽകിയതല്ല പലതെസ്വതന്ത്രമായിരിക്കുന്നു ഉപയോഗ
 യോഗ്യം സാമാജികന്മാർ ഉണ്ടാകണം അതാണ്
 അഭിനയം പരമകാഴ്ചയെ വെച്ചുക എന്നതും; അർദ്ധ
 യവിധിയിൽ കേരളാഭി വിധിച്ചിരിക്കുന്നതും ചാക്ര
 ത്തിന്റെ മുഖത്തുനിന്നു സാമാജികന്മാരുടെ മുഖ്യാ
 ത്തിൽ അഭിനയത്താൽതന്നെ മാറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെ
 ന്നവെച്ചു കാണിക്കുന്നു കൈമുദ്രകൾ കാട്ടുന്നതുകൂടി ഒരു
 തൊട്ടിന്റെയും പലിശയിൽ വേണമെന്നും, കഥക
 ലിയെപ്പോലെ ചൊല്ലിയാട്ടം വെച്ചെന്നും ഉള്ളത് ചൊ
 ല്ലിയാട്ടത്തിന്റെ കാഴ്ചയിൽ ഒരു കാരണവും കൂടിയു
 ണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ചൊല്ലിയാട്ടം, ചവിട്ടം ചാട്ടവും,
 എന്നിങ്ങനെ നായന്മാരുടെ കൂട്ടിച്ചേരലിൽനിന്നെ
 ള്ളതാണെന്നു ഒരു കൂടി കൂട്ടാനാകാതെ സ്വയം
 െ. അനാചര്യമായി, അഥവാ സെത്തിനു ദോഷകര

മായി ഇദ്ദേഹത്തു സമീകരിക്കേണ്ട എന്നും ഇക്കാര്യത്തിൽ വാഹാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം.

ശ്രീമാൻ അഡ്വക്കേറ്റു മൂർ അദ്ദേഹങ്ങൾക്ക് 'കൊല്ലിയം'ലെ ജാതികളും മതങ്ങളും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സാധാരണ കൂടിയായും അല്ലാതെ 'മത്തവിവാസം' എന്നും 'പറക്കുകയ്ക്കു' എന്നും മണ്ഡലം കൂടിയുണ്ടെന്നു പറയുന്ന നാഗവർത്തിൽ മേൽപ്രകാരം പിറ്റേകൊരുവന്റെ 'മത്തവിവാസം' വാടകം കൂടി യാദൃച്ഛികമായിത്തന്നെ അപേക്ഷിക്കുന്നതുമുള്ള എന്നാണു ചാക്യാർ പറയുന്നത് എന്നാൽ സാധാരണ കൂടിയായുപോലെ വാദത്തെപ്പോലെയോ വിലക്കുപോലെയോ അല്ലാതെ, ഇതുപോലെയോ വാടകയോ താങ്ങുന്നത് ആശയവേണ്ടിയാണോ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്, ആ ആളെ കൂടിയായതന്റെ അവസരത്തിൽ ചാക്യാർ കൊണ്ടുപോയി മണ്ഡലത്തിൽ കയറ്റിത്തന്നിരിക്കും എന്നൊരു വിശേഷംകൂടിയുണ്ട് 'പറക്കുകയ്ക്കു' എന്നത് ഒരു പ്രത്യേകതരം കൂത്തല്ല 'നാഗവർത്തി' വാടകത്തിലെ നാഗവർത്തിൽ ഗതപഥൻ പറന്നുവന്നു ജീവനവാരണനെ വലിച്ചെടുത്തതിനാൽ മലയോരമേൽത്തീർക്കുക കൊണ്ടിരിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു 'പറക്കുകയ്ക്കു' പറയുന്നത് ഇതും പോലെയായിട്ടു വാടകയ്ക്കു വരികയും അങ്ങനെ ചെയ്താണു ആൾ സാധാരണയായി നായകനായിരിക്കുകയും, ഗതപഥൻ കെട്ടിയ ചാക്യാർ ഒരു ഉന്നതമായ തട്ടിപ്പോലായിട്ടു പറന്നുവന്നു ആ ആളെ കൊന്നുകൊണ്ടു മുകളിലേയ്ക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. ഇതു

വളരെ മന്ദാഗതമായ ഒരു കാഴ്ചയാണ് ഗതധൻ കെട്ടിയ ചാക്രം അന്നിങ്ങിട്ടുള്ള കൊക്ക്, ചിരക്, വാല്യ് എന്നിങ്ങനെ പല മാഗന്മാരും ആയിരത്തിയൊന്നു ചരട് കെട്ടിട്ടുണ്ടാവും. ആ ചരടുകൾ കൈ നമ്പ്രാർ പിടിച്ച്, രാജാക്കന്മാരും യഥാവസരം യഥാക്രമം അഴയുകയും വലിക്കുകയും ചെയ്തു ഗതധൻ പറന്നുവരുന്ന ജീതിയിൽ ചാക്രം കയ്യാടിനടന്നു അഴയത്തക്ക ഏതായിട്ട്, കൊക്കു പൊതിറ്റിച്ച്, ആരെ എടുപ്പിച്ചു മരേല്ലാട്ടു വലിച്ചുകൊണ്ടുവരും. അത്തരം ഒരു വാദശയം പറക്കുംകൂടിയിട്ടുണ്ട് എന്നല്ലാതെ അതും സ്വാധീനം കൂടിയതല്ലെങ്കിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതല്ല ചരടുകൾ യഥാസ്ഥാനത്തു കെട്ടുക എന്നതും, വേണ്ടവിധം വെട്ടിച്ച് പറപ്പിക്കുന്നതു ശരിയാക്കുക എന്നതും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. പറക്കുംകൂടിയിട്ട് മടക്കം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത് 'കലിക്കാട്ടിൽ' തിരിച്ചു കൊല്ലിക്കൊണ്ടു വരികെൻറ കാലത്താണ്. അന്നു ഗതധൻ കെട്ടിയത് 'അമ്മന്നൂർ പട്ടാമല്ലാക്ഷാണം' ചരട് പിടിച്ചു നമ്പ്രാർ പറക്കുന്നതും ആയിരുന്നു. ഈ പറക്കുംകൂടിയിട്ട് കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകപ്രാധാന്യമുണ്ടെന്ന് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. രാജകുടുംബത്തിലെ പുരുഷാംഗങ്ങൾക്കു തുല്യനെന്നു തോന്നുന്നതിൽ 'എടനാഴി' വിട്ട് അകത്തേക്കു കടക്കുക സ്വഭാവമുള്ളതല്ല എന്നാൽ ഒരു പറക്കുംകൂടിയിട്ട് പറക്കുന്നതിനും 'അരിയിട്ടു പാടും' കഴിച്ചാൽ, അന്നു ജീവിച്ചിരുന്നവരും ഗതധനായവരുമായ പുരുഷാംഗങ്ങൾ

കൊക്കെ വിന്നെ അവരുടെ ജീവകാലം മുഴുവനും അതേ ഇതു കടന്നു പോയാത്തു കയറിവിന്നു ദേവനെത്തൊഴാം. അതുപോലെത്തന്നെ അന്നു രാത്രിയും മരിക്കുന്ന രാജാവിന് ഇപ്പോൾ ജീവനാപൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതും വെണ്ണ വെള്ളമോഷ്ടമാർ ചരിച്ചു തന്നതുമായ കിരീടവും ഉടവാളും ധരിച്ചുകയറാവാം.

‘പ്രതിജ്ഞയോഗ്യമാണെന്നു’ എന്ന നാടകത്തിലെ ‘മന്ത്രാങ്കം’ എന്ന അങ്കവും പോഷയരയച്ചു കഴിപ്പിച്ചുവരാമുണ്ട്. അതിലും സാധാരണകൂടിയായപ്പോൾ വിന്ന ചില്ലറച്ചില മേദങ്ങളുണ്ട്. വില്ലയകന്റെ വേഷം മേലൊക്കെക്കുറിച്ചെടു വന്നു വടയും വിടച്ചാണ് പ്രസ്തുതനാടകത്തിലെ ഈ അങ്കത്തിൽ വില്ലയകൻ വേഷമുണന്നായിട്ടാണല്ലോ പ്രാവശിക്കുന്നത്. അതനുസരിച്ചാണ് ഇവിടെയും വില്ലയകന്റെ വേഷത്തിലുള്ളി വ്യത്യാസം. ഇതിൽ വില്ലയകൻ ‘ഇപ്പോഴാണന്റെ കഥ’ ‘ആകട്ടെ കഥ’ എന്നിങ്ങനെ വല കഥകളും വായും ഉണ്ടെന്നും നാടകത്തിലില്ലാത്തതാണെന്നു പറയപ്പെട്ടു ലല്ലോ. മന്ത്രാങ്കം ആകട്ടാലെ നാലുതൊന്നു ദിവസംകൊണ്ടു കഴിക്കണം എന്നും ധാര്യമുണ്ട്.

കൂടിയായപ്പോൾ കൂടിയായതാണെന്നു കിലും അതുകൊണ്ടുവന്നിട്ടുതാണു ‘നമ്പ്യാർകൂത്തു’ അതിന്റെ കഥ ‘ധനുജനും’ രണ്ടാമതായി വെച്ചു തന്നിലെ ചേടീപ്രവേശമാണ്. ചോരവതിവണ്ണം, ഗോദാന്റെ അവതാരം, ബാലലീലകഥ ഇതുകൂടെ വന്നിട്ടു ധനുജനത്തിലെ മുതലാങ്കത്തോടുകൂട്ടിയല്ലെങ്കിലും

റാൽ രസം വരപ്പെടിവകയും അത് കൃത്യമായി
 വരുന്നു. അതായത്, ഈ ഉണക്കമുഖത്തു വെള്ളം
 വെച്ചു കണ്ണിലൂടെയും കയ്യിലും വെച്ചു വെച്ചു കയ്യിലും
 അതായത് വെള്ളം അത്ഭുതം. "അതുകൊണ്ട്
 ഈ ചാക്രത്തിൽ ഭൂമിത്തു നിൽക്കുന്നതായാണോ. അ
 ത്തിനുള്ളിൽ അകത്തുള്ള ഈ യോഗത്തിൽ "ഹി
 വൽ" എന്നാണ് അറിയുന്നതായാൽ ഏതെങ്കിലും
 ഈ അതായത്തായ "അതായത്" (അതായത്
 വെള്ളം) എന്നാണ് സമ്പ്രദായമെന്ന് അതായത്
 ചെറുവെള്ളത്താൽ അതായത് അതായത് കണ്ണി
 വെള്ളം. ഇതുകൊണ്ടാണിതെന്നും അതായത്
 യാൽ വെള്ളത്തിൽ വെള്ളം അതായത് അതായത് ഈ പ്ര
 ത്തിനെ വെള്ളം കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നും. കണ്ണിലൂടെ
 തിരുത്തു സാധകം വെള്ളം ചെറു, കയ്യിൽ, വെള്ളം
 വെള്ളം. ഇത് സാധകം സമ്പ്രദായം. ഈ
 സാധകം കയ്യിൽ അതായത് വെള്ളം അതായത്
 അതായത് ഇവയൊക്കെ എങ്ങനെ ഇതുകൊണ്ടിരിക്കേ
 ിരിക്കാൻ തുടങ്ങും. അതായത് വെള്ളം സമ്പ്രദായം, വ
 ന്നു, വെള്ളം എന്നിങ്ങനെയും വെള്ളം അതായത്
 ഭൂമിത്തു സ്ഥിരം അതായത് ഇതായതെന്നും അ
 ത്തിനുള്ളിൽ "അതായത്" എന്ന അതായത് അതായത്
 യാൽ വെള്ളം ഭൂമിത്തു സ്ഥിരം വെള്ളം വെള്ളം
 അതായത് ഇതായത്, അതായത് അതായത് സ്ഥിരം
 അതായത് അതായത് ഭൂമിത്തു പ്രകാശം എന്നാണ്
 ഈ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ വെള്ളം കയ്യിൽ

മനുഷ്യിലാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അരിയായും ശരിയാവണമെങ്കിൽ, അതിന്നു വേണ്ടതായ ആയുസും അവധാനവും അറിഞ്ഞു ചർമ്മോരൂമറിയാമെന്നു പറയാനാവാത്തതായുള്ള ഒരു ചെറിയ സംഗതികാര്യം വോക്കുക. 'പാവുതീവിക്കൽ'ത്തിൽ പാവുതി ശ്രീപരമേശ്വരനോടു കലഹിച്ചു കൈലാസത്തൽ വന്നു. ഇറങ്ങിപ്പോകുവാൻ പറ്റപ്പെടുമ്പോൾ ദേവിയുടെ മുഖത്തു സ്ഥായിയായി വിപ്രലംഭശൃംഗാകയും, സർവ്വാഭിമാനങ്ങളായി, ഗംഗയുടെ പോലെ ഈശ്വരപുത്രന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കടം, ഭൂതഗണങ്ങളെക്കൊണ്ടുപോൾ ലബ്ധി എന്നിവയെല്ലാം കരേസമയത്തു തൊടാ അഭിവയിരകങ്ങളുണ്ട് എന്ന് ദുഃഖാകയും ആദ്യം കൈകെട്ടിനിന്നു മുമ്പാകെത്തന്നും അഭിവയിരുകാണിക്കണമെന്നും ഉൾ പാഞ്ഞാൽ ഈ ചിന്തയത്തിൽ ചാക്യാരുടെ അഭ്യസനത്തിന്റെ ഒരു രൂപം അറിയാനാകുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ അഭ്യസനം ചെയ്തു വാക്കിലോ അരിയത്തിലോ പ്രശസ്തനായ യവർ പണ്ടു വളരെപ്പേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അല്പം ചലക്കുറുപ്പും കേവലാലൈ പ്രവീണപ്രസിദ്ധി നേടുവാൻ ഇദ്ദേഹമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ചാക്യാർകലശാലത്തന്നെ അറങ്ങുയുള്ള അമ്പയിൽവെച്ചു പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു മൂന്നു കലമാണ്—'അമ്മന്തർപ്പ്'പേരും 'ഇപ്പാൾ' ഇവ അലക്കുകയും, മുഴിക്കുത്തും, കിടങ്ങുതും ഈ മേവനത്തന്റെ ശാഖകളുണ്ട്; ശ്രീമാൻ അനന്തകൃഷ്ണൻ പറയുന്നത് ഈ മേവനം പണ്ടു ബ്രിട്ടീഷുകാരുമായിരുന്നുവെന്നാണ്;

[illegible]

നാമം, മറ്റും നടന്നിരുന്നവരായിരുന്നു. അന്നത്തെ കൂടിയാളങ്ങളിലൊക്കെ ഭാഗ്യവശ്യാക്യാർ നായകനും, നാരായണശ്യാക്യാർ വിദ്വാചകനും ആയിട്ടല്ലാതെയില്ല. ഭാഗ്യവശ്യാക്യാരുടെ അഭിനയം കണ്ടു സാക്ഷാൽ വേഷകാർക്ക് കേശവശ്യാക്യാർപ്പാലും അർജ്ജുനവേഷനായി തൊഴുതു നിന്നിട്ടുണ്ട്. നാരായണശ്യാക്യാരെപ്പറ്റിപ്പറയുന്നതായാൽ, വണയിതാശ്രീസംഗാനം സൂര്യഭാരതം നോക്കായ 'കുടല്ലൂർ കണ്ണണിനമ്പൂരിപ്പാട്', 'വടതോറം വിദ്വാൻ നമ്പൂരപ്പാട്', നാട്യാളയോഗിത്തം കോലാഭാഷ തിരുതമ്പുരകൊണ്ട്, അവിടുത്തെ അനേക നായ തീപ്പെട്ട ഇളയതമ്പുരാൻ തമ്പുരക്കൊണ്ട് ഇവരെല്ലാവരും മരുപോലെ "നാരായണ! നാരായണ നോപ്പോലെ പ്രസ്ഥാധാരം മംഗിതായിപ്പോവാൻ മറ്റൊരാളൊക്കെയും, എത്രതന്നെ കെങ്കേദനായാലും സാധിക്കില്ല" എന്ന് അനുഭവമുപദേശങ്ങൾതന്നെ യോഗ്യതയുള്ളവരായിരുന്നു നാരായണശ്യാക്യാർ. നാരായണശ്യാക്യാർ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടാൽ കൂത്തുകുറ്റിപ്പാൻ മെരുത്തുവരും, ചാക്യാരുടെ കൂത്തു കേൾക്കാൻ പോകാത്തവരും അന്ന് ആതംതന്നെയുണ്ടായിരുന്നില്ല. (ഇന്നിവിടെ സന്നിഹിതനായ ടുതു ശ്രീമാൻ ടി. കെ. കുണ്ണമനോൻ ഈ സംഗതിയിൽ പ്രത്യേകമായ വേഷമാണെന്ന്) ഈ ചാക്യാരുടെ മരുമകനായെന്നുവേഷകാർക്ക് 'പൊതിയിൽ കൊച്ചുനാരായണശ്യാക്യാർ' കൊച്ചുനാരായണശ്യാക്യാർ മരിച്ചത് ൧൦൪൩-ലാണ്. ആ ചാക്യാരുടെ 'ശിരസിശലഭഭാജനാലാചരളം' എ

ന്ന ഭൂതാകം ആകുന്നതും, ഉദ്യോഗപ്രവേശം, കൈപ്പാദപാ
ലകൾ, വാസ്തുവിദ്യാകരം എന്നിവയുടെ നയിക്കുന്നതും
കണ്ടുവെച്ചു. ഇന്നത്തെ ആളുകൾക്ക് ഇപ്പോൾ മറ്റൊരു
ചാക്യാന്മാരോ, കഥകളികാരോ ആണ്. ദക്ഷിണേന്ത്യക്കാർ
കാലവാസ്തുക്ക്, ലവണായ വാസ്തുക്ക് എന്നു മാത്രം
മാണെന്നു സഭയെപ്പോലും പാലാൽ ഈ കഴിഞ്ഞുപോയ
മഹാമഹാശയെ വിശ്വകർമ്മശാസ്ത്രം ഇന്നുള്ള ചാക്യാന്മാ
ർക്ക് കലയെ കാട്ടുവാൻ കഴിയും. കലയെ വയലിലെ പ
ദ്മത്തെ പലമാണെന്നു ചിലർക്കുതോന്നും. പക്ഷേ ഇതിൽ എ
ന്നു തോന്നിയാൽ അതാണു ശരിയാകുക.

ചാക്യാന്മാരുടെ ഇത്തരം മഹാവിജയം പ്രകൃതി
കൊണ്ടും, കൃത്യം, കൃത്യമായും എന്നീ കലകൾകൊണ്ടും
വെച്ചു കാണാം. എന്നു വേദാന്തങ്ങളായാട്ടുള്ളതെന്ന്
ആശ്ചര്യപ്പെടുകയാണു വേണ്ടത്. കൃത്യമായാണു മേ
രുമുനയുടെ വാസ്തുശാസ്ത്രത്തിന്റെ കലയെപ്പോലെ മേ
രുശാസ്ത്രം കലൻ കലയെത്തന്നെ, വൈകല്യം വെ
ക്കെ വെച്ചുകൊണ്ടുവെച്ചുവെച്ചുവെച്ചു വെച്ചു കാണുന്നതെ
ങ്കൽ കൃത്യമായാണു മേരുവയെ കാണണം. മേരുവെ
കടന്നുവെച്ചു, മേരുവെത്തിച്ചു. ഇതു വെച്ചുകൊണ്ടു
പ്രോജക്ടറായാട്ടും വേറിട്ടൊരു നാട്ടുകലയെപ്പോലെ
ന്നു വെച്ചുകൊണ്ടു മേരുവെക്കൊണ്ടു മേരുവെക്കൊണ്ടു
മേരുവെക്കൊണ്ടു, മേരുവെക്കൊണ്ടു വെച്ചുകൊണ്ടു
യോജിക്കുകയാണു ആയിട്ടായിരിക്കണം ചാക്യാന്മാർ
കഥകളിയും മറ്റും എന്താട്ടുകലകളും കാണുവാൻ വേ
ക്കുന്നതെന്തെല്ലാമുള്ളത്. മേരുശാസ്ത്രത്തിൽ മേരുവെക്കൊ
ണ്ടു വെച്ചുകൊണ്ടുവെച്ചുകൊണ്ടു ചാക്യാന്മാർ മേരുവെ

യിക്കുന്നത്. ഏതുകൊണ്ടു ശരിയായ നാട്ടുകുല സൂക്ഷി
ച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ 'അശ്വമേധ' സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അ
തന്നെ പൂജയ്ക്കു കൂടിയാട്ടം കഥകളിയുടെ അതിവിശി
ഷ്ടതയെ കാണാനും നവീകിച്ചുപോയിരുന്നു. കൂടിയാട്ടവും
അഷ്ടപദിയും (കൃഷ്ണാട്ടവും) ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഉ
പയോഗിക്കുകയും ഉണ്ടാവില്ലായിരുന്നു. അതുപോ
ലെത്തന്നെ ചാക്രവാളയുടെ കൂട്ടത്തും വില്ലയകുപ്പാക്കുതില്ലാ
ത്തെയും കണ്യനാർന്നപ്പാർ ചൊല്ലുകൊടുത്തു നമ്പ്യാകല്ലാ
ത്തെയും ഇക്കുന്നതിൽ 'ഇത്തൽ' എന്ന കലയും അഭാവ
മായ അന്നോടുകൂടെ കണ്യനാർ കൃതികളിലെ അഷ്ട, ശൈ
ല, ഫലിതം, സമുദായവർഗ്ഗം ഇക്കല്ലാം ചാക്രവാ
ളയെ വാക്കുതന്നെ ചാക്രവാളായിട്ടു വളരെ ദൂരം കാ
ണാം. വാക്കുതന്നെയല്ല, ചില സ്വഭാവങ്ങളിൽ കണ്യനാ
ർക്കുവേണ്ടിൽ നന്നും ചില ചോദ്യം വകത്തുടങ്ങി
'വളച്ചരിതം കൊടുത്തു' 'ലിളെ' 'ഗണപതി' ചാക്രവാ
'ചാക്രവാളി'വകയെ അത് വാക്കുതന്നെ ഒരു ശ്ലോകത്താൽ
സംഗ്രഹിച്ചുവെക്കുന്നതാണ്.

ശ്ലോകം

“കൈലാസ കിന്നരമംഗലാദിനി ജലം,
കിം വക്ത്രം, ശരണായനം
കിം വീലാളകമാലയേ, ഭരതദേവ,
കിം ഭൂലയേ, വീചികേ
കിം നേത്രം, ശരണയേ, കിമുസ്മനയം,
അത് ചക്രവാളയേ,
സാക്ഷാദിഹ വഞ്ചനാ ഗിരിസുതാം
ഗംഗാധര ചാക്രവാളം.”

വിവരണം .

“പുരമിപുവാകിത മഗവാൻതന്നെ
 തിരുമടി തന്നിൽ വസിക്കും ചാവുതീ
 തരുമടിമുടയിൽ സുവോമിനിയുടെ
 തിരുമുഖവും കളർകൊങ്കുമായവും
 പരിചൊട്ട കണ്ടു സഹിക്കത്താണു
 പുരമെന്നെടമ ചോളം ചെട്ടു
 തിരുമുട മുടയുടെ നാട്ടുപാൽ വിളങ്ങി
 പ്പരിചൊട്ട കാണണെന്നൊരു വഴി !
 മണമുൾ ചെട്ടിതു നായുടെ മുടയൽ
 പെരുകിന വെണ്ണം ദേർപെട്ടകിളി
 കരള കഥിക്കരുതെന്നൊട്ട നാഥ !
 സമസം മുഖമിഹ കാണാമെന്ന
 മുഖമല്ലതാമൊ ജവമതിമുളവാം
 വികസസരോജമിതെന്നുവരേണം .
 വികസസരോജം കുറുനിരനികരം
 പരിചൊട്ട കാണാണെന്നവകാശം ?
 കുറുനിയെല്ലതു മധുചാനന്തരിന
 വരിവണ്ടുകൾ വന്നിണകൂട്ടന്ന
 പുരികക്കൊടിയനയ്യഗളമിദാനീം
 പരിചൊട്ട കാണാണെന്നവകാശം ?
 പുരികക്കൊടിയല്ലമിളമിളകും
 ചെറുതിമയത്രേ അചലതനുരേ !
 സമസമനാകിന ലോചനയുഗളം
 പരിചൊട്ട കാണാണെന്നവകാശം ?

ഗിരിവരന്തവയേ! ദലാ ചന്ദ്രപുത്ര
കുരിശീനിന്ന കരിയൊടുകയേത്രു'
കുരിശുരാജ്യത്തി ചമുർമുദായ നമും
നരിയെ പാട്ടു കാണമാണൊതനകാശം?
ചമുർമുദായല്ലതു കോകദി നദം
നരിയസമീപേ കല്പയാതന്ന
കല്പവചനം വാ കായുത മേ വാ
കരളിദവയിക്കു വിവാദമിദവീര.
ഇങ്ങനെ കവചഗാഥാ ഗിരിവരസുത
തന്നുടെ കാവസവഞ്ചന ചെയ്തും
ഗംഗാധരനാഥം കിട്ടിതു ചമുർമുദായ
മന്ന മരേശൻ കാഞ്ഞതല്ലെന്നും "

ചാക്യാർ വർഷം ഏതുതരത്തിലായിരുന്നാലും, ചാക്യാരുടെ പ്രബോധം പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ നയങ്ങൾ അതു് ഇന്ന് അറിയുകയില്ലെന്നതു്

ചാക്യാർകൾക്കു മറ്റു നൂറു 'ഭാഷാസ്തൂ'ണായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ സീമാതീതമാകുന്നു "ഉത്തമസാഹിത്യമെന്നും നവോത്തമ ഉത്തമവിൽവരം (സംസ്കൃതം, ചന്ദ്രഗ്രഹങ്ങളും ആദർശകഥാതെ ഗദ്യപ്രബോധങ്ങളും ചാക്യാർക്കുതു ഭാഷാസ്തൂ സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തുണ്ടു് ഗദ്യസാഹിത്യത്താണെന്നു ഉൽപത്തിതന്നെ ചാക്യാർക്കുത്തൽവിന്നല്ലയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടതിരിക്കുന്നു" എന്നു ശ്രീമാൻ ആർ നാരായണപ്പണിക്കർ പറയുന്നു അങ്ങനെയൊക്കെ വരിപുസ്തകമുണ്ടു് കൂടുതൽ എന്നതിന്നു തക്കമില്ല ചാക്യാന്മാർ പ്രബോധം പാശ്ചാത്യന്മാർ

അതരം പാവുന്നതിന്നു പൊതുവേ വലുതായ സംഗതികളും ആധുനികസംഭവങ്ങളും മാറ്റം വിശദമായി സൂചിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം ഒരു വാക്കുപോലും ശുദ്ധമെന്നുപ്രാപ്തവദമല്ലാതെ ഇതരമാനയം ഒരു വദത്തെ നല്കി, മലയാളത്തിന്നു 'കന്നവദത്തം' കൂടി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു എന്നും, എന്നാൽ സംഗതി പൂർണ്ണമായിട്ടും സംഗ്രഹമായിട്ടും മനസ്സുപാക്കമെന്നും വന്നാൽ, കൂത്തുകൊണ്ടു ചോദ്യങ്ങളായ ടൂളി ഗുണം അഗണ്യമാണെന്ന് ആരും സർവ്വതലമുഖം അതുപോലെ 'രാമായണം' തമിഴ്, 'ഭാരതം' തമിഴ് എന്നിവയിലെ മീതി ഇന്നും മാനുഷപ്രസ്ഥാനത്താൽ പ്രഥമമായതെന്നു ഗണിക്കുന്നതാൽ ഗദ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അന്നും ഇന്നും ചാക്യാരുടെ വാക്യരീതിയെന്നയാൽ ഉത്തമമായ കകുതയെന്നു കൂടുന്നതും വാസ്തവം. അതരപ്രതിപാദനം ചെയ്യാവാനു വരുന്ന ഗദ്യവാക്യങ്ങൾ ഏതു ശുദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണു്, എന്തു സംഗ്രഹമായിട്ടുള്ളതാണു് ചാക്യാർക്കുതന്നെ അറിയാൻ വരുന്ന അപരതാദികളും വ്യക്തവും മുമ്പു കാണുവല്ലൊ കഥ പറയുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഗദ്യരീതികളെ ഒരു മാതൃക താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഗദ്യകളെക്കുറിച്ച്

“വേണതൂപോലെ പ്രയത്നം ചെയ്താലെന്നും സാധിക്കാമെന്നാണെന്നു് സഹസ്രതന്മാക്കു കഴിഞ്ഞ കിടപ്പേണതല്ലെ? ഇവരുടെ പ്രയത്നം വേണതൂപോലെയായിട്ടില്ലെ? ഇങ്ങനെ കാമുസിലിക്കുവേണ്ട യത്നം ചെയ്തവർ ലോകത്തുകൽ വേറെ ആരുണ്ടു? അവരുടെ കഥകെട്ടിപ്പല്ലങ്കിൽ, ആ പ്രയത്നത്തിന്റെ സ്വഭാവം

ശാമയയാഗം നിവൃത്തിച്ചു. ഇത്രത്തോളം ആയ സ്ഥിതിക്കു ആ യാഗം തികച്ചുകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചു. അതേ യാഗത്താണു ഭിക്ഷിച്ചു. ഇതൊക്കെയുറ്റയും ഇത്രയും തോളുടേതി. “ഈ യാഗവുംകൂടി വാച്ചിപ്പോയിക്കൂടാത്താൽ ഇദ്ദേഹം ശതമരണനാ. വേഗം ലഭിച്ചു എന്നൊടു തൂപ്പുവായും പല്ലവ്രകാരത്തിലും ഇത്തരമുള്ളതെന്ന യാഗം മരിക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ അതിനും നാശത്തിന്മേലു. അതിനാലാവാതെയാണു സഗരപുത്രന്മാർ അപരാധ യാഗം കഴിക്കുന്നത്” എന്നുങ്ങനെ വിചാരിച്ചു. വിഷ്ണുവായും കൈന സമയത്തിങ്കൽ, കണ്ടു വായുവായി. “ഇവനെ പാഞ്ഞയച്ചാൽ ഒരു സമയം കൂടും ഫലമുള്ള” എന്നാലോചിച്ചു; “അല്ല വായുവീ വീ വേഗമായി സഗരന്റെ അശ്വശയയാഗത്തിന്നു വിശ്വയിച്ചിട്ടുള്ള കതിരെയു അപഹരിച്ചു; ഡാതാളത്തിൽ തപസ്സുചെയ്തിരിക്കുന്ന കവലയാസുരന്മാരുടെ സമീപത്തു കൽ കൊടുക്കുകയാലും” എന്ന് ഇന്ദ്രൻ കല്പിച്ചു. വായുവിന് ഈ കാഴ്ചം സാധിക്കാൻ വലിയ തെന്തകൾക്കൊന്നും വേണ്ടിവന്നല്ല. അദ്ദേഹം അത്രപാളേ. അതുവതിനായിരും രാജകുമാരന്മാർ യാഗമെടുത്തു സന്നദ്ധരായി തുറിച്ചു കയ്യു നില്ക്കുന്നതായിട്ടുള്ളു; അതും അറിയാതെകണ്ടു കരുതയെ കൊണ്ടുപോയി കവലവാസുരന്മാരുടെ അടുക്കൽ കെട്ടിയിട്ടു. സഗരൻ കതിരെയെ കാണാത്തതിട്ടു പുത്രന്മാരുടെ മുഖത്തു കോപത്തോടുകൂടെ മാറ മാറി നോക്കിത്തുടങ്ങി. “ഏടാ, അപ്പൻ ദൈവപ്പെട്ടു നോക്കുമ്പോലെ നോക്കുന്ന കാണെ

മർദ്ദ

“മുലപ്പടം കണ്ടാൽ കള്ളനെതിലും
മുറീശ്ചരൻ തന്നുടെ ശത്രുവായ ഞാൻ
കലാത്തമബ്രാഹ്മണനായ ടുണാരി
പ്പുരാവാരം പൂജയാഗ്രഹിച്ചുയോ!”

(ധനാഭായം)

അതതു മദ്ധ്യായം അവ മദനസന്താപമധ്യം കം
കുട്ടനൂ കാരാതേ തരുലുകൾ വാടീതു തരസാ
തടങ്ങേണം മാധ്യമാസ ചന്ദ്രക്കാലി കേവര
വടങ്ങേണം മറുത്തു മിമിസാ വാദാദി സകലം.”

(ധനാഭായം)

“പുരികഴരികളടി ചില്ലവില്ലാച്ചാടി
നയനവായലിടി കൊങ്കയും മറ്റു മൂടി
കൊടിനടുവിടവാടി തൽകലാത്തമൽമേൽ വ
ന്നാമയമിടകൂടി തൊട്ടിതോടിതു ബാധ്യം”

(പ്രതിജ്ഞയെഴുതുന്നവനായണം മന്ത്രാഭം)

മുല്ലവികളെ ഇങ്ങനെ തുടങ്ങിക്കൊണ്ടു —

“കുടപ്പവരെക്കിടയാതവരാനെ
കണമുകൊണ്ടവ മനനപിതാനി
വദാനിതാൻ മൂലികളെക്കണ്ടക്ക
ക്കവികൾ കയ്യർ ചമസ്സയന്തി.”

മുരാനായം, നിരന്തരകവലപ്രയാഗം മുതലായവയെ
അവഹസിച്ചുകൊണ്ടു ചെിച്ചതു് —

“ഉത്തിഷ്ടാത്തിഷ്ട രാജേന്ദ്ര
മുഖം പ്രജാമുഖസുപാദം

നീന്ദിത കൃഷ്ണൻ കൈ
ചുറ്റിയതുമി, ചുറ്റിയതുമി. ൧

മഹാമഹാമഹാമഹാ

പദപദം പാത്രം കലതനാദാനം

തനയം വേദം വക്ത്രം

ഹിതനായം ദ്വൈതദാനം ദേവകൃത് ൨

മണിപ്രവാളം കൃഷ്ണിപ്പിച്ചു, മാന വന്ദിച്ചാക്കുന്ന ക
വികളെ കളിയാക്കുവാറുണ്ടാക്കിയ ശ്ലോകം:—

“താഴ്ന്നുനിൽക്കുന്ന തകരാ തരികൊള്ളു മേന്മാ

കാകാ കരഞ്ഞു കരമേറിയൊരുമ്പി

മണഞ്ഞ വാനമ്പിമ്പലൊ പട മണ്ഡ പെട്ടാ

മിന്നാമന്ദിരം വെളിച്ചം മിന്നാമന്ദിരം ൩

സാഹിത്യത്തിന്നു വേറിട്ടു് ഒരു ലാഭം കിട്ടിയിരുന്നു
നവലിതപ്രാപ്തമാണ് “പ്രാപ്തില്ലാതെ കഷ്ടതയല്ല”
എന്ന ചൊല്ലുപോലെ “പ്രാപ്തില്ലാതെ ച കൃഷ്ണൻ
പാക്കില്ല” എന്നു സമ്യക്മായിപ്പറയാം വിദ്യയെ
പാക്കിലോ, വേദാഭിമുഖമായ പേരുകൾ പറയുമ്പോ
ളോ തന്നെയല്ല ഏതുപ്രബന്ധത്തിന്റെ അർത്ഥം പറയ
ുമ്പോളും പ്രകൃതിഭൂമിയേയും ഇല്ലെങ്കിൽ വന്ദനത്തെയും,
ഫലിതം തുടർച്ചയ്ക്കും ഈ ഫലിതം ശബ്ദവിഷയമായി
യും അർത്ഥവിഷയമായിട്ടുമുള്ള പ്രാസത്തൻ കളികൊ
ണ്ടും, ശ്ലോകാശ്ലോകംകൊണ്ടും, പദത്തിന്റെ നാനാത്വ
രൂപംകൊണ്ടും ഒരു പദം ഉത്തരമായിട്ടൊല്ലുമ്പോൾ
വേറിട്ടൊരു പദമാക്കിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മറ്റുമൊ

മണ്ണുറപ്പിതം വരുത്തുന്നത് റോഡിനുമേലായ വഴ്ത്തും, സൺകാൽ മോണിറ്റോറുകൾ, പ്രതിഷ്ഠാകൾ, ഫലതപ്രദമായ ഉപകരണങ്ങളും, കഥകളും, പ്രതിപാദനത്തിന്റെ സങ്കേതം, പ്രകൃതംപിടാതെ സമാഹരിക്കപ്പെട്ട കൃതികൾക്ക് ഏകീകൃതമാണ് അർത്ഥപരമായ തത്ത്വം. റോഡിനുമേലായ.

നാലിനാൾ

ചാക്യാർച്ചുത്തിന്റെ ജീവൻ ഫലിതപ്രയോഗമാ
ണ് സന്ദർഭചിന്തയവധത്തിൽ ഫലിതം തൃപ്തി
ജിജ്ഞാസിലാണു ചാക്യാരുടെ സാമന്ത്രിം അർത്ഥാ
ലിക്കുന്നത് ഈ ഫലതത്തെ ശബ്ദവിശ്ലേഷണം അർത്ഥ
വിശ്ലേഷണം കണ്ടായി ചാക്യാരും ശബ്ദപ്രയോഗത്തി
ലുള്ള ചാതുര്യംകൊണ്ടുമാത്രം ഫലിതം വരുത്തുന്നുതു
ശബ്ദനിയുക്തി അർത്ഥംകൊണ്ടാണു കരുത്തുനടക്കുക
അത് അർത്ഥനിയുക്തി. ഇതിൽ ശബ്ദനിയുക്തിയായ ഫലത
ത്തെപ്പറ്റു വളരെ പരയാനില്ല ഒരു കണ്ടുപാടാരണ
ങ്ങൾ മാത്രം കാണിക്കാം —

തോരണയുദ്ധത്തിൽ ഹന്തമാൻ ജീവനോടു കൂടി ചിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നത് കാവണയാൽ നിഷ്കന്തനായ ബ്രഹ്മകുമാരനെ ഹന്തമാൻ ഫനിച്ചു വിരമം ഒരു ഭക്തൻ കാവണനോടു ചെയ്യണമെന്നതിന്നു നാനാഭാവങ്ങൾ. “കരണൻ കതിരെയെ ഒരു കുടി; സാരഥിയെ രരിടി; വില്ലൊരെടി; തേരെരടി; കരമേനെ ഒരു ചിടി; കൈക്കൂട്ടി; തകിട്ടുപൊടി; ഇതെല്ലാം കണ്ടിട്ടെന്തിനൊരു വേദ; മഹാമാജാവിനെ ഉണർത്തിക്കൊന്നൊരു മടി.” വാസ്തവം

വം പാതുകയാണെങ്കിൽ പ്രാസംകൊണ്ടുള്ള ഒരു കട്ടി
 മാത്രമാണിത് വദന്മാരുടെ ദൂതാപ്പാരണംകൊണ്ടും
 ചാക്യാർ ഫലിതം വരത്താറുണ്ട് തോരണമുൾം ക
 ഴത്തു ഉപായത്തിൽ കാക്കുസന്മാരുടെ പിടിയൽ പെ
 ട്റ് ഹരതാൻ, കാക്കുസന്മാർ തന്റെ പാലാതേൽ തൂങ്ങി
 ചൂരിത്തികൊടുത്തുനാനിൽ യാതൊരു വിരോധഭാവ
 മും പ്രകടിച്ചില്ല തീ ആടിക്കത്തിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ
 ഹരതാൻ പെട്ടെന്നു മോല്പട്ട ചാടി ലക്ഷ്യമുൾ നാനാ
 ഭാഗങ്ങളിലും തിരിച്ചു, ലക്ഷ്യമുൾ ചേർന്നുതടങ്ങി
 ആ സമയത്തു് അധാപനും അശരണമരായത്തിൻ
 കാക്കുസർ കാട്ടുന്ന പാലാതേൽ ചാക്യാർ വഴുതിക്കണ്
 ത്തു് ഏറ്റവും രസാധരമായ രീതിയലാഞ്ച് കാക്കു
 സർ മെയ്യഥപലരായി ഏലിടെ കാക്കുസന്മാരും അ
 മലിടെയല്ലാം തീയും കരഞ്ഞാലും മാത്രമേ കാണാനു
 ണ്ടായതെന്നുള്ള ആ അപസരത്തിൽ പിതുപത്രകളത്രമി
 ത്രാദികളെ വളിച്ചു് അവർ നിലയിളിച്ചതു് ഇങ്ങനെയു
 ണത്രേ! “അയ്യോ! എന്റെ അച്ഛൻ! അയ്യോ! തീയ്യ!
 അയ്യോ! എന്റെ അമ്മ! അയ്യോ! കരഞ്ഞൻ! അയ്യോ!
 തീയ്യ! അയ്യോ! കരഞ്ഞൻ! കരഞ്ഞൻ! അയ്യോ! തീയ്യ!
 അയ്യോ! കരഞ്ഞൻ! അയ്യോ! എന്റെ അച്ഛൻ! കരഞ്ഞൻ!
 അയ്യോ! എന്റെ മകൻ, കരഞ്ഞൻ!”

ഈ വിശാലം ദൂതഗതിയ മൂലം പരിഭ്രമത്താടകളടിയും
 ആകുമ്പോൾ “എന്റെ അച്ഛൻ കരഞ്ഞൻ, എന്റെ അ
 മ്മ കരഞ്ഞൻ, എന്റെ അമ്മ കരഞ്ഞൻ, എന്റെ മകൻ
 കരഞ്ഞൻ, എന്റെ മത്താവു കരഞ്ഞൻ” എന്നുമട്ടിലായി

തീർത്ത ചാക്യാർ വരിപ്രശം സദിച്ച വളരെ വളരെ
 ദൈവഗതിയിൽ ഈ ഭാഗം അതിനായിച്ചുവെക്കുമ്പോൾ
 ചിരിക്കാത്ത സദസ്സർ ആനന്ദമൊന്നായിരിക്കയില്ല.

[illegible]

ഇവിടെ 'വംശഭേദം' എന്ന പ്രമുഖമായതുകൊണ്ട് ആരംഭിച്ച ജനം, സഭയെ അടക്കമെടുക്കുന്നതിനായി 'സഭാഭേദം' എന്ന മതത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിട്ടുള്ള ജനങ്ങളെ അടക്കമെടുക്കുകയാണ്.

ചിലപ്പോൾ മുട്ടന്മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതിനായി പലി
കൾ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. ബാലികളുടെ വാലിന്മേൽ കിട
ക്കുന്ന താലണന്റെ സങ്കടത്തെപ്പറ്റി വരയ്ക്കുന്ന കൂട്ട
ത്തിൽ, താലണൻ ബന്ധനംകൊണ്ടു വേദന സഹി
ക്കുന്ന ബാലിന്മേൽ "കണയ മൂടണം" എന്നുപേക്കിട
ത്താൽ, ബാലി താലണന്റെ ദേഹെ മൂത്രപ്രവീചത്താൽ

അയ്യപ്പൻമാരും, അയ്യപ്പന്റെ ശല്യക്കണ്ഠ രാവണൻ “പേണ്ട, വേണ്ട, അയ്യപ്പൻ” എന്നു വായുസ്വാധി സ്ഥനം മന്ദമുദി മുറുകി രാവണനെ ചീയിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും ചാക്യാർ വരയാറുള്ള മാഗ് ഇതിനുദാഹരണമാക്കുകയും ബാഹ്യമായ ഫലിതം മാത്രമല്ല ഇതുകൊണ്ടു സാധിക്കപ്പെടുന്നത് ബാലിയെ അപേക്ഷിച്ചു രാവണന്റെ വസ്ത്രമെങ്കിലും മിഥായി ഇതിനെ വൃത്തിയാക്കുകയും കഴിഞ്ഞുവെന്നു സ്പഷ്ടം.

അയ്യപ്പൻമാരുടെ ഫലിതത്തിനും പല അവാന്തര വിഭാഗങ്ങളുണ്ട് ഫലിതമെന്നു വസ്തുതമാണ് ഇതിൽ പ്രധാനം “ഉദയമുദയമിതാപ്തം” എന്ന മട്ടിൽ പൂമാണം വായിച്ച് പാമനന്മാരെ മയക്കുന്ന ശാസ്ത്രമാണു അപഹാസിക്കുക, “അഭി പ്രേതാത്മസമീപ്യതാം” എന്ന പദ്യത്തിനു വികടാത്മം പദത്തെ വേദാന്തമന്യന്മാരെ പരഹാസിക്കുക, മേൽശാന്താവഴിയികളായ ഉറക്കം, പുഷ്പകൻ, മാർഗ്ഗം, ചാക്യാർ മുതലായവരെ സോപമാസം വണ്ണിക്കുക എന്നുള്ളതിനെയെല്ലാം അർത്ഥനിഷേധം ഫലിതത്തെ ന് ഉദാഹരിക്കപ്പെടാം ദ്വേഷകാത്മം പറയുന്നതിനും പ്രതിപാദനമിതിയുടെ സമസ്തകൊണ്ടു ഫലിതത്തെ ന് ധാരാളം ആപകാശം ഉണ്ടാകുന്നു ധനമുയന്നാകകിൽ,

“അസ്തി പ്രസ്തുതതാമണ്ഡ്ര തന്ത്രൈവത്യാനസന്ദർഭി
കോനീ വാസുദേവസ്വ സുദോ നാമ കന്യകാ”

എന്ന നായകൻ സുദേവയെ വണ്ണിച്ചുകൊണ്ടു ചൊല്ലുന്ന ശ്ലോകത്തിനു വിദ്വേഷകൻ പറയുന്ന അർത്ഥം ഇതിനു

ദാഹമെന്നുമാണ് ഇതാണ് ആ തീതി നായകൻ ജോലി
കം ചെയ്തിട്ട്, 'അപ്പോ' എന്നു പദം ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ,
വില്ലത്തുകൻ—ആയ്, തോഴരേ? ആ ശ്രീകൃഷ്ണൻ,
അല്ലേ?

നായകൻ—“സുലോനാമ.”

വില്ലത്തുകൻ—ഓ, തോഴരേ! എനിക്ക് കാര്യം മാറ്റി
പായി കഷ്ടം! തോഴരേ തോഴരേ! ആ മുതുകിഴവി സ
മുഖമെടുത്തു ഇത്ര ക്രമമില്ലാ.

നായകൻ—“പ്രസ്തുതമാക്കുന്നു.”

വില്ലത്തുകൻ—എന്തു? ചെറുപ്പക്കാര്യം? ഓ
രോ! ഇപ്പോൾ മാറ്റിപാടി അയ്യപ്പ! തോഴരേ!
ആ കൊന്തപ്പിടിയും, കോമപ്പിടിയും, മുക്കിയുടയ
ചെമ്പ്രപുഴത്തിൽ തോഴരേ ഇങ്ങനെ ഒരു കാമം
നിറയോ? കഷ്ടം!

നായകൻ—“അത്ഭുതസുന്ദരി.”

വില്ലത്തുകൻ—എന്തു? അത്ഭുതസുന്ദരിയും യൗവന
കരുണയായ സുരോ? എന്താ? നോക്കട്ടെ—ശിവ
ശിവ! തോഴരേ! തോഴരേ ചന്ദ്രചംശകലമാതൻ, കൃ
ഷ്ണന്റെ വരമെടുക്കുവാൻ എന്നിട്ട്, ദാഹകര്യം മാ
ത്രമേനിലെ പ്രയത്നത്തിൽ തോഴരേ! ഇത്ര കാര്യം?
ഹീ, തോഴരേ!

നായകൻ—“ഹിന്ദി വാസുദേവ്യ.”

വില്ലത്തുകൻ. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സോദരിയോ? (കൈ
കൊണ്ടു വാ ചൊല്ലാത്ത 'ബ' 'ബ' 'ബ' എന്നു ചിരിച്ചുകൊ
ണ്ടു) തോഴരേ! ഇതുകൂടിയ വേഷം തോഴരേ! തോഴരേ!

ഇത്രത്തോളം റിപ്പോറായിട്ടും അറിവുള്ള രാഷ്ട്ര നായിട്ടും തോഴൻ ഒരു പരസ്പരീയിൽ ഇങ്ങനെ സമീകരണമുണ്ടാക്കി അനൗചിതമായല്ലോ. എത്ര അധിവാദിതമാർ തോഴനെക്കണ്ടു പ്രതിപക്ഷമായുണ്ടു് അതിൽ ഒന്നു പോരാതിരുന്നോ? വിവാദംപെട്ടു മൂന്നാലു ശിശുക്കൾ ജനിച്ച സ്പീയെക്കണ്ടു ഭരിതക്കൊരു കണ്.

നായകൻ—“കാട്ടുകാ ”

ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ വഴുതപ്പട്ടും വിളമ്പുകൻ മെന്താ ചെലംബിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അനൗചിത വാദം കൊണ്ടു പെരും വിവാദംമാത്രമല്ല, പലപ്രായാജനം ഉണ്ടാക്കി ഒരു ബോധവും കൂട സമൂഹം സാധിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം അനുഭവിക്കുന്നതാണ്

പ്രബന്ധം പറയുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ പ്രകൃതം വരുത്താ മംഗലം കൂട്ടിൽ ആരെങ്കിലും കളയാക്കി “അതെങ്കിലും കൊട്ടിക്കി”യെന്നു ഫലം തന്നെ കഴിഞ്ഞിരുന്ന മറ്റൊരു വഴി. ഇതു ചലച്ചിത്രം യാദൃച്ഛികമായിരിക്കുമെങ്കിലും, കരുതപ്പെട്ട കലാരംഗം സമ്പ്രദായവും അപൂർവ്വം. മുൻകൂട്ട കരുത സാധം പോക്കി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഫലിതത്തോടുകൂടി, കഥ പറയുന്നതിനാൽ യാദൃച്ഛികമായി തട്ടിമുട്ടിക്കുന്ന ഫലിതത്തിനാണു മത്സരം കൂടുതൽ പറ്റു മോശം കൂടും മോശം കൂടുന്നതായുള്ളുവെന്ന് മാത്രമേ അതെന്തെങ്കിലും ഫലിതം പ്രയോജനിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു സമുദായം ഒന്നും പ്രബന്ധം പറയുന്ന അവസരത്തിൽ സുദൃഢ കാര്യം മഹിമകൊണ്ടു് ഉറക്കമില്ലാതായി ഏതും അതിനു

യ കരു ബ്രാഹ്മണമാന്ത്രികനാണു് പൂജ തുടങ്ങി വാല്യ
താം ദിവസം മാധിഗല, അതുപരെ പൂജ ചെയ്തു വെച്ചതും
വേദാലെ കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന ചെത്ത (തെച്ചി) പൂവന്റെ
ഉള്ളിൽ ഇട്ടുവാനാണു് ആരും കാണാതെ കടന്നുകൂടി,
മഹാജ്ഞി പൂജ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ പൂജാസ്ഥാന്റെ
ഉള്ളിൽനിന്നു് മഹാജ്ഞി പറഞ്ഞാൽ “ആരായ്, മഹാ
ജ്ഞിയായ് ഞാൻ വളരെ സഹോദരൻ പൂ കള്ളൻ ഇന്നു
വന്നെന്താ മുമ്പിൽ വരും അതിന്നു മുററത്തുളള വക ക
ല്ലാവന്റെ വൊത്താൽ തന്നെ കടത്തി കാലു മഹോല്ലാസ
ക്കി വീ ഇരുന്നാൽ മതി” എന്നു പറയുന്നു. മഹാജ
്ഞി അതിരുകുതിയോടെ അല്പകാലം ചെലയ്ക്കുന്ന അ
യാൾ അങ്ങനെയെല്ലാപ്പോൾ ഇട്ടുവാനാണു് മഹാജ
്ഞിന്റെ വേദനം ധരിച്ചു പൂജയ്ക്കുവന്നു കല്ലിടുകയും ഈ
കൈ പ്രാധിപ്യം വരയുന്നു “ആരായാ മഹാജ്ഞിയായ് ക
ള്ളൻ മുററത്തുളള വക കല്ലാവന്റെ വെത്താൽ ഉണ്ടു
വകക്കുപിൻ” അതു കേട്ടു മഹാജ്ഞാൻ മഹാജ്ഞിപ്പെ
റ്റിപ്പിടിച്ചു് ഉറ്റുനീക്കി കെട്ടുമ്പോൾ, “അപ്പോൾ ഞാൻ
കുളിപ്പി, മഹാജ്ഞിയാണു്” എന്നു് ആ മാനുഷൻ ആ
ശ്രമിക്കുന്നതിന്നു് “അത വീ മഹാജ്ഞിയെന്നു, ഞന്റെ
ജ്ഞി ഇന്നു് അടക്കിയെടുത്താ” എന്നു മടന്താൻ ഉത്തരം
നൽകി ആയാളെ പ്രഹരിച്ചു കാണുകയല്ല വകച്ചു വകച്ചു
നടക്കുന്ന കൂട്ടരെ ഇതലും അധികം സമസമാധി കൂടി
യാക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ?

ഇട്ടുവാനാണു് പിറന്ന ഉടൻതന്നെ, അപ്പൻ, പ
ത്രന്റെ ജാതകമറിയുവാൻ കണയാന്റെ ഹൃദയം

കെര അടുത്തു്, തീർന്നാത്തവിധത്തിൽ ആതു അകലത്തായ മെച്ചമൊന്നു കണ്ടിയാകെൻ ചെയുംവേദല്ലാതെ 'കണയാൻ' 'കണിയാരെ' എന്നോ മറ്റൊരു വിളിക്കുന്നതു വാക്യമായാ തന്നെ കേരളക്കുത്തത്തിന്നു ചെല്ലു്, ആകണയാരെൻ ചേരായ 'ചക്കച്ച' എന്നതു വാഗ്വചന ഉറക്കെ വിളിച്ചു. ചേരം ചെല്ലുവാൻകാലമായതുകൊണ്ടു ഗാഥാപ്രതിൽ പതിച്ചു തന്ന കണിയാൻ ഉറവിളികേട്ടെന്നു ഏ വാക്യം കണിയാരെൻ ചേരവിളി മനയാക്കി 'കണയാൻ' എന്നു പദം മൂലവും ഉച്ചരിക്കാതെ 'കണ' എന്നു വിളിച്ചുകൂടി എന്നാലും കണയാൻ ഉണരുന്ന ഏ മറ്റൊരു 'ചക്കച്ച' എന്നും 'കണ' എന്നും താമശ്ശി വിളിച്ചുകൂടി വിളിച്ചുകേൾക്കേണ്ട മുറികൾ അല്ലാതെ വാക്കുകൾ കണ്ടും കൂടിക്കലർന്നു. അങ്ങനെ 'ചക്കച്ചകണ' എന്നു കേട്ടാണു കണയാൻ ഉണന്നതു് പ്രഭാതത്തിൽ ആ പദം ഉച്ചരിക്കുന്നതും കേൾക്കുന്നതും മൂലമാരെ അറക്കുന്നവനെ വാഗ്വചനം ആവശ്യപ്പെട്ടു് തെച്ചോത നിഷ് ആതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മറ്റൊരു കാലങ്ങൾ ഉറപ്പാണല്ലോ അതു കൊണ്ടു് ആയാൾ അല്ലാതെതന്നെ ആതമമോഷ്ടശകാരവചനം തിരുമുൽക്കാഴ് വസ്തുതയാണു ചെയ്തതു്

ഇപ്പോഴാണു കെര ചേര വ്യാജ കഥകൂടി പറയാം. അപ്പോൾ മരിച്ച സംവത്സരഭീഷണി അറയ്ക്കു് 'മാസം' കഴിച്ച്, ഭീഷണാലത്തു വളർന്നിയ മുടി ഭണ്ഡനം ചെയ്യാൻ ഇപ്പോഴാണു് കേരളക്കരകൾ അരികെച്ചെന്നു നാലുണ്ഡം ചോരണം ചെയ്തു ഇപ്പോഴാണു് നലർ

ത്രിയിദിഷുന്നതുകൊണ്ടു തല പീട്ടിയ ആളുടെ ഞ്ഞുരം
 ഒരു ക്ഷൗകരം ചെയ്യാതെയിരുന്നാൽ കള്ളവെപ്പിടി
 ുറ്റാൻ എളുപ്പമാണെന്നു കരുതി ആ രാജ്യത്തെ മാജാ
 യ്ക്ക് (പേയതന്നെ മാപ്പുതന്നു, അവ വേകസാമുദ്രമേകൻ)
 അപ്രകാരം ഒരു കല്പി വരമ്പുപ്പെടുത്തിയിരുന്നതുകൊ
 ണ്ട്, ആ ക്ഷൗകൻ ഞ്ഞുരകമ്മത്താലു വസുധതം മാവി
 ചു അതു കേട്ടപ്പോൾ ഇട്ടുറാണൻ 'ആ, വെള്ളിൽ
 വേണം' എന്ന് ഉറക്കയും 'ഞാൻ ഞ്ഞുരകൂട്ടലി ഒരു വ
 മാഹനാണു കൊടുക്കാവു വരു ചു' അതേ നു കൂട്ടെ എ
 ന്നു വിചാരിച്ചു. വേണ്ടെങ്കിൽ വേണം എന്ന് ആയാൾ
 കേൾക്കത്തക്കപ്പറ്റും പറ്റക്കയും പറഞ്ഞു. ക്ഷൗകൻ
 അതു കേട്ടപ്പോൾ 'അയ്യ! കരു വരാമെന്നോ' അതു വിട്ടു
 കളക വയ്ക്കു' എന്നുള്ളത് നാശമായിച്ചു, താൻതന്നെ
 ഞ്ഞുരം ചെയ്യാനൊന്നിയില്ല. ഇട്ടുറാണൻ 'എ വ
 യ്ക്കാരതതു ചെയ്തവണ്ണ' എന്നും, ക്ഷൗകൻ 'അതല്ല, ആ
 വണ്ണം അടിയന്തന്നെ കൂട്ടണം, മാജകല്പി കയ്യായിച്ചു
 കൊള്ളാം' എന്നുമായി കറച്ചുവേണം ഇങ്ങനെ വാഗ്വാ
 ദം നടന്ന ശേഷം, ഇട്ടുറാണൻ 'ആ, അങ്ങനെയൊ
 ണെങ്കിൽ ആയിക്കൊ' എന്നു സമ്മതിച്ചു ഞ്ഞുരം ചെയ
 യ്ക്കു ചു. ഞ്ഞുരം മുഴുവനായപ്പോൾ ഇട്ടുറാണൻ ത
 ണ്റെർ മടിയിൽ തൂറ്റി 'ഒ ഞ്ഞാൻ വണ്ണം കൊണ്ടുവരു
 വാൻ മരന്നു ആളെ ന്റെർ ചെയക്കനെ എന്റെ മൂടെ
 അയയ്ക്കു' അവന്റെ കയ്യിൽ വണ്ണം കൊടുത്തയയ്ക്കാം'
 എന്നു പറഞ്ഞു ഞ്ഞുരക്കാരനെ സമ്മതിപ്പിച്ചു ഇട്ടു
 റാണൻ ചെയക്കനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടു വഴിക്ക്

ഒരു വീടികയിൽ കയറി വലതരം വില്പവിടിച്ചു വസ്ത്രങ്ങളും മത്താങ്ങളും വാങ്ങുവാറാവാൻമിട്ടു. അതിനു കര സഭയും പാടിക്കൊണ്ടു കണ്ടതായാൽ കുട്ടിക്കു കര മലരും അവിടും ഒറ്റും വീടികക്കാരെക്കൊണ്ടു കൊടുപ്പിച്ചു ചെക്കൻ അതു തിന്നു നിശ്ചയിൽ ദായ മൂ. അപ്പോഴപ്പോൾ ഉദ്യാനാണെൻ സാമാനം തിരഞ്ഞെടുക്കലും കഴിഞ്ഞു. വല തീച്ചയാക്കി അതു കൊടുപ്പാൻ മടിയിൽ തറ്റി വരിച്ചതും വെട്ടിച്ച്, തന്റെ മടിപ്പില വഴിയിൽ വെച്ച് ഏവദേവതാ പോയ മക്കളെക്കൊണ്ടു തന്റെ ശ്രമത്തിൽ പോയി ചേരി പണം കൊണ്ടുവരാമെന്നും അതുവരെ തന്റെ മകൻ ആ ചെക്കനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച്, അവിടെ കിടന്നു അതു എന്തും പറഞ്ഞു. ചുറ്റും ഉണ്ടായവർ ചോദിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പണത്തൻ കാര്യത്തിൽ ചേർക്കിക്കൊണ്ടു മല്ലെന്തുമ്മ്, പൂവാരി അതനുസരിച്ചുകയും ചെയ്തു ഇങ്ങനെ ഉദ്യാനാണൻ അവിടെനിന്നു ചാടിക്കളഞ്ഞു. വളരെ നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും 'ചെക്കന്റെ കാണാതായപ്പോൾ, അവൻ പണവും വാങ്ങി വഴിയിൽ അലഞ്ഞു നക്ഷത്രമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ച്, ഛരകൻ ചെക്കനെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ട മകൻ ഒരു പൂവാരിയുടെ വീടികയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നതു കണ്ടു കയറുകകൊണ്ട് അകത്തു കടന്നുകൊണ്ട് അവനെ രണ്ടുനൂറു പ്രഹരിച്ചുണർത്തി പൂവാരി ഇതു കണ്ടു കോപമൂ ഛരകന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. "എന്താടാ ഇത്? ആ തക്കമറിയുടെ പുത്രനെ തൊട്ടു ശൂലം മോറയല്ലോ നിന്റു" എന്നായി പൂവാരി.

“എന്റെ മകൻ തിരുമോനിയുടെ പുത്രനോ? എന്തു തിരുമോനി, എന്തു തിരുമോനി? എന്തെങ്കിലും ചന്ദ്രമാസമിട്ടുകൾ ശങ്കരസരസ്വതപരംകൊണ്ടു കോണരം മണ്ണുവേരും വെണ്ണയും പൂജിച്ചു. ഒട്ടു ചിൽ മണ്ണുവേരും കായും കെട്ടിപ്പോയി; മണ്ണുവേരും ഇളപ്പിച്ചതായ

൧൫൫ ദേശത്തെ ധനവാസമെ മുഴുവൻ തന്റെ യൗവനത്തിൽ ധനവഹിച്ച് വാറ്റുവാക്കിയ കെട്ടുവെട്ടിയുടെ കൈയിൽ നിന്നായി ‘മീശകൊട്ടിപ്പാത്താ’ എന്നും ‘പൂണ്ണയൗവനമായും ഒരു ഗുഹത്തിൽ ഒരു ധനമെങ്കിലും കൈക്കൊണ്ടിയിട്ടില്ലാ’ എന്നു ചൊല്ലുന്ന മുതൽക്കു അവിടെ അവിടെ സിദ്ധപ്പെട്ടാൽ, മാനുഷികയുടെ അഭിരുചിയെ സംശയാസ്പദമാക്കുന്നതു പറഞ്ഞു മുട്ടുണ്ടുവെങ്കിലും അവിടെ മേൽത്തലിൽ സമാധാനം തന്നെയില്ലാത്തതും മേൽത്തലിൽ ചെന്നു സകലം പൂജയ്ക്കു വേണ്ടുന്നതിന്നു കരുതുന്നതും. നാലു തുറന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾ സോപാനത്തെ സമീപം നല്ലൊന്നവരെ ശംഖിലെ തീരമകൊണ്ടു തട്ടിക്കൊണ്ട് വേദകാര്യങ്ങൾ കണ്ടു മുട്ടുണ്ടുവെങ്കിലും ശംഖിലെ തീരമെ മുഴുവനും അവിടെ അവിടെ മേൽത്തലിൽ അവിടെ കൈയിൽ കണ്ടു കണ്ടു നല്ലതും. എല്ലാം കാര്യങ്ങളായി ചില യാത്രാസമയങ്ങളായതായ ശംഖിലെ വെള്ളം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രീകോവിലിലുള്ള വെള്ളം ശംഖിലെ കൊണ്ടു മകൻ അവിടെ മേൽ കഴിച്ചതു കണ്ടു ആ വെള്ളവും കണ്ടുവെള്ളം കണ്ടിൽ ശംഖിലെ തന്നെ അവിടെ മേൽക്കു ഏതെങ്കിലും കാര്യമകൊണ്ടു

അന്നായ ഏബ്രാഹെൻറെ കൈ വല്ലാതെ വിറച്ചിരുന്നതു കൊണ്ട്, ശംഖു ചെന്തവീണതു മണ്ഡപത്തിൽ നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കഷ്ടദാസക്കാരൻ ബ്രാഹ്മണന്റെ തലയിലാണ് കണ്ണടച്ചു വെറുപ്പാടിച്ച് അതിഭക്ത യോഗെ ഊശംകൊല്ലാറിച്ച് “എന്റെ ഉല്ലാസ സന്തതിയും സമ്പത്തും” എന്നിത്രത്തോളം പ്രാർത്ഥിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ബ്രാഹ്മണന്റെ തലയിൽ ശംഖു വന്നുവരികയ്ക്കു്. “വേദം കൊണ്ടും കോപംകൊണ്ടും ആ പ്രാർത്ഥനാ സാധനം പറ്റിയതു ‘സമിച്ചുവോണം’ എന്നായിത്തീർന്നു. ഈ കഥ ഏതു തരം കേവലതാലും പിന്നെയും ചാക്യാർ ഹാരാജാക്കൾ കാട്ടി പറയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ചരിക്കാത്തവർ സമയത്ത് ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നുല്ല.

ചാക്യാർ കാക്കാതേയും മലർപ്പാർ ചിലവെ ചിരിക്കുകൾക്കു കൊള്ളാറുണ്ട്. ഭാരതത്തിൽ പ്രബലത്തിൽ, ഹൈന്ദവർ ലക്ഷ്മിയിൽ പോയി ശ്രീരാമന്റെ സദാശം സിന്ധുവോടണുത്തുവെച്ച്, അംഗുലീയം അടിച്ചു വെച്ച്, മൂലാഭിനയം വാങ്ങി, ലക്ഷ്മിഹാസം കഴിഞ്ഞു മലർപ്പാർക്കു കൈകൾക്കു മുമ്പാകെ വെച്ചു വെച്ചു നോക്കി, “ഏതാ കറുപ്പോ, മെന്താ കഴിച്ചു, വെള്ളം കൊണ്ടാണെന്നു പോന്നു, അല്ല?” എന്നു ചോദിച്ചു സിന്ധു കണ്ടു വീരമം അറിഞ്ഞുവെന്നെന്നുള്ള സമയം കിട്ടുന്നതു പൂർവ്വ ലക്ഷ്മിഹാസംകൂടി കഴിച്ചു സമുദ്രം

സാധാരണ സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ 'തരംഗനാക്കി' ആളുകളെ കൂട്ടിയാക്കുന്നതിൽ ചാക്യാർ "ആളും ശരവും" നോക്കാവല്ല. രാജാവാലായും, പ്രജന്മാലായും, വംശധിതാലായും, പാരദീപാലായും ചാക്യാരുടെ കൈയ്യിൽ പെടുപോയാൽ മരണമല്ല, നാശനഷ്ടം!

സാമാന്യരായ നമ്മളുടേതല്ലാത്തതൊട്ടും കാര്യമില്ല സാമ്രാജ്യത്തിനായ ഏതു സന്തോഷം കാട്ടിക്കൊടുത്തു് അതൽമാ അധർമ്മ പ്രീതിയും, ദുഷ്ടശക്തിയെ ദുരിഷ്ട് അതൽജ്വലകൃത്യമുണ്ടാക്കി സമുദായത്തെ സമാധാനത്തിൽച്ചുടച്ചുപിടിക്കുന്നതന്നെ കൂടെ നമ്മളുടേതായും അങ്ങനെയുള്ള ചരിറ്റപ്പിച്ച സംഭവങ്ങളും പരസ്പരം മടുത്തതായത് നോക്കയാട്ടയിൽ ആരും സാധാരണ സമുദായം അപകടവും സംഭവിക്കാവുന്ന സാഹചര്യം, അങ്ങനെയുണ്ടായേക്കാവുന്ന സമുദായത്തിന്റേയും അപകടത്തിന്റേയും വ്യവസ്ഥ പ്രകൃതിയും, അവയെ ത്വരിതപരമായി പരിഹരിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതായ സംഗതികളൊക്കെ വശമോടും വിശ്വസ്യമായതും വഴിപ്പെട്ടു കാട്ടിത്തന്നെ എന്നതാണ് ചാക്യാരുടെ വാക്കിന്റെ പ്രഥമോദ്ദേശ്യം എന്നു 'പ്രാക്കിന്റെ' അർത്ഥശാലികയിൽ പറഞ്ഞു വ്യക്തമാക്കുന്നു. കഥാപ്രസംഗത്തിൽ കഥയിലെ വാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥശാലികകൾ ഉൾക്കൊള്ളും, കഥാപ്രസംഗത്തിൽ വ്യക്തമായിരിക്കാൻ സൂചിപ്പിച്ചും സാരാങ്കിതമാക്കും വാക്യങ്ങളെ അർത്ഥശാലികയാക്കുന്നു. അപ്പോൾ ചാക്യാർ ആരെയും പ്രകൃതിയും വിചിത്രവും വടാതെ സൂചിപ്പിച്ചു കൊണ്ടും ചാക്യാരോട് കേൾക്കുവല്ല മറ്റൊരാൾ

മുതൽ

പ്രായക വെള്ളനുമിളയ്ക്കുകൊണ്ടു്, ശകാരം കൊള്ളുന്ന വൻ രാജാവുതന്നെയായാൽകൂടി 'ഇളിച്ഛ'നായിരിക്കുക യല്ലാതെ ആയാൾക്കു യാതൊരു ശതനവുമില്ല. അപ്രകാരം സദസ്സിൽപച്ച വളരേപ്പേരുടെ മുമ്പാകെ തന്നെ കളിയാക്കുമ്പോൾ, താൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആശകാരത്തിന്നുഹൊന്നെന്നതിൽ മേലിൽ ആയാൾ അത്തരം അധർമ്മം ചെയ്യാതിരുപ്പാൻ ഇതിലും നന്നായിട്ടു മറ്റൊന്നെന്തു ധർമ്മമാണുള്ളതു്? ആധിപത്യവിരുതിക്കും ആഭ്യുത്ഥിതവിരുതിക്കും മെഴുപൊല ഉതകുന്നതായ വിജ്ഞാസപ്രദവും വിവോദനോപേണ വല്ല, വന്നുകൊള്ള നമ്മോലാലായി നില്ക്കുകയ്ക്ക്, തിന്നുകയെ അപമാസിച്ചു നശിച്ചു സമുദായത്തെ സമാഗ്നത്തിൽകൂടി വെള്ളപ്പൊക്കം വന്നാൽ പറ്റാപ്പി കൂത്തിന്നോടൊറ്റം കൂത്തിന്നതേ വയ്ക്കു

“ജ്ഞാനോപാധിതമിതമോഽപ്രമാതിരിതധി

ലാളിതം തം കമലപ-

വ്യാപൃത്തിം കയ്യാജീവേ മുഹൂർത്തികലിതാ

ചിത്തത്തുലം പ്രസുതേ

ശൃംഗേ ജ്ഞാനാസിതേനാപ്തനിശമവിദേതേ

നാത്മഭോധണ തേന-

ശ്യാക്കേവപ്യാധ്യാതി പ്രമദമതി തത-

സ്തസതാം കാമധേനുഃ”

എന്നുള്ള പ്രമാണമാണു ചാക്യാനാർ ഈ വിഷയത്തിൽ സമീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എല്ലാവരിനും പുറമേ ഭഗവൽ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽപെട്ടുള്ള ഭഗവൽകഥാപരന്നതന്നെ സ

ദോഷാഭ്യുപനവും വാചാഭോധനവുമായിരിക്കെ, ശക്തം വേടിച്ചു ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽനിന്നു വിൻമുക്തമാകാനും, ഈ ശാക്തൻ കേതി ജനിച്ചു സദാചാരവർത്തനവും തന്മൂലം മിക്കതിയും നേട്ടവാനും കൂത്തു സമുദായത്തെ അത്യാനം സഹായിക്കുതില്ലേ?

കൂത്തുവോലെ കൂടിയുടയും സമുദായപ്രദമാണ് കൂടിയുടത്തിലെ വിദ്യാലയങ്ങൾ പ്ലോകാത്മപ്രതിപാദനം പ്രബന്ധത്തിലേതുവോലെയായതുകൊണ്ട്, അതിനും ഇതിനും സമുദായസംസ്കരണശക്തി കരുവോലെയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതയല്ലാ. പുരുഷാത്മം പറയുന്നതുകൊണ്ടുള്ള നേട്ടം മാത്രമേ ഇന്നി വിസ്മയകരങ്ങളുള്ള വാഴ്ത്തുന്നതിൽ, വിവാദിക്കുന്നവർ മേകാനുഭവ, കിഴക്കാന്തല എന്തെങ്കിലുംപോണ്ട് വേരുകൊണ്ട് കോർ സമുദായത്തിൽ ആഭിമാന്യം കൂടിയവനും മറ്റൊരാൾ കറഞ്ഞവനും എന്തെങ്കിലും അങ്ങനെയെ ആഭിമാന്യം കൂടിയവനും, ഒരു ആഭിമാന്യം കറഞ്ഞവനും മൈജോലിയിൽ സമാധികാരത്തോടുകൂടിയവരായാൽ, അധികാരിനിവൃത്തിക്കൽ മത്സരവും വഴക്കുണ്ടാകുന്നതു സാധാരണമാണെന്നും, അധികാരികൾ മത്സരിച്ചാൽ കീഴിച്ചുള്ളവരും നട്ടവിച്ചുള്ളവരും കഴങ്ങിവരാവുന്നതും, ജോലിയിൽ വിഷ്ണു വരുമെന്നും ഉള്ള ലോകത്തെ അതയാണു വാഴ്ത്തീക്കൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത് സാധാരണലോകത്തിൽ വഴക്കും കശാലിയുണ്ടാകുന്നതു പ്രകൃതിയേക്കാൾ വളരെ അധികം വാക്കുകൊണ്ടാണെന്നും, നാലുവട്ടയായി നല്ലതല്ലാതെ

പറയുകയില്ലെന്നും ശാസ്ത്രബോധം ശരിയായുണ്ടായാൽ
വഴക്കിന്നു നായു വരില്ലെന്നും കാണിക്കുവാറാണ് വാ
ക്ക് അങ്ങനെയോലും അബദ്ധമായാൽ അതുകൊണ്ടു കൊള്ള
ക്കുതാങ്ങതായിത്തീരുന്ന കവികളേയും കവിതകളേയും
അപഹസിപ്പിച്ചു വാക്കും അപസമാധിപ്പിക്കുന്നത്

“ഗൊളൊഴു കാമദിഷാ സമൃദ്ധ
പ്രയുക്താ സ്മൃതേ ബുദ്ധിയാ
ദിശ്യയുക്താ പൂജാർത്ഥം
പ്രയോക്തൃസ്സേവ ശംസതി”

എന്നതാണ് ഇതിന്നു പ്രമാണം. സമുദായത്തിൽ സ
മാധാനമുണ്ടായാൽ കാര്യമേ സമുദായമുണ്ടാകുന്നുള്ള
തെന്നാൽ ഫലിക്കുകയുള്ളുവെന്നും, സമാധാനമില്ല
കിൽ അതൊരു പ്രയത്നവും സഫലമായില്ലെന്നും കാ
ണിക്കുവാനാണ് ആദ്യം വാദിക്കുകയും അതന്നു ശേഷം
പുരുഷാരം പറയുകയും ആക്കിയിരിക്കുന്നത്. ജാതാർ
സ്ഥിതിഭാത കരുതേമന്ത്രേ, സാധാരണമായി അധർമ്മ
വും അബദ്ധവും പ്രവൃത്തിക്കുന്നതും അതുകൊണ്ടു് അപ
മാസ്യതയും കഷ്ടവും അനുഭവിക്കുന്നതും, ആഹാരം,
ചൈന്യം, ധനാഭ്യന്തരം എന്നീ മൂന്നിനാക്കിലാണല്ലോ.
ഉദാഹരണത്തിന്നുവേണ്ടി ലോകം കെട്ടുന്ന വേഷങ്ങളും
കാട്ടുന്ന ഗോഷ്ടികളും, അതിൽ അവർ ചെയ്യുന്ന വാച
ങ്ങളും അനുഭവിക്കുന്ന താപങ്ങളും അതിയാസകരവും
പരിതാപജനകവുമായ കാഴ്ചയല്ലേ? ഈ അബദ്ധമൊ
ന്നും പറ്റാതിരുപ്പാൻ ‘അശനം പറയുന്ന’തു കേട്ടാൽ
മതി. ഉദാഹരണത്തിനേക്കാൾ മറ്റും കാവല്ലു ജന

ഞാൻ കാമദേവന്റെകൊണ്ട് ചെയ്യുന്ന ദുഷ്ടതയ്ക്കു ഊർവി
 രണധാരണങ്ങൾ ചെയ്താൽ ദേഹത്തിന്നും മാനുഷിന്നും
 ഭവദോഷം ആവർത്തമായ കാമദേവം അനുസരി
 ക്കാതെ തരമില്ല; എന്നാൽ അവരോഗവും, അവകു
 ളും, ഉഷ്ണസമീപം വരുന്നതെന്തെന്നും, അധ
 യം ചെയ്യാതെ കാമം സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അ
 തൃപ്തിയും ആവശ്യമാണ് ദേവന്മാർവേദവും കാമദേവം
 അനുസരിച്ച് സാധിക്കാതെയിരിക്കുന്നവരുടെവന്നാൽ
 ഭൂമയിലെ സാധുക്കൾ, നായകർ കഥ പറയുന്നതുപോലെ
 അതുകൊണ്ട് കാമം തടയുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും, കാമം
 കലമത്തിൽപ്പെടിക്കൊണ്ടുവേദകാതിയെന്നാൽ തന്റെ
 നും അതു വേണ്ടതാണെന്നും വിവാദം വരുത് വരു
 പ്പാക്കുന്നുണ്ട് എന്നാൽ “അതി സമ്പന്ന വർണ്
 തേൽ” എന്ന തത്വമനുസരിച്ച്, കാമത്തിലും അതി
 വന്ന് അതിന്ന് അഭയമായിത്തീരുന്നതെന്തെന്ന് കാണിക്ക
 വാനാണ്, എന്തു സ്ത്രീയിൽ ആസക്തിയോടുകൂടിയ
 രണാ അവളെ ഗമിച്ചത്, കാമം സാധിച്ചാൽ ആ വേ
 ശ്യവും വശാനുകാതെ അവളിൽ വികേതാവന്ന് അവ
 ല്ലരുടെന്ന വഞ്ചിക്കണമെന്നും അതാണു വികേതയുടെ
 ലക്ഷണമെന്നും കാണിച്ചിരിക്കുന്നത് മനോഹരം വേ
 രുന്നതാണെന്നു വാദമില്ല, എന്തെന്നാൽ ദേവന്മാരി
 ന്നും ദേവന്മാരിൽനിന്നു നീതിശതകത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന
 തുടോലെ അന്നും ഇന്നും എന്നും “അതനുസരിച്ചാൽ ക
 മ സഭാ! വിഭക്തന സമ്പന്ന വശം” എന്നത് എത്ര വാ
 സ്തവമാണ് വർണ്ണ, “കനകമൂലം കാമിനിമൂലം ക

ലഹം ബഹുധിയമേകിൽ സുലഭം" എന്നുള്ള ചൊല്ലും കേൾത്ത്, ധർമ്മമായും ന്യായമായുള്ളതെ ധനാർജ്ജനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അതൽനന്നുണ്ടാകുന്ന അനന്തരം അത്ഭുതവഴിയായതാണെന്നും ധരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. രാജസേവകപാലെ മൂത്രം 'നോരായമാഴ്ന്നം' കലാന്നുചിട്ടാല്ലാ. അതിൽ അല്പംപോലും ചിഴപാറ യാലത്തെ ആപത്തുകൾ രാജഭോക്താക്കൾ വഴ്ത്തിയപ്പോൾ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം നല്ലപോലെ ധരിച്ചുവേണം രാജസേവയ്ക്കു പുറപ്പെടാൻ. രാജസേവ ചാരുന്മാരും വന്ദനാർഹകളാകുന്ന അതിന്റെ ഭയകരതയും ഗണ്യതയും മാത്രം കാണിച്ചു വിനയത്തോടെ പ്രവേശിക്കുന്നത്, മഹാഭാരതത്തിൽ ധൗമ്യൻ ധർമ്മവ്രതം നോക്കുമ്പോഴും പാലെ 'ധീമതാമധി ദിനഹി'യും ശ്രീകൃഷ്ണ ഭാഗവത നാമായി സുഖദേവന്റെ സമന്വയ സേവകന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും മാത്രം മതിയെന്നുള്ളതും രാജസേവയ്ക്ക് അതിന്റെ അപകടങ്ങൾ ചെറു വെളിച്ചമുള്ളതല്ലാതെ യാതൊരു വന്ദനകൊണ്ടും അതിലെ വിഷ്ണുജാത ആപത്തുകൾ അകറ്റുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു കാണിച്ചുതന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാം. ഇങ്ങനെ പുരസ്കാരം വരുന്നതുകൊണ്ടു സാമാജികന്മാരെ ഇഹലോകത്തിൽ സുഖമായി വസിപ്പിച്ചു പരലോകത്തിൽ അപകടമുക്തി നൽകാനാകുന്നു. ഇതിലും വലിയ സമുദായലഭം വേറിട്ടതൊന്നിന്നുണ്ട്.

മുദ്രകാമമെല്ലാം അനുഗമകര കൂട്ടരും കൂടിയാട്ട

၁၈၇၆

ഈ പ്രദേശത്തെ അതിർത്തികളെയും ഇന്നു നാശപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്റെയും അടുത്തതായിരിക്കണം. വീണ്ടു നാശാവശ്യമായവയെ ഇന്നി വേണ്ടു ശാന്തം വാവം' ഇതിന്നു ചിലർ ൧൯ കാലങ്ങളും പറയുന്നുണ്ട്. കൂടിയും കൂടിയുള്ളതും ഈ ശൃംഗാരയിൽനിന്നും 'പ്രമുഖസമുദായം' കവയധനു ലുള്ള വാക്കും ചേക്കുയും ധാരാളമുണ്ട്, അതു കൊണ്ടാണ് ഈ അയം എന്ന് അറിയുന്ന കവലിപ്പം. കപ്പിൽ ചിലർ പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ശൃംഗാരസംഗതിയെ തീർത്തുപോയ മുഴുത്തു ചേക്കു സമുദായം ശൃംഗാരത്തുൽ വരികൾക്ക് ഇടയാക്കുന്നതാണ് അപ്രകാരം 'അറിയുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം' അതു് ഇക്കാരണത്താലാകയാൽ അത്രയും പലതാക്കളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു കാരണമാണ് അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതെന്നുണ്ടെന്നാൽ അതാകയാൽ ഗ്രാമ്യരുകൾ കറുത്തുകയറ്റാതെ ആ കലകളെത്തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നത് എല്ലാവരും ഇല്ലത്തുൽ എല്ലിയെ കൊണ്ട് ഇല്ലം നന്നാക്കുന്നതാകുന്നു. ഇല്ലം ചേക്കുപോലെത്തന്നെ ഇല്ലം ചേക്കുപോലെത്തന്നെ ഈ ഗ്രാമ്യരുകൾ കാലത്തന്നും പരമമായതന്നും ഒത്തു വെക്കപ്പെടുന്നതാണ് ഈ അയം പലതാക്കളിൽ അറിയുന്നതാകയാൽ ഇതിന്റെ പറയുന്നു:—“നാശം വന്നു. തന്നാകും നാശകലാവിശേഷം ചേക്കുപോലെത്തന്നെ കർമ്മകലാവിശേഷം എന്നും ഉപേക്ഷിക്കും അതുപോലെത്തന്നെ വിശ്വാസം സഹജമായതും, നാശപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിരിക്കണം. എങ്കിലേ കൂടിയായാൽ പ്രത്യേകിച്ചും സ.

[illegible]

മനന

ഇന്നിയെങ്കിലും നശിച്ചുപോകാതെ ഈ ഉത്തമ കലകളെ ജീവിപ്പിച്ചു, രക്ഷിച്ചു നിലനിത്തുന്നതിന് അധികാരവും അവകാശവുമുള്ള അഭിമാനന്മാർ ഉള്ളിൽ കൊണ്ടു പ്രമീകേണമു് ആത്മാവശ്രമത്തിലിരിക്കുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട ക്ഷേത്രങ്ങളിലൊക്കെ കൊല്ലത്തിലൊരിക്കലെങ്കിലും ഒരു കൂടിയാട്ടവും, ഒരു മണ്ഡലത്തോളമെങ്കിലും കൂത്തും വേണം. കൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു വലിയ ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു ചാക്രാനന്തര വാക്കും അഭിനയവും പരീക്ഷിക്കുകയും, അതിൽ മാനത്തോടുകൂടി വിജയികളാകുന്നവർ മാസശമ്പളമോ വർഷാനുമോ ആയിട്ടു സുഖമായി ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നതിനുള്ള പാരിതോഷകവും, വീരഗുരുംവല തുടങ്ങിയ സമ്മാനങ്ങളും തഥാർത്ഥം നൽകണം. വാക്കും അഭിനയവും പഠിക്കുന്നതിനുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളും അവിടെ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ചെറുകാലത്തു വേണ്ടുന്ന ചിലവും കൊടുക്കണം. ഇങ്ങനെ സാമാന്യനിഷേധങ്ങളായിപ്പോഞ്ഞ ചില ഭരണധർമ്മങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഈ ഛായഭാഗം മറുന്നതാണെന്നു പറയാമെന്നല്ലാതെ, വലതുംകൂടി ഒത്തൊരുമിച്ചു് ആലോചിച്ചു്, മോഹനിവൃത്തിവരുത്തുവാൻ വേണ്ട ചികിത്സകൾ നിശ്ചയിച്ചു് ആ ചികിത്സകൾ നടത്തുകയും അതിശ്രദ്ധയോടെ പരിചരിക്കുകയും ചെയ്യാതെ മോഹം മുഴുവനും സുഖമാവുന്ന കാഴ്ച സംഭവത്തിലാണു്. അപ്പാസാഹിത്യത്തിലും കേരളകലകളിലുംപ്രണയവും പ്രഭുതൃകതയും, സ്വദേശത്തെക്കുറിച്ച് അഭിമാനവും സ്വദേശമനസ്സുകളിൽ ആസക്തിയുമുള്ള

വർ കേരളത്തിൽ ഇല്ലാതായിട്ടില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഈ കലകളുടെ കഷ്ടദശകൊണ്ട് അവരുടെ ഭാഷി ഇങ്ങോട്ട് തിരിയുന്നില്ലായിരിക്കാം. ആ കഷ്ടദശ നീക്കി ഈ കലകൾക്ക് സർവ്വവിധമായ പുഷ്പവും പ്രശസ്തിയും വരുത്തി, കേരളത്തെയും കേരളീയരെയും അനുഗ്രഹിക്കുവാൻ പൂർണ്ണശ്രദ്ധയോടെ കടക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ എന്ന പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ഉപന്യാസം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതും തുടരും

“വിദ്യാവർദ്ധോതിതേന്ദ്രിൻ സദസി സഹോദര-
 ലംകുതേ സൽഗുണാഞ്ജി-
 പ്രേമൽകല്പോലമംബാസുലളിതവചനോ-
 ല്ലാസവിഭാജനോ
 കപാഞ്ച സാമന്യസാരാ മതിമിഹ സമുപാ-
 മോഹ്യമേതൽ ലഭം മേ
 ജ്ഞതവ്യം ദിവ്യതാരോജ്ജ്വലനിശി നദനം
 കീടലദ്യോതകസ്വ.”

